

DE TWEEDE BRIEF AAN DE KORINTHIËRS

Een verklaring van Paulus' brief
speciaal voor jou

Ger de Koning

**ROTS
VAST**
3

De tweede brief aan de Korinthiërs

De tweede
brief aan de
KORINTHIËRS

**Een verklaring van deze brief
speciaal voor jou**

Rotsvast 3

Ger de Koning

uitgeverij **Daniël**

Webwinkel: www.uitgeverijdaniel.nl

Bestellingen: info@uitgeverijdaniel.nl

© 2020 gewijzigde uitgave Uitgeverij Daniël, Zwolle,
ISBN 978-90-79718-81-8 (paperback)

© 2015 gewijzigde uitgave Uitgeverij Daniël, Zwolle,
ISBN 978-90-79718-17-7 (paperback)

© 1996 Uitgeverij Medema,
ISBN 90-6353-244-X, NUGI 632 (paperback)

Omslagontwerp: Jan Paul Spoor

Lay-out: Jan Noordhoek

Niets uit deze uitgave mag – anders dan voor eigen gebruik – worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden d.m.v. druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook zonder de voorafgaande schriftelijke toestemming van 'Uitgeverij Daniël' of de auteur.

Het gebruik van de Herziane Statenvertaling is in dit commentaar toegestaan onder voorwaarde van de volgende duidelijke copyrightvermelding:

De bijbeltekst in deze uitgave is ontleend aan de Bijbel in de Herziane Statenvertaling,

© Stichting HSV 2010.

© Stichting HSV en Uitgeverij Jongbloed – Heerenveen. Alle rechten voorbehouden.

De bijbelteksten in deze uitgave uit Nieuwe Testament zijn ontleend aan de TELOS-vertaling. Voor gebruik van teksten uit de TELOS-vertaling is toestemming onder voorwaarde van de volgende duidelijke copyrightvermelding:

© Grace Publishing House – Rhenen. Alle rechten voorbehouden.

Inhoud

Tekstgebruik	8
Afkorting bijbelboeken	8
Vertalingen	8
Haakjes	9
Vooraf	11
De tweede brief aan de Korinthiërs	4
2 Korinthiërs 1	15
Verzen 1-5 Inleiding, lofprijzing en verdrukking	15
Verzen 6-11 Troost voor anderen	19
Verzen 12-17 Paulus' bezoek uitgesteld	23
Verzen 18-24 In Hem is het ja	27
2 Korinthiërs 2	33
Verzen 1-11 Droefheid, blijdschap, vergeving	33
Verzen 12-17 Een welriekende reuk van Christus	37
2 Korinthiërs 3	42
Verzen 1-5 Een brief van Christus	42
Verzen 6-18 Het oude en het nieuwe verbond	46
2 Korinthiërs 4	52
Verzen 1-6 De lichtglans van het evangelie	52
Verzen 7-15 De schat in aarden vaten	57
Verzen 16-18 Wat tijdelijk is en wat eeuwig is	62
2 Korinthiërs 5	66
Verzen 1-5 Een gebouw van God	66
Verzen 6-10 De rechterstoel van Christus	70
Verzen 11-15 Eén is voor allen gestorven	74
Verzen 16-21 In Christus een nieuwe schepping	79

2 Korinthiërs 6		84
Verzen 1-4	De weg van Gods dienaars (I)	84
Verzen 5-13	De weg van Gods dienaars (II)	89
Verzen 14-16	Het ongelijke juk	94
Verzen 17-18	Afzondering, waarvan en waartoe	98
2 Korinthiërs 7		101
Verzen 1-8	God, Die de nederigen troost	101
Verzen 9-16	Droefheid naar God	107
2 Korinthiërs 8		112
Verzen 1-8	De genade van het geven	112
Verzen 9-15	Iedereen evenveel	117
Verzen 16-24	Diakenen	122
2 Korinthiërs 9		127
Verzen 1-7	God heeft een blijmoedige gever lief	127
Verzen 8-15	Gods onuitsprekelijke gave	132
2 Korinthiërs 10		137
Verzen 1-6	Het afbreken van bolwerken	137
Verzen 7-18	Ieder zijn eigen arbeidsterrein	142
2 Korinthiërs 11		147
Verzen 1-4	De eenvoudigheid jegens Christus	147
Verzen 5-15	Paulus en de valse apostelen	152
Verzen 16-23	Paulus' onwijsheid en onzinnigheid	157
Verzen 24-33	Het lijden van Paulus	163
2 Korinthiërs 12		167
Verzen 1-6	Opgetrokken tot in de derde hemel	167
Verzen 7-10	Mijn genade is u genoeg	172
Verzen 11-21	Paulus' zorg voor de Korinthiërs	176

2 Korinthiërs 13	181
Verzen 1-6 Onderzoekt uzelf	181
Verzen 7-13 Gebeden en slotwoorden	186
Andere publicaties	192

Tekstgebruik

Afkorting bijbelboeken

Oude Testament

Thora

Gn	Genesis
Ex	Exodus
Lv	Leviticus
Nm	Numeri
Dt	Deuteronomium

Historische boeken

Jz	Jozua
Ri	Richteren
Ru	Ruth
1Sm	1 Samuel
2Sm	2 Samuel
1Kn	1 Koningen
2Kn	2 Koningen
1Kr	1 Kronieken
2Kr	2 Kronieken
Ea	Ezra
Ne	Nehemia
Es	Esther

Poëtische boeken

Jb	Job
Ps	Psalmen
Sp	Spreuken
Pr	Prediker
Hl	Hooglied

Profetische boeken

Js	Jesaja
Jr	Jeremia
Kl	Klaagliederen
Ez	Ezechiël
Dn	Daniël
Hs	Hosea
Jl	Joël
Am	Amos
Ob	Obadja
Jn	Jona
Mi	Micha
Na	Nahum
Hk	Habakuk
Zf	Zefanja
Hg	Haggai
Zc	Zacharia
Ml	Maleachi

Nieuwe Testament

Mt	Mattheüs
Mk	Markus
Lk	Lukas
Jh	Johannes
Hd	Handelingen
Rm	Romeinen
1Ko	1 Korinthiërs
2Ko	2 Korinthiërs
Gl	Galaten
Ef	Efeziërs
Fp	Filippenzen
Ko	Kolossenzen
1Th	1 Thessalonicenzen
2Th	2 Thessalonicenzen
1Tm	1 Timotheüs
2Tm	2 Timotheüs
Tt	Titus
Fm	Filémon
Hb	Hebreeën
Jk	Jakobus
1Pt	1 Petrus
2Pt	2 Petrus
1Jh	1 Johannes
2Jh	2 Johannes
3Jh	3 Johannes
Jd	Judas
Op	Openbaring

Vertalingen

Alle tekstaanhalingen uit het Oude Testament komen uit de Herziene Statenvertaling (HSV). De tekstaanhalingen uit het Nieuwe Testament komen uit de Herziene Voorhoeve-uitgave, ook wel TELOS-vertaling genoemd.

Haakjes

Oude Testament

In de bijbelgedeelten van het Oude Testament worden twee soorten haakjes gebruikt:

Ronde haakjes ()

Deze dienen uitsluitend om het lezen en begrijpen van de tekst te vergemakkelijken; zij geven aan dat een bepaald gedeelte een soort tussenzin vormt die de eigenlijke loop van het verhaal of het betoog enigszins onderbreekt. De woorden tussen ronde haakjes behoren tot de grondtekst.

Vierkante haakjes []

Deze haakjes staan om woorden die in de gedrukte uitgave van de Herziene Statenvertaling cursief staan. Omdat ik in dit boek de hele bijbeltekst cursief weergeef, maak ik gebruik van deze haakjes om deze woorden die cursief in de gedrukte uitgave staan te markeren. Deze haakjes geven aan dat de ingesloten woorden niet in de grondtekst voorkomen, maar in het Nederlands zijn ingevoegd om de tekst begrijpelijk te maken.

Nieuwe Testament

In de bijbelgedeelten van het Nieuwe Testament worden drie soorten haakjes gebruikt. Ik citeer wat hierover in het 'Voorwoord' van de TELOS-vertaling wordt gezegd:

'In de vertaling zijn drie soorten haakjes gebruikt:

Ronde haakjes ()

Deze dienen uitsluitend om het lezen en begrijpen van de tekst te vergemakkelijken; zij geven aan dat een bepaald gedeelte een soort tussenzin vormt die de eigenlijke loop van het verhaal of het betoog enigszins onderbreekt.

Vierkante haakjes []

Deze geven aan dat de ingesloten woorden niet in de grondtekst voorkomen, maar in het Nederlands moeten worden ingevoegd om de tekst begrijpelijk te maken; deze woorden moeten dus altijd gelezen worden. Met name het (bepaalde) lidwoord ontbreekt nogal eens in het Grieks, waar dat in het Nederlands wel noodzakelijk is; aangezien verschillende uitleggers van mening zijn dat het al of niet voorkomen van het lidwoord vaak van grote betekenis is, is ernaar gestreefd dit overal in de vertaling tussen haakjes te plaatsen waar het in de grondtekst ontbreekt.

Scherpe haakjes < >

Deze geven aan dat de ingesloten woorden in sommige handschriften wel en in andere niet voorkomen.'

Vooraf

Beste vriend of vriendin,

Ik ben blij dat ik je dit derde deel uit de Rotsvast-reeks kan aanbieden. Een mevrouw die het eerste deel (over de *brief aan de Romeinen*) had gelezen, belde mij op om te vragen waar het tweede deel bleef. Wat haar had aangesproken, was dat het boek 'eenvoudig en dicht bij de Bijbel was'. Een mooier compliment kan ik mij niet indenken, want dat is precies waarom ik de Heer bid, terwijl ik schrijf. Ik hoop dat dit boek op deze manier bij jou overkomt. Dan zal er dank aan God zijn.

Dit boek is voor jou geschreven. Toen ik het schreef, heb ik geprobeerd me een beetje in jouw situatie in te leven. Ik heb gedacht aan jou als iemand die

- pas de Heer Jezus kent,
- of Hem al langer kent,

maar die in beide gevallen de Heiland, Die voor jou stierf om jou het leven te geven, beter wil leren kennen.

Tot nu ben je daar nog niet toe gekomen. Het interesseerde je niet echt. Zo'n tijd heb ik ook gekend. Maar nu is daar verandering in gekomen en dat is geweldig.

Het is in de eerste plaats geweldig voor de Heer Jezus. Hij vindt het fijn dat Hij belangrijk voor je is geworden. Dat gaat Hij belonen. Daarom is het in de tweede plaats geweldig voor jezelf. Je zult gaan ontdekken wat een enorme rijkdom je door de Bijbel in je handen hebt gekregen. Je liefde voor de Heer Jezus zal er steeds groter door worden.

Hoe oud je bent, doet er eigenlijk niet zoveel toe. Het gaat erom wat jij voor de Heer Jezus bent gaan voelen, wat Hij voor je is gaan betekenen. Dat is de reden waarom jij de Bijbel wilt gaan lezen.

Door dit boek wil ik je daar graag bij helpen. Het is bedoeld als een opstapje naar verder onderzoek van de Bijbel.

Ik geef nog een paar praktische tips en verklaringen voor het gebruik van dit boek:

1. Zorg ervoor dat je een goede vertaling van de Bijbel gebruikt. In dit boek gebruik ik voor het Nieuwe Testament de zgn. herziene Voorhoeve-uitgave ook wel TELOS-vertaling genoemd. Het is de beste vertaling van het Nieuwe Testament die ik ken. Het taalgebruik is aangepast aan deze tijd, zonder dat het tekortdoet aan de letterlijke vertaling vanuit het Grieks. Voor het Oude Testament raad ik je de Herziene Statenvertaling aan. Deze vertaling gebruik ik voor aanhalingen van bijbelteksten uit het Oude Testament.
2. De bijbeltekst van het betreffende stukje uit de *tweede brief aan de Korinthiërs* is aan het begin van het stukje opgenomen. Toch raad ik je aan om het aangegeven gedeelte ook in je eigen Bijbel te lezen. Ook voor alle tekstverwijzingen die in het stukje staan, is het belangrijk dat je die zelf in de Bijbel opzoekt.
3. Belangrijk is zelfdiscipline. Je zult bereid moeten zijn je een beetje in te spannen, er iets voor te doen (of te laten) om de Bijbel beter te leren kennen. Er zullen best wel eens momenten zijn dat je niet zoveel zin hebt om in je Bijbel te lezen. Neem je daarom voor om op de tijd die jij daarvoor het meest geschikt acht iets uit de Bijbel te lezen, zin of geen zin.

Om je daarbij te helpen heb ik dit boek in zevenendertig stukjes verdeeld. Tevens heb ik met een 'V' gevolgd door het vers nummer (bijvoorbeeld V2 is *vers 2*) aangegeven om welk vers uit het hoofdstuk het gaat.

Lees elke dag één stukje. Samen met het bijbelgedeelte heb je daar, als je in een rustig tempo leest, ongeveer vijftien minuten voor nodig. Bij het opbrengen van deze zelfdiscipline heb je na iets meer

dan vijf weken een goede indruk gekregen van een prachtige brief uit de Bijbel.

De hele Bijbel is een schitterend boek. Het is mijn gebed dat ook jij daar steeds meer van overtuigd zult raken.

Ik wens je Gods zegen toe!

Ger de Koning

Middelburg, nieuwe versie 2020

De tweede brief aan de Korinthiërs

Overzicht van de brief

- Groet *2 Korinthiërs 1:1-2*
- Troost in de verdrukking *2 Korinthiërs 1:3-11*
- Verklaring van Paulus' gedrag *2 Korinthiërs 1:12-2:17*
- Het nieuwe verbond *2 Korinthiërs 3*
- De zwakheid van de dienaar en Gods kracht *2 Korinthiërs 4*
- De rechterstoel van Christus *2 Korinthiërs 5:1-10*
- De bediening van de verzoening *2 Korinthiërs 5:11-21*
- Eigenschappen van Gods dienaars *2 Korinthiërs 6:1-13*
- Het ongelijke juk *2 Korinthiërs 6:14-7:1*
- Paulus' vreugde over bekering *2 Korinthiërs 7:2-16*
- De genade van het geven *2 Korinthiërs 8-9*
- Paulus verdedigt zijn apostelschap *2 Korinthiërs 10-13:10*
- Afscheidsgroet *2 Korinthiërs 13:11-13*

2 Korinthiërs 1:1-5

Inleiding, lofprijzing en verdrukking

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

1 Paulus, apostel van Christus Jezus door [de] wil van God, en Timotheüs, de broeder, aan de gemeente van God die in Korinthe is, met alle heiligen die in heel Achaje zijn; 2 genade zij u en vrede van God onze Vader en van de Heer Jezus Christus. 3 Gezegend zij de God en Vader van onze Heer Jezus Christus, de Vader der ontfermingen en [de] God van alle vertroosting, 4 Die ons vertroost in al onze verdrukking, opdat wij hen kunnen vertroosten die in allerlei verdrukking zijn, door de vertroosting waarmee wijzelf door God vertroost worden. 5 Want zoals het lijden van Christus overvloedig over ons komt, zo is door Christus ook onze vertroosting overvloedig.

Je kunt deze brief eigenlijk alleen goed begrijpen als je ook de eerste brief hebt gelezen. Paulus heeft in zijn *eerste brief aan de Korinthiërs* veel moeten schrijven over dingen die bij hen niet deugden. Nu is hij benieuwd hoe zij zijn eerste brief hebben opgevat. Hebben ze geluisterd naar wat hij daarin heeft geschreven of hebben ze de brief boos verscheurd? Hij wist het niet en zat daarover in spanning. Gelukkig is er bericht gekomen dat zijn brief goed is overgekomen. Niet dat alle problemen al opgelost zijn, maar ze hebben zijn brief wel ter harte genomen en ze willen meewerken aan een verbetering van de verkeerde dingen.

Als Paulus dat hoort, wordt hij blij. Daarom pakt hij opnieuw zijn pen en gaat hun schrijven op een manier die harten en gevoelens raakt. Hij legt daarin zijn hart bloot, hij houdt zich niet meer in, er zijn geen reserves meer. Soms lijkt het alsof hij van de hak op de tak springt omdat zijn hart zo vol is en hij hun zoveel te vertellen heeft. Toch is dat maar schijn. Ook al zul je in deze brief veel verschillende

onderwerpen aantreffen, je zult er ook een duidelijke ordening in kunnen ontdekken.

Wat de brief zo indrukwekkend maakt, is dat het net is alsof hij voor jou persoonlijk is geschreven. Je zult niet in alle situaties zijn geweest (of nog komen) waarin Paulus is geweest, maar je kunt wel veel hebben aan het voorbeeld van Paulus, zoals hij zich in al die situaties heeft gedragen. Dat zal je tot steun zijn. Iedereen die in zijn leven Christus wil dienen, zal moeilijke dingen moeten meemaken. Als jij verlangt Christus te dienen, zal dat bij jou ook het geval zijn.

Veel in deze brief gaat er juist over hoe iemand die een dienaar van God wil zijn, te maken zal krijgen met allerlei moeilijkheden en beproevingen. Maar moeilijkheden en beproevingen hebben nooit het laatste woord. God zal het allemaal gebruiken om je te laten zien dat Hij er ook nog is. Als je het allemaal niet meer ziet zitten en er misschien zelfs over denkt maar te stoppen met je leven voor de Heer, komt Hij bij je om je te troosten en te bemoedigen. Echt, dat zijn momenten die je later voor geen goud had willen missen.

V1. Laten we de eerste vijf verzen maar eens van wat dichterbij bekijken. Daar kun je al zien dat opgaat wat ik je zojuist heb verteld. Eerst stelt Paulus zich weer voor. Hij presenteert zich als *“apostel”*. Dat doet hij om indruk te maken, om zijn gezag als apostel te onderstrepen. Alleen gaat hij daarbij niet te werk op de manier waarop dat in de wereld om je heen gebeurt. Daar willen mensen indruk maken om door anderen bewonderd te worden. Paulus doet het omdat hij weet dat hij iemand is die door een Ander is gestuurd.

Het woord apostel betekent ‘gezondene’. Paulus spreekt hier niet voor zichzelf, maar namens een Ander. Wie dat is, staat er direct achter. Het is Christus Jezus. Paulus heeft dit apostelschap niet zelf naar zich toegetrokken, maar hij is apostel *“door [de] wil van God”*.

Samen met Timotheüs richt hij zich in deze brief zowel tot de Korinthiërs als tot de andere gelovigen die in de provincie Achaje wo-

nen. En, zoals je dat ook hebt met de andere brieven, over hun hoofden heen word ook jij aangesproken.

V2. Dan wenst hij hun, zoals hij in veel brieven doet, genade en vrede toe. Zo'n zegenwens is geen holle formule, geen nietszeggende uiting. Integendeel, hij legt er zijn hele hart in. Het is prachtig om je op deze manier tot iemand te richten en zo de aandacht te vragen voor wat er verder volgt.

V3. Zoals gezegd, staat er in deze brief veel over het lijden dat iemand kan overkomen die God en Christus wil dienen. Wat is eigenlijk het nut van het lijden? Waarom laat God het toe? Of zelfs: Waarom brengt God lijden over Zijn kinderen? Het is opmerkelijk dat het bijbelboek dat waarschijnlijk het eerst geschreven is, nog voordat het boek *Genesis* door Mozes werd geschreven, het boek *Job* is. Het opmerkelijke is, dat het boek *Job* als thema 'het lijden' heeft. Je ziet dat lijden deel uitmaakt van het menselijk bestaan sinds de zondeval. Er is geen mens die niet op de een of andere manier in zijn eigen leven met lijden te maken heeft. Jij zult daar, denk ik, mee kunnen instemmen.

Dan komt de vraag: Hoe ga je met dat lijden om? Op deze vraag zijn verschillende antwoorden denkbaar. Je kunt ook een andere vraag stellen: Hoe ziet *God* het lijden? Ik denk dat Paulus in de verzen die je nu voor je hebt, daar een mooi antwoord op geeft. Zo'n antwoord kun je niet nakauwen, dat moet je meebelevan.

Hij begint ermee God te prijzen en te loven. Denk je eens in. Hij is in de grootste nood geweest, zelfs de dood nabij, en daarvoor begint hij God te loven! Dat dit geen mooi praterij is, kun je lezen in *Handelingen 16* (*Hd 16:19-25*). In de nood leer je God kennen op een manier die je je niet kunt voorstellen als je nooit in nood bent geweest.

Paulus noemt God "*de Vader der ontfermingen*". Je ziet het voor je: een Vader Die Zijn armen om Zijn pijnlijgend kind heenslaat. Hij noemt God ook de "*God van alle vertroosting*". Heb je het goed gelezen? Er

staat: van *alle* vertroosting, dat is niet zomaar een klein beetje en ook niet met uitsluiting van bepaalde situaties.

V4. Die troost van God is er *“in al onze verdrukking”*. Ook hier moet je goed lezen. God troost ons niet door de verdrukking weg te nemen, maar door *in* de verdrukking bij ons te komen en ons als het ware erdoorheen te dragen. In *Jesaja 63* staat dat zó mooi: *“In al hun benauwdheid was Hij benauwd”* (Js 63:9). Zie je het? God komt naast je staan in je ellende, slaat Zijn arm om je heen en spreekt *“goede woorden, troostrijke woorden”* (Zc 1:13). Woorden van troost, daaraan is behoefte in een wereld vol lijden. Spreek jij ook wel eens zulke woorden?

V5. Een van de redenen waarom God ons laat lijden, is dat wij Zijn ontferming en troost zullen ervaren. De uitwerking daarvan zal zijn, dat wij op onze beurt weer anderen kunnen troosten die het ook moeilijk hebben. Zo werkte dat bij Paulus en zo kan dat ook bij ons werken.

Nog iets. Als je soms denkt dat je het niet meer haalt, dat het lijden in de dienst van Christus zo overvloedig is dat je denkt dat je er onderdoor gaat, denk er dan ook aan dat de troost door Christus altijd overal bovenuit gaat.

Lees nog eens 2 Korinthiërs 1:1-5.

Verwerking:

Vers 3 lijkt op Efeziërs 1:3 en 1 Petrus 1:3. Welke verschillen vallen je op?

2 Korinthiërs 1:6-11

Troost voor anderen

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

6 Hetzij wij dan verdrukt worden, het is tot uw vertroosting en behoudenis; hetzij wij vertroost worden, het is tot uw vertroosting, gewerkt in [het] volharden onder hetzelfde lijden dat ook wij lijden 7 (en onze hoop aangaande u is vast), daar wij weten dat u, zoals u deelgenoten bent van het lijden, het zo ook van de vertroosting bent. 8 Want wij willen niet, broeders, dat u onbekend bent met onze verdrukking die [ons] in Asia is overkomen, dat wij uitermate bezwaard zijn geworden boven vermogen, zodat wij zelfs aan het leven wanhoopten. 9 Ja, wijzelf hadden het doodvonnis [al] in onszelf, opdat wij geen vertrouwen zouden hebben op onszelf, maar op God Die de doden opwekt, 10 Die ons uit een zo grote dood heeft verlost en zal verlossen; op Hem hebben wij onze hoop gevestigd dat Hij ons ook verder zal verlossen; 11 terwijl ook u voor ons meewerkt door het gebed, opdat voor de genadegave die ons door vele personen [geschonken] is, door velen dankzegging voor ons gedaan wordt.

V6. Is het echt waar dat iemands lijden en verdrukking voor een ander vertroosting kan betekenen? Wanneer je dat aan Paulus zou vragen, zou hij daar volmondig 'ja' op zeggen. Nu hebben jij en ik niet te maken met het soort lijden waar Paulus mee te maken had. Dat is ook niet het belangrijkste. Je hoeft niet per se precies eenzelfde soort lijden te ondergaan om met iemand anders mee te kunnen voelen. Het gaat erom dat wat jij meemaakt, voor een ander een bemoediging betekent omdat die ander het ook niet zo gemakkelijk heeft.

'Gedeelde smart is halve smart' zegt een spreekwoord. Werkt het ook niet zo bij jou? Wanneer jou iets verdrietigs overkomt, kun je zo in je verdriet opgaan, dat je denkt de enige te zijn die zo'n verdriet

heeft en dat er niemand is die jou kan begrijpen. Als je er dan aan denkt dat er nog anderen zijn die ook ergens verdriet over hebben, dan kan je dat goed doen (vgl. 1Pt 5:9). Dan kun je daardoor troost ervaren. Te weten dat je niet alleen staat, geeft moed en kracht om door te gaan, ondanks de moeiten en zorgen. En de troost die je ervaart, mag je ook doorgeven en delen met anderen.

V7. Het soort lijden waarover Paulus het hier heeft, heeft te maken met zijn dienst voor de Heer. Hij ondervond in zijn dienst voor de Heer veel vijandschap en haat. Maar hij hield vol, hij gaf niet op. Daarom deed hij steeds nieuwe ervaringen op met de vertroosting in het lijden. Hij is ervan overtuigd dat het bij de Korinthiërs op dezelfde manier werkt. Het is een gulden regel: wie deelheeft aan het lijden, zal ook deelhebben aan de vertroosting. Dat geldt ook voor jou.

V8. Nu de situatie in de gemeente in Korinthe verbeterd is en er dingen zijn beleden, kan Paulus iets over zichzelf gaan vertellen, wat hij heeft meegemaakt en heeft gevoeld. Zulke dingen vertel je alleen aan een ander als er bij die ander echte belangstelling is. Dingen waar je het echt moeilijk mee hebt, vertel je niet aan iedereen. Die vertel je alleen aan mensen van wie je weet dat ze oprecht met je meeleven.

Iets blootgeven van jezelf aan een ander kan voor die ander veel betekenis hebben. Voor die ander blijkt daaruit dat je op zijn medeleven rekent. Het geeft die ander het gevoel van waarde te zijn. Zo stelt Paulus zich op tegenover de Korinthiërs.

De verdrukking die hem in Asia is overkomen, is geen kleinigheid geweest. We weten niet precies waarop de apostel duidt. Sommigen hebben gedacht aan het tumult in Efeze (*Hd 19:23-31*), maar toen werd Paulus geen haar gekrenkt en toonde hij zich ook allerminst wanhopig, maar juist moedig en vastberaden. Wat het ook geweest is, het was een zware en moeilijke ervaring.

V9. Juist in zulke omstandigheden, als er geen uitzicht meer is, blijft er niets en niemand anders over dan God. Alleen Hij kan dan nog uitkomst geven. En dat doet Hij ook. Daarom laat God in ons leven dingen toe waar wij geen uitweg meer in zien. Hij wil dat wij leren vertrouwen op Hem alleen. In *Psalm 107* wordt indringend beschreven hoe al de wijsheid van de mens niets baat als de stormen in zijn leven losbarsten (*Ps 107:23-32*). Roepen tot de Heer en vertrouwen op Hem is het enige wat overblijft. Dan komt de uitkomst.

In *Psalm 68* staat nog zo'n mooi vers dat hierop aansluit: "*Die God is ons een God van volkomen zaligheid; bij de HEERE, de Heere, zijn uitkomsten tegen de dood*" (*Ps 68:21*). Dat heeft Paulus ervaren; dat mag jij ook ervaren.

V10. Paulus verzette zich niet tegen de weg die God met hem ging en tegen de moeilijkheden waarin hij daardoor terecht kwam. Hij wist van elke moeilijkheid een gelegenheid te maken om God beter te leren kennen. God wil alle moeiten in ons leven gebruiken om ons steeds meer vrij te maken van onze eigen pogingen onszelf te redden of zelf te proberen uit de moeilijkheden te komen. Hij wil juist dat wij leren alles aan Hem over te laten en erop te vertrouwen dat Hij in staat is om uitkomst te geven waar wij geen uitkomst meer zien.

God wil dat wij Hem steeds beter leren kennen als de God van de verlossing uit de nood, als de God van de opstanding en het leven. Elke ervaring waardoor wij God op deze wijze leren kennen, is tegelijk een bemoediging voor toekomstige moeilijkheden. Wat God al eens gedaan heeft, kan Hij ook een andere keer doen.

V11. Wanneer je van iemand weet met wie God zo bezig is, mag je voor zo iemand gaan bidden dat God dit doel met hem bereikt. Paulus is blij dat de Korinthiërs voor hem bidden. In andere brieven lees je ook hoezeer hij de voorbede van de gelovigen op prijs stelt. Hij noemt het hier 'meewerken door het gebed'. Je zou het misschien

niet zeggen, maar bidden is werken. En het is nog zwaar werk ook. Daarom gebeurt het waarschijnlijk zo weinig.

Paulus rekent ook op de verhoring van de gebeden. Hij ziet zijn leven, waaraan hij heeft gewanhoopt, als iets dat hij heeft teruggekregen als antwoord op de gebeden van vele personen. Dat maakt zijn leven tot een genadegave die hij van God heeft gekregen. En wat is het gevolg van een verhoord gebed? Dankzegging toch? Door velen kan er gedankt worden dat hij in leven is gebleven. God heeft daarvoor gezorgd en het gebed van de gelovigen ervoor gebruikt.

Zoals je ziet, is Paulus geen individualist, iemand die alleen zijn weg gaat en zich van de andere gelovigen niets aantrekt. Nee, de andere gelovigen, ook die in Korinthe, zijn belangrijk voor hem. Hij weet dat hij hen nodig heeft. Het is mooi om dat te zien bij deze grote dienaar van de Heer.

Lees nog eens 2 Korinthiërs 1:6-11.

Verwerking:

Waarin heb jij de vertroosting van God wel eens ervaren? Heb je die gedeeld met anderen?

2 Korinthiërs 1:12-17

Paulus' bezoek uitgesteld

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

12 Want dit is onze roem: het getuigenis van ons geweten, dat wij in eenvoudigheid en oprechtheid voor God, <en> niet in vleeselijke wijsheid maar in [de] genade van God, hebben verkeerd in de wereld en in het bijzonder bij u. 13 Want wij schrijven u niets anders dan wat u weet of ook erkent; en ik hoop dat u dat tot [het] einde toe zult erkennen, 14 zoals u ook ten dele ons hebt erkend dat wij uw roem zijn, evenals u ook de onze bent op de dag van <onze> Heer Jezus. 15 En in dit vertrouwen wilde ik [al] eerder tot u komen, opdat u een tweede genade zou hebben, 16 en ik wilde via u naar Macedonië doorreizen en van Macedonië weer naar u toe komen en door u voortgeholpen worden naar Judéa. 17 Heb ik dan soms door mij dit voor te nemen lichtvaardig gehandeld? Of wat ik mij voorneem, neem ik mij dat naar [het] vlees voor, zodat er bij mij zou zijn het ja, ja en het nee, nee?

Nadat de apostel in de vorige verzen zijn hart voor de Korinthiërs heeft geopend en hen heeft laten delen in de grote nood waarin hij geweest is, moet hij nu een misverstand uit de weg ruimen. Dat misverstand is een gevolg van een wijziging van zijn plan om hen te bezoeken. Hij heeft dat eerst wel gewild en dat heeft hij hun ook verteld, maar later heeft hij ervan afgezien (*vgl. vers 23*). Kwade tongen beweren nu dat Paulus een man is van wie je niet op aan kunt. Daarom gaat hij in de verdediging.

Het is geen zelfverdediging, maar een verdediging van zijn dienst, waarvan de Korinthiërs zelf een 'vrucht' zijn. Het is een verdediging van het werk van Christus in de harten van de Korinthiërs. Dit werk komt op het spel te staan als hij niet krachtig stelling neemt tegen de valse beschuldigingen die onder de gelovigen circuleren. Je vindt

het overal, in de wereld en in de gemeente. Als de geruchtenmachine eenmaal op volle toeren draait, ontstaat er binnen de kortste tijd een oorlogssituatie. De vrede is dan weg. Zo staat ook de goede verhouding tussen Paulus en de Korinthiërs op het spel.

V12. Om dit gevaar de kop in te drukken wijst Paulus allereerst op het getuigenis van zijn geweten. Wanneer hij iets op zijn geweten zou hebben, zou hij zich nooit op zo'n eenvoudige en oprechte manier hebben kunnen gedragen. God zou dat beslist niet hebben toegelaten. Iemand die onoprechte bedoelingen heeft, valt op een zeker moment door de mand.

Paulus heeft niet via allerlei handigheidjes geprobeerd zijn boodschap aan de Korinthiërs kwijt te raken. Kwelijke praktijken om zieltjes te winnen zijn er bij hem niet bij. Hij gebruikt geen vleeselijke wijsheid, geen methoden die het rond verkiezingsprogramma's goed doen, waar veel beloofd wordt, maar waarvan vaak nauwelijks iets kan worden waargemaakt.

Hij is zich bewust van de genade van God. Dat wil zeggen dat hij niets van zichzelf denkt, niet zijn eigen naam hoog in het vaandel heeft, maar dat hij integendeel wil laten zien wat God bij hem heeft bewerkt. Zo heeft hij zich gedragen in de wereld en onder de gelovigen.

Het is belangrijk je ervan bewust te zijn dat zowel de mensen van de wereld als de gelovigen je gadeslaan. Wanneer uit jouw gedrag blijkt dat je iets hebt begrepen van de genade van God, zal niemand terecht iets op je aan te merken hebben. Dan zul je niet bekendstaan als iemand die het 'achter de ellebogen' heeft. Je bent een open boek voor iedereen.

V13. Paulus kan erop wijzen dat hij niets anders schrijft dan wat ze allang van hem weten en wat ze ook hebben erkend. Dat hij geen man van slinkse wegen is, hebben ze van nabij meegemaakt. Hij hoopt dat ze zich niet inlaten met mensen die proberen wantrouwen

te zaaien en op die manier trachten de Korinthiërs aan het twijfelen te brengen over zijn oprechte bedoelingen.

Gelovigen die met wantrouwen naar elkaar kijken en luisteren, komen in een neerwaartse spiraal terecht. Alles wat gezegd of gedaan wordt, wordt verkeerd uitgelegd en de verhoudingen tussen hen worden steeds stroever en onplezieriger, totdat de zaak helemaal vastloopt. Mocht jij iets van wantrouwen bij jezelf bemerken, veroordeel dat. Laat het niet bestaan. Zijn er dingen gebeurd of gezegd die je niet begrijpt, bid er dan voor en ga erover praten met de betreffende persoon. Ik weet uit mijn eigen leven hoe gemakkelijk je iets kunt veronderstellen, terwijl in een gesprek blijkt, hoezeer je je hebt vergist.

V14. Paulus wijst op de dag van de Heer Jezus. Op die dag zullen hij en de Korinthiërs samen voor de rechterstoel van Christus staan. Dan zal Paulus in hen kunnen roemen (en andersom) door op hen te wijzen en tegen de Heer te zeggen: 'Zij hebben geluisterd naar wat ik in Uw opdracht tegen hen heb gezegd.' Alle onduidelijkheden en onwaarheden zijn dan weg.

Weet je wat zo mooi is? Dat je nu al rekening kunt houden met deze rechterstoel. Dat doet Paulus. Hij kan dan ook in alle rust, zonder enige aanklacht van zijn geweten, vertellen dat hij naar hen toe heeft willen komen. Hij hoeft zich niet ervoor te verontschuldigen dat hij daarin fout is geweest.

V15. Wat had hij hun graag die tweede genade gegund! Een eerste genade is het geweest, toen hij voor de eerste keer bij hen was en hun het evangelie heeft verkondigd. Die genade hebben ze ervaren. Hij had hen tijdens een tweede bezoek verder willen onderwijzen in de genade. Zijn hart ging naar hen uit. Zij zijn zijn kinderen in het geloof.

V16. Daarom rekende hij er ook op dat zij hem zouden geven wat hij nodig had om weer verder te kunnen reizen. Dat heeft niets te maken met het zoeken van eigen voordeel. Het is juist prachtig om

op de steun van je broeders en zusters te rekenen vanuit het besef dat je met elkaar verbonden bent in je inzet voor dezelfde Heer. Er was dan ook niets waar van de verdachtmakingen dat hij slechts op eigen voordeel uit zou zijn, ten koste van de Korinthiërs.

V17. Hij had zijn reisplan al klaargemaakt. Uit de manier waarop hij hen nu deelgenoot maakt van deze plannen, kun je wel opmaken dat het geen lichtvaardig gemaakt plan, geen bevlieging, is geweest. Ook heeft hij zijn plannen niet zitten maken aan de hand van berekeningen die laten zien waarvan hijzelf het meeste voordeel had. Nee, hij heeft zich laten leiden door God en door zijn liefde voor Christus en de Zijnen.

Hij is geen wispelturig man zoals van hem verondersteld wordt. Je kent waarschijnlijk wel van die mensen die van alles beloven, maar van wie je weet dat ze hun belofte toch niet nakomen. Zulke mensen zijn niet geloofwaardig. Voor gelovigen is zo'n gedrag Christus onwaardig.

De Heer Jezus heeft gezegd dat ons woord 'ja' ook 'ja' moet zijn en dat ons 'nee' ook echt 'nee' moet betekenen (Mt 5:37; Jk 5:12). Kennen de mensen jou zo? Dan is het niet nodig om jouw 'ja' of 'nee' te onderstrepen met allerlei vrome en plechtige betuigingen. Men zal van jou op aan kunnen, dat je betrouwbaar bent in wat je zegt.

Als Paulus iemand zou zijn geweest die 'ja' zei, maar 'nee' deed, hoe zou men dan verder op hem kunnen vertrouwen? Hoe zou hij dan anderen leiding kunnen geven? Je weet immers niet wat je aan hem hebt? Zo iemand heeft zichzelf niet in de hand. Je moet ervan op aan kunnen dat iemand de waarheid spreekt, anders komt alles wat hij zegt op losse schroeven te staan.

Lees nog eens 2 Korinthiërs 1:12-17.

Verwerking:

Kan men altijd van jou op aan? Hoe reageer je op een valse beschuldiging?

2 Korinthiërs 1:18-24

In Hem is het ja

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

18 Maar God is getrouw, dat ons woord tot u niet is ja en nee! 19 Want de Zoon van God, Jezus Christus, Die onder u door ons gepredikt is, door mij en Silvanus en Timotheüs, was niet ja en nee, maar in Hem is het ja. 20 Want hoeveel beloften van God er ook zijn, in Hem is het ja; daarom is ook door Hem het amen, tot heerlijkheid van God door ons. 21 Hij nu Die ons met u bevestigt in Christus en ons heeft gezalft, is God, 22 Die ons ook verzegeld en het onderpand van de Geest in onze harten gegeven heeft. 23 Maar ik roep God aan als Getuige over mijn ziel, dat ik om u te sparen nog niet naar Korinthe ben gekomen! 24 Niet dat wij heersen over uw geloof, maar wij zijn medewerkers aan uw blijdschap; want door het geloof staat u.

V18. God is getrouw! Dat staat tegenover alle ontrouw en wispelturigheid waarvan Paulus beschuldigd wordt. Hij zegt niet: 'Ik ben trouw.' Dat oordeel laat hij aan God over. Hij weet dat God trouw is in alles wat Hij heeft gezegd. God is niet Iemand Die nu eens dit en dan weer dat zegt. In wat Hij zegt, ligt geen onzekerheid. Hij verandert Zijn voornemens niet. Je kunt ervan op aan dat Hij doet wat Hij heeft gezegd.

V19. Paulus heeft dat in zijn houding, in zijn gedrag en in zijn spreken duidelijk onderstreept. Wat hij in het woord van het evangelie aan de Korinthiërs heeft doorgegeven, getuigt daarvan. Hij heeft hun geen twijfelachtige dingen verkondigd. Glashelder heeft hij hun het evangelie voorgesteld, op een wijze die niets aan duidelijkheid te wensen heeft overgelaten. Hoe kan dat ook anders, want de inhoud van zijn prediking is "de Zoon van God, Jezus Christus".

Met het noemen van deze Naam raakt hij de kern van het evangelie en tevens het centrum van alle plannen van God. Bij God gaat alles om de eer en verheerlijking van de Heer Jezus. Dat is iets waarvan je steeds meer doordrongen moet raken, net zoals Paulus daarvan zó diep doordrongen was, dat het zijn levensweg bepaalde.

In de namen van de Heer Jezus zie je Zijn heerlijkheid. In de naam 'Zoon van God' komt Zijn eeuwige Godheid naar voren. Hij is de eeuwige Zoon. In de naam 'Jezus' komt Zijn vernedering tot uiting. Het is de naam die Hij ontving nadat Hij als Mens op aarde was gekomen om het verlossingswerk te volbrengen. De naam 'Christus' betekent 'gezalvde'. Hierbij mag je denken aan Hem als Degene Die al de raadsbesluiten van God zal vervullen.

Als je Hem zó voor je aandacht hebt, dan kun je je toch niet voorstellen dat je maar wat heen en weer praat en een beetje aanrommelt met je eigen plannen? Dan is er maar één verlangen: in je spreken en gedrag te laten zien dat Christus Jezus alles voor je is. Er zullen dan steeds meer onzekerheden uit je leven verdwijnen. Dat is natuurlijk een proces, dat gebeurt niet van de ene op de andere dag. Je zult merken dat je na verloop van tijd niet meer zo heen en weer geslingerd wordt in je gevoelens. Je *weet* wel dat alles in Christus 'ja en amen' is, maar je *beleeft* het niet altijd zo. Je kunt je daarom het beste bezighouden met de dingen die vast en zeker zijn. Daar kun je je aan optrekken. Zo wordt het hier voorgesteld.

V20. We zien regelmatig dat Paulus het over praktische dingen heeft en daar dan direct iets van de Heer Jezus mee verbindt. Een voorbeeld daarvan vind je in 2 Korinthiërs 8 en 2 Korinthiërs 9. Daar heeft hij het over geld geven door de gelovigen aan anderen die gebrek lijden. Dat doet hij niet zonder ook hierbij de Heer Jezus en God voor te stellen (2Ko 8:9; 2Ko 9:15). Telkens als hij iets alledaags behandelt, laat hij zien hoe het bij de Heer Jezus en God is. Zo is dat ook hier. Als hij het heeft over zijn dienst, laat hij zien dat die in verbinding staat met onwankelbare beloften van God. Wat hij de

gelovigen voorhoudt, de inhoud van zijn prediking, is vast omdat het gaat over God en de Heer Jezus.

God zal al Zijn beloften waarmaken in de Heer Jezus. Of het nu gaat om Israël of om de gemeente, God laat niets onvervuld. In het Oude Testament lees je veel dingen die aan Israël zijn beloofd. Het lijkt er nu nog helemaal niet op dat al die beloften in vervulling zullen gaan. En als het van dat weerspannige volk zou afhangen, komt er ook niets van terecht. Maar de Heer Jezus zal Israël in het bezit brengen van alle zegeningen die God aan Zijn volk heeft beloofd. Hij kan en zal dat doen omdat Hij op het kruis is gestorven en de schuld van het boetvaardige volk heeft weggedaan.

Wanneer Hij terugkomt, zal Hij eerst alle goddelozen uitroeien uit het volk. Als dat is gebeurd, zijn er alleen gelovige Israëlieten overgebleven, dat is het boetvaardige volk dat zijn schuld voor God heeft beleden. Dit is *"heel Israël"* dat behouden zal worden (*Rm 11:26*). Zij vormen het volk waarover de Heer Jezus Koning zal zijn. Dit is het volk dat alle zegeningen die God aan dat volk heeft beloofd, op aarde zal ontvangen tijdens de duizendjarige regering van de Heer Jezus.

Er zijn ook beloften die God gedaan heeft met betrekking tot de gemeente. Ook die zal Hij vervullen door de Heer Jezus. Die vervulling zal niet plaatshebben op aarde, zoals bij Israël, maar in de hemel.

Hij zal alles vast en zeker tot een goed einde brengen. Dat is het *"amen"* van dit vers. Als God of de Heer Jezus 'amen' zegt, betekent dat dat 'het zo is en zo zal zijn'. Het geeft de absolute zekerheid aan van wat er is gezegd of beloofd. De Heer Jezus heeft altijd geleefd om God te verheerlijken en dat zal Hij doen tot in alle eeuwigheid.

Het grote wonder is, dat Hij God ook *"door ons"* zal verheerlijken, door ons die vroeger verloren zondaars waren. Het is toch een groot wonder dat jij en ik gered zijn en nu bij de gemeente mogen horen? Dat komt door het werk van de Heer Jezus. En alles wat de Heer

Jezus heeft gedaan op aarde en wat Hij doet in de hemel, was en is altijd tot heerlijkheid van God. Ook de resultaten van Zijn werk zijn tot heerlijkheid van God.

V21. God heeft nog meer met ons gedaan. Hij heeft ons bevestigd in Christus, dat wil zeggen: Hij heeft ons vast verbonden met Christus. We zitten onlosmakelijk aan Christus vast. Als God Christus ziet, ziet Hij ons.

En Hij heeft nog meer gedaan. Hij heeft ons ook “gezalfd” met de Heilige Geest, net zoals Hij dat bij de Heer Jezus heeft gedaan. Bij ons gebeurde dit pas, nadat we van onze zonden waren verlost. Bij de Heer Jezus kon het direct bij Zijn doop gebeuren (*Mt 3:16; Hd 10:38*), dat is aan het begin van Zijn openbare optreden, omdat Hij volmaakt was. Deze zalving geeft aan dat we een bijzondere plaats hebben in het hart van God.

In het Oude Testament werden koningen, priesters en soms profeten met olie gezalfd. Door deze zalving werden ze tot hun dienst gewijd. De zalving gaf hun die speciale plaats te midden van het volk van God waardoor zij wisten dat God hen voor die plaats had uitgekozen. Door de zalving waren ze zich daarvan bewust. Hetzelfde geldt voor jou. Je bent, nadat je geloofd hebt, gezalfd met de Heilige Geest (*1Jh 2:20,27*). Daardoor heeft God jou voor Zichzelf en Zijn dienst afgezonderd. De Heilige Geest geeft je daarvan ook het bewustzijn.

V22. Je bent ook verzegeld met de Heilige Geest. Dat betekent dat je Zijn eigendom bent. Hij heeft recht op jou en je behoort Hem toe. Hier heb je de zekerheid dat de duivel en zijn engelen niets meer over jou hebben te zeggen.

Ten slotte wordt de Heilige Geest, Die in onze harten is gegeven, “het onderpand” genoemd. Dit laat twee dingen zien. In de eerste plaats toont een onderpand aan dat het volle bezit van iets anders nog niet jouw deel is. Je wacht nog op de vervulling. In de tweede plaats is het onderpand als het ware een voorschot op de vervulling.

Je kunt er nu al van genieten. In 2 Korinthiërs 5 lees je over hetzelfde onderpand (2Ko 5:5). Daar gaat het om het verlangen naar het huis dat God voor ons in de hemel heeft bereid. Hier gaat het om het genieten van de beloften die God gedaan heeft.

Daarvan mag en kun je nu al genieten doordat de Heilige Geest in je hart gegeven is. Je hart is het centrum van je leven en beleven. De dingen die je mag genieten, mag je in heel je leven uitwerken, in alles wat je doet en zegt. Geeft dit geen grote glans aan het zogenaamde gewone leven van alledag?

V23. De ware reden waarom Paulus nog niet naar Korinthe is gegaan, is liefde. Alle beschuldigingen vanwege de verandering van zijn reisplan zijn vals en hij wijst ze resoluut van de hand. God is zijn Getuige! Als hij naar Korinthe was gegaan terwijl er in geestelijk opzicht nog heel wat op de Korinthiërs was aan te merken, dan had hij streng tegen hen moeten optreden. Hij had hen er dan danig van langs moeten geven. Dat wilde hij hen besparen. Hij heeft gewacht tot zij, naar aanleiding van zijn eerste brief, ervan overtuigd zijn geraakt dat er inderdaad dingen bij hen waren die niet deugden.

V24. De houding die hij tegenover de Korinthiërs aanneemt, lijkt op een heersen over hun geloof, maar dat is het niet. Geen enkele apostel, ook Paulus niet, heeft zich ooit willen plaatsen tussen de gelovige en God. Nooit zal een mens, hoe hoogbegaafd ook, tussen jou en God in mogen staan.

Wanneer je nog jong bent in het geloof, loop je de kans dat je je geloofsleven gaat opbouwen naar het voorbeeld van christenen die je aanspreken. Dat is op zichzelf niet zo erg, als je er maar voor zorgt dat jij zelf in een goede persoonlijke relatie met de Heer Jezus komt of blijft. Anders loop je het gevaar dat je alles gaat nadoen van je voorbeeld zonder dat je er met de Heer over gesproken hebt. Lot was iemand die in zijn geloofsleven helemaal op Abraham leunde. Abraham was zeker een groot gelovige, maar hij was geen volmaakt voorbeeld. Er bestaat geen mens die een volmaakt voorbeeld is.

Laat je in je geloofsleven niet door anderen overheersen en heers zelf ook niet over het geloof van anderen. Paulus wil niet heersen, maar eraan meewerken dat de Korinthiërs weer echt blij kunnen zijn. Zonde in de gemeente maakt niemand blij. Pas nadat de zonde is weggedaan, is er weer blijdschap. Dáárom heeft hij hun geschreven, en niet om over hen te heersen. Ze staan trouwens “*door het geloof*”. Dat betekent dat zij op God gericht zijn en niet op mensen.

Lees nog eens 2 Korinthiërs 1:18-24.

Verwerking:

Dank God voor alle zekerheden die je in Hem en de Heer Jezus hebt ontvangen. Noem die zekerheden met name.

2 Korinthiërs 2:1-11

Droefheid, blijdschap, vergeving

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

1 Maar ik heb dit bij mijzelf voorgenomen, niet weer met droefheid bij u te komen. 2 Want als ik het ben die u bedroef, wie is het dan die mij blij maakt, dan hij die door mij bedroefd werd? 3 En dit heb ik juist geschreven, opdat ik niet bij mijn komst droefheid zou hebben door hen over wie ik mij moest verblijden; daar ik van u allen vertrouwd, dat mijn blijdschap [die] van u allen is. 4 Want in veel verdrukking en benauwdheid van hart heb ik u geschreven onder veel tranen, niet opdat u bedroefd zou worden, maar opdat u de liefde zou kennen die ik overvloedig tot u heb. 5 Maar als iemand heeft bedroefd, dan heeft hij niet mij bedroefd, maar min of meer (om [u] niet te veel te belasten) u allen. 6 Voor zo iemand is deze straf genoeg, die door de velen [uitgeoeffend] is, 7 zodat u integendeel veeleer moet vergeven en vertroosten, opdat zo iemand niet door de overmatige droefheid wordt verslonden. 8 Daarom spoor ik u aan, dat u hem van [uw] liefde verzekert. 9 Want daartoe heb ik ook geschreven, opdat ik uw beproefdheid zou leren kennen, of u in alles gehoorzaam bent. 10 Wie u nu iets vergeeft, ik ook; want ook ik, wat ik heb vergeven – als ik iets heb vergeven, dan is het ter wille van u in [het] aangezicht van Christus, opdat de satan op ons geen voordeel zou behalen, 11 want zijn gedachten zijn ons niet onbekend.

VI-3. Paulus wil graag naar Korinthe toe, maar dan wel zonder droefheid. Die droefheid is de ondertoon van zijn eerste brief. Hij heeft hen door zijn brief verdrietig gemaakt. Gelukkig maar! Dat betekent dat ze hebben ingezien dat ze niet goed bezig waren. Nu kan er blijdschap komen omdat de hoereerder, over wie hij in *1 Korinthiërs 5* heeft geschreven, uit het midden is weggedaan én omdat deze man tot inkeer is gekomen. Die man is wel het meest bedroefd geworden. Zijn berouw over zijn zonde maakt Paulus blij. Dat is het

doel geweest van wat hij heeft geschreven. Hij vertrouwt erop dat de Korinthiërs net zo blij zijn als hij.

V4. Hij geeft hun een kijkje in zijn hart en laat zien wat daarin omgving toen hij zijn eerste brief schreef. Op sommigen kon die brief wel een koude, afstandelijke indruk gemaakt hebben, zo van: daar heb je hém weer, de zwartkijker, de doemdenker. Hier laat hij zien wat hem werkelijk bezielde. Er was benauwdheid in zijn hart, er waren tranen in zijn ogen, zijn motief was liefde. Als je weet dat dat de achtergrond is van een berisping, maakt dat je hart week. Dan ben je ook bereid om een vermaning aan te nemen en in je leven te corrigeren wat niet goed is. Het zou mooi zijn als wij op deze manier met elkaar omgingen.

V5. Toch ontbreekt er iets bij de Korinthiërs. Ze moeten namelijk de berouwvolle broeder ook van hun liefde verzekeren. Ze moeten hem van harte vergeven. Deze broeder had Paulus bedroefd gemaakt en ook hen allen.

V6. Eerst hadden ze zich er niet zo druk om gemaakt, ze hadden er niet eens om getreurd dat een dergelijke zonde in hun midden plaatsvond (1Ko 5:2). Gelukkig zijn ze naar aanleiding van Paulus' eerste brief wel bedroefd geworden over de zonde in hun midden. Ze hebben de boze uit hun midden weggedaan en zo met z'n allen de straf uitgeoefend die nodig was. Maar, en dat was ook gelukkig, dat heeft de man tot berouw gebracht. Dat is namelijk de bedoeling van elke tuchthandeling van de gemeente.

V7. Door zijn berouw is de relatie van de broeder met de Heer weer hersteld. Maar er moet nog iets anders gebeuren: ook de gemeente moet hem vergeven. De gemeente heeft hem immers weggedaan vanwege zijn zonde; zij moet hem dan ook weer aanvaarden nadat hij berouw heeft getoond.

Het zou toch een vreugde moeten zijn om iemand die met berouw komt, weer op te nemen in de gemeenschap. Hoe jammer is het dan om te moeten opmerken dat er bij de Korinthiërs een bepaalde

traagheid was om hem te vergeven en te vertroosten. Eerst was er traagheid om tucht uit te oefenen en nu is er traagheid om te vergeven.

Als je jezelf een beetje kent, herken je dit waarschijnlijk wel. Echt vergeven is soms best wel moeilijk. Misschien is je veel kwaad aangedaan door anderen: je bent bedrogen, bestolen, er is over je geroddeld, je bent gepest, mishandeld of misschien ben je zelfs wel misbruikt. Het kan zijn dat jou niet om vergeving is gevraagd. Het kan zijn dat je weerzin voelt om te vergeven, zeker als jou iets ergs en dat soms ook nog langdurig is aangedaan. God wil je helpen. Er zullen beslist gelovigen zijn die Hij hiervoor kan en wil gebruiken. Zoek ze op en bespreek het met hem of haar. Het zal je opluchten.

V8. Bij de man in Korinthe was er echt berouw. Als hij nadacht over wat hij had gedaan, kon hij er wanhopig van worden. Wat een ellende en verdriet had hij anderen bezorgd en aangedaan. Paulus spoort de Korinthiërs aan om de berouwvolle broeder van hun liefde te overtuigen. Dat zal hem rust in zijn hart geven. De storm zal gestild worden. Hij zal altijd met schaamte terugdenken aan wat hij heeft gedaan. Wie heeft trouwens geen dingen gezegd of gedaan waaraan hij met schaamte terugdenkt (*Rm 6:21*)?

V9-11. Door hem te vergeven zullen ze tonen dat ze gehoorzaam zijn in alles. Paulus sluit zich dan bij hen aan door de berouwvolle overtreder ook te vergeven. Eerst moeten de Korinthiërs de overtreder vergeven en dan pas sluit Paulus zich bij hen aan en vergeeft hij hem ook. Je ziet dat hij de verantwoordelijkheid van de gemeente ten volle erkent en zich daar niet boven plaatst. Hij vergeeft omdat dit de gezindheid van Christus is. Christus wordt daarin verheerlijkt.

De grote tegenstander van Christus, de satan, zal alles in het werk stellen om tweedracht te zaaien. Wat de satan graag wil, is niet onbekend, het is overduidelijk. Wat een voordeel zou hij behalen als er tussen het handelen van de gemeente en dat van de apostel verschil zou zijn. Hij wil je altijd laten doorslaan naar de ene of naar de ande-

re kant. Hij wil dat je het met de tucht niet zo nauw neemt. Als hem dat niet lukt, wil hij dat je niet zo snel bereid bent om te vergeven. Wat moet je doen? Kijk maar naar de Heer Jezus. Als je Hem voor je aandacht hebt, zul je weten wat je moet doen.

Lees nog eens 2 Korinthiërs 2:1-11.

Verwerking:

Welke ervaring heb jij met vergeven? Wat is jou allemaal vergeven?

Moet jij nog iemand vergeven?

2 Korinthiërs 2:12-17

Een welriekende reuk van Christus

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

12 Toen ik nu in Troas kwam voor het evangelie van Christus en mij een deur geopend was in [de] Heer, had ik geen rust in mijn geest, daar ik mijn broeder Titus niet vond; 13 maar ik nam afscheid van hen en vertrok naar Macedonië. 14 En God zij dank, Die ons altijd in triomfomvoert in Christus en de reuk van Zijn kennis door ons openbaar maakt op elke plaats. 15 Want wij zijn voor God een welriekende reuk van Christus in hen die behouden worden en in hen die verloren gaan; 16 voor de laatsten wel een reuk uit [de] dood tot [de] dood, maar voor de eersten een reuk uit [het] leven tot [het] leven. – En wie is tot deze dingen bekwaam? 17 Want wij zijn niet als de velen die het Woord van God vervalsen; maar als uit oprechtheid, maar als uit God, spreken wij voor Gods aangezicht in Christus.

V12. Paulus is niet de zelfbewuste, zekere apostel, die het allemaal wel even vertelt. Sommige gedeelten uit zijn brieven kunnen zo overkomen. Dat ligt dan niet aan Paulus, maar aan de lezer.

Het feit dat Paulus als geïnspireerde apostel de Korinthiërs een brief heeft geschreven waar ze niet omheen konden, doet niets af aan het feit dat hij ook een gewoon mens was met dezelfde gevoelens die jij ook kunt hebben. Hij zat in spanning. Hij zat te wachten op bericht uit Korinthe en dat kwam maar niet. De spanning liep met de dag op. Uit de volheid van zijn hart, en gedreven door liefde, heeft hij hun een brief geschreven met stevige vermaningen. Dat is nodig geweest. Hoe zouden ze zijn brief hebben opgevat? Kwam Titus nu maar! Die zou hem van zijn kwellende onrust kunnen bevrijden door zijn berichten uit Korinthe.

Op het ogenblik dat deze gevoelens hem bezighouden, is Paulus in Troas. Hij is er druk bezig. Een groot arbeidsterrein ligt voor hem open. De Heer heeft daar een deur voor hem geopend, dat wil zeggen dat de Heer hem veel mogelijkheden geeft om daar het evangelie te verkondigen. Veel evangelisten zouden dankbaar zijn voor zo'n werkterrein. Het was daar vruchtbaar werken. Het evangelie heeft Paulus' hart. Hij kan zich als het ware uitleven en Christus voluit prediken. Hij is niet in twijfel of hij wel op de goede plaats is, want de Heer bevestigt hem in zijn werk.

Toch is hij onrustig. Er is voor hem iets dat boven de redding van zondaren uitgaat, en dat is de eer van Christus zoals die zichtbaar behoort te worden in het leven van de gelovigen. Bij de Korinthiërs ontbrak daaraan het een en ander. Vandaar zijn brief aan hen. Als zij naar zijn brief hebben geluisterd, zal Christus daarmee worden geëerd. Als zij niet naar hem luisteren, zal Christus nog meer oneer worden aangedaan.

V13. Deze gedachte maakt zich zó meester van Paulus, dat hij besluit zijn zendingsterrein te verlaten en op zoek te gaan naar Titus. Hij moet en zal weten hoe het met de Korinthiërs is. Hebben zij zijn brief aanvaard als de stem van God? Zijn ze tot inkeer gekomen?

Nadat hij afscheid heeft genomen, vertrekt hij uit Troas. Ik neem aan dat hij afscheid nam van mensen die hij pas bij de Heer had gebracht. Hij zal hun de nodige instructies hebben gegeven voor hun pas begonnen loopbaan als christen. Misschien hebben ze geprobeerd hem nog een poosje te laten blijven. Maar nee, dat kon niet. Ik weet niet of hij erdoor heen en weer geslingerd is geweest in zijn gevoelens: zal hij wel of zal hij niet gaan? De Heer heeft hem nota bene een geopende deur gegeven. En dan weggaan? Tegelijk is daar zijn hartstochtelijke verlangen naar de Korinthiërs, die hij ondanks al hun tekorten "*mijn geliefde kinderen*" (1Ko 4:14) noemt. Hij geeft toe aan zijn liefde voor hen.

V14. Dan richt hij zijn hoofd en zijn hart naar boven en dankt God. Het is indrukwekkend om te zien waarvoor hij God dankt, namelijk dat zijn leven als dienaar door God wordt geleid en dat hij overal waar hij komt, iets van Christus mag bekendmaken. Geeft dat niet een bijzondere kijk op het leven?

Je hoeft dit niet alleen toe te passen op een directe dienst voor de Heer, hoewel het daarvoor in de eerste plaats geldt. Je mag eraan denken, dat jij je hele leven aan God hebt gegeven, opdat Hij het zal invullen. Wanneer je niet precies weet wat je moet kiezen, of het nu gaat om een opleiding, een baan, een woonplaats of iets anders, mag je weten dat God jou wil leiden in het maken van je keus. Voordat je je keus maakt, is het wel belangrijk dat je je motieven nagaat en jezelf afvraagt waarom je iets kiest. Wanneer je dan eerlijk je keus hebt gemaakt, kan je soms toch nog het gevoel overvallen, dat je verkeerd hebt gekozen.

Wat Paulus hier zegt, kan in zo'n geval rust geven. God voert ons in Christus in een triomftocht door de wereld. Paulus gebruikt hier beeldspraak. In vroeger tijden kwam de generaal van een overwinvend leger in zijn land terug om daar een triomftocht te houden. Iedereen bejubelde hem. Alle soldaten die meeliepen, deelden in dat eerbetoon. Op dezelfde wijze ziet Paulus zich hier in verbinding met Christus, de grote Overwinnaar. Overal waar hij kwam, liet hij Christus zien. Hij wist dat Christus zijn leven bestuurde en dat hij daarom elke situatie met Christus de baas was. Christus was immers Overwinnaar?

V15. Als het in je hart is Christus groot te maken in je leven, zal dat overal om je heen, waar je ook komt, te merken zijn. De mensen zullen Christus 'ruiken'. Jouw leven confronteert mensen met Christus. Dat voert noodgedwongen tot het maken van een keus: vóór of tegen. Ze kunnen zich niet onttrekken aan de manier waarop jij leeft. Daarvan gaat ook een welriekende reuk omhoog naar God.

Denk je eens even in hoe fijn God het moet vinden als Hij op aarde mensen ziet die Hem herinneren aan Zijn Zoon zoals Deze op aarde was. Het hele leven van de Heer Jezus was één welriekende reuk voor God. Elke confrontatie die mensen met Hem hadden, stelde hen voor een keus. De geur die Hij verspreidde, veroordeelde de mensen. Niemand leefde immers tot Gods eer? Hij deed dat wel.

Datzelfde geldt nog steeds. Vandaag wil God dat Christus in *ons* leven zichtbaar wordt, in *onze* woorden en in *onze* daden. Dat zal mensen ertoe brengen óf zich tegen Christus te verzetten en zich tegen ons te keren, óf zich te bekeren tot God en in het geloof de Heer Jezus aan te nemen. De welriekende reuk van Christus is een reuk die aandringt op een beslissing, waarbij het uiteindelijk gaat om behouden worden of verloren gaan.

V16. Voor ieder die zich van deze reuk afwendt, als het ware zijn neus ervoor dichtknijpt, betekent die reuk een doodsgneur. Voor ieder die deze reuk inademt, tot diep in zijn longen, betekent de reuk leven. Hoe belangrijk is toch je leven als christen! Het plaatst mensen voor een keus met eeuwige gevolgen.

Bekruipt je nu het gevoel van totale onbekwaamheid tot een dergelijk leven met zulke verantwoordelijkheden? Ik hoop het, want dit zijn geen dingen die je 'even' doet. Paulus voelt het gewicht van deze verantwoordelijkheid en roept uit: "*En wie is tot deze dingen bekwaam?*"

V17. Toch past hij zijn leven niet aan naar zijn eigen normen of naar de normen die andere mensen eraan willen stellen. Hij vervalst het Woord niet, hij maakt er geen koophandeltje van, alsof hij ermee kan doen wat hij wil en het kan uitleggen zoals het hem zelf het beste uitkomt. Hij wil oprecht zijn in zijn hele optreden. Hij spreekt "*als uit God*", niet vanuit zichzelf. God is de bron uit Wie hij put.

Tevens is hij zich er terdege van bewust dat hij voor Gods oog leeft, dat God hem in alles gadeslaat, terwijl Christus hem in alles voor ogen staat. Op deze manier mag ook jij tegen je leven aankijken. Dat

bevrijdt van een ongegronde angst voor meningen van mensen en van de angst om in je leven te falen.

Lees nog eens 2 Korinthiërs 2:12-17.

Verwerking:

Op welke wijze kun jij een welriekende reuk van Christus zijn?

2 Korinthiërs 3:1-5

Een brief van Christus

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

1 Beginnen wij opnieuw onszelf aan te bevelen? Of hebben wij, zoals sommigen, aanbevelingsbrieven aan u of van u nodig? 2 U bent onze brief, geschreven in onze harten, gekend en gelezen door alle mensen; 3 u, van wie blijkt dat u een brief van Christus bent, door onze bediening opgesteld, geschreven niet met inkt, maar met [de] Geest van [de] levende God, niet op stenen tafelen, maar op vlezene tafelen van de harten. 4 Zo'n vertrouwen nu hebben wij door Christus op God. 5 Niet dat wij uit onszelf bekwaam zijn iets te denken, alsof het uit onszelf [kwam], maar onze bekwaamheid is uit God,

V1. Het laatste vers van het vorige hoofdstuk kan de indruk wekken dat Paulus zich tegenover de Korinthiërs opnieuw wil bewijzen. Dat is natuurlijk niet zo. Hij is toch geen onbekende voor hen? Ze weten toch wie hij is? Is het dan nodig dat hij zichzelf aanbeveelt? Of moeten anderen hem soms introduceren bij de Korinthiërs? Geloven ze niet dat hij werkelijk iemand is die zijn leven in dienst van zijn Heer heeft gesteld?

Ja, er zijn wel anderen die met een aanbevelingsbrief in de gemeente in Korinthe kwamen. Dat zijn onbekenden. Om te voorkomen dat valse broeders, mensen met onoprechte motieven, zich bij de gelovigen zouden voegen, was het gebruikelijk dat men een aanbevelingsbrief bij zich had. Een aanbevelingsbrief is een schriftelijk getuigenis dat anderen geven over de persoon die de brief bij zich heeft. Er kan door zo'n brief van worden uitgegaan dat men met een vertrouwd iemand te maken heeft.

In *Handelingen 9* vind je een gesproken getuigenis (*Hd 9:26-27*); daar wil de pas tot bekering gekomen Saulus zich bij de discipelen voe-

gen. De gelovigen zijn, en dat is begrijpelijk, bang dat dit een list van deze christenvervolger is. Barnabas, een broeder in wiens oordeel de discipelen vertrouwen hadden, brengt uitkomst met zijn getuigenis van wat er met Saulus is gebeurd.

In de tijd van verwarring waarin wij leven, heeft zo'n brief nog steeds een nuttige functie. Je weet daardoor dat je te maken hebt met een gelovige die door anderen als een gelovige wordt gekend. Je hoeft daarom niet af te gaan op het eigen getuigenis van de persoon in kwestie. Ook in het maatschappelijke leven wordt soms naar iemands 'geloofsbrieven' gevraagd. Dat is altijd een getuigenis dat een ander over iemand geeft.

Het is belangrijk dat in de gemeente van God naar zulke getuigenissen wordt gevraagd als het iemand betreft die niet bekend is bij de plaatselijke gemeente. Als dat niet gebeurt en iedereen zich vrij onder de gelovigen kan begeven zonder zich te hoeven verantwoorden, is wanorde en dwaling het onherroepelijke gevolg. Het getuigt van zorg voor de gemeente van God als een plaatselijke gemeente hiermee rekening houdt.

V2. Maar zo hoeven de Korinthiërs toch niet met Paulus te handelen? Als er al sprake moet zijn van een 'geloofsbrief' van Paulus, dan zijn de Korinthiërs dat zelf in persoon. Iedereen die het maar wil zien, kan aan de gelovigen in Korinthe opmerken dat zij het resultaat zijn van de dienst die Paulus onder hen heeft gedaan. Zij staan geschreven in het hart van de apostel. Hij draagt hen voortdurend 'op zak'. Hij kan hen zo 'tevoorschijn halen' wanneer erom gevraagd wordt. Als aan Paulus gevraagd wordt naar de manier waarop hij in de dienst voor de Heer bezig is, kan hij op hen wijzen. Alle mensen kunnen aan de gelovigen in Korinthe zien dat hij Christus aan hen heeft gepredikt. In Hem hebben ze geloofd en voor Hem willen ze leven.

V3. Zij zijn wel de 'aanbevelingsbrief' van Paulus, maar wat op die brief geschreven staat, is Christus. Zij zijn een brief van Christus.

Christus wordt zichtbaar in hun leven. De Heilige Geest heeft door middel van de prediking van Paulus Christus in hun harten geschreven.

Alle gelovigen in Korinthe samen vormen deze brief. Het is mooi om eraan te denken dat alle gelovigen van de plaatselijke gemeente nodig zijn om 'de brief' in zijn geheel te kunnen lezen. Iedere gelovige mag weer een ander aspect van Christus in zijn leven vertonen. We hebben elkaar nodig om weer te geven wat er in 'de brief' staat, dat is Christus.

Dat neemt natuurlijk niet weg dat ook je persoonlijk leven een brief is. Je leven wordt 'gelezen' door andere mensen. Wat lezen ze in jouw leven? Maar zoals het hier staat, gaat het toch om de gelovigen gezamenlijk.

Het schrijven van deze brief is het werk van "*[de] Geest van [de] levende God*". Alleen Hij is in staat dit in ons te bewerken. Wij zijn het levende materiaal waaraan en waarmee Hij werkt. Hij heeft in onze harten geschreven Wie Christus is, opdat Die zichtbaar wordt in ons leven. Je hebt Christus immers in je hart toegelaten? Uit het hart "*zijn de uitingen van het leven*" (Sp 4:23). Alles wat je doet in je hele leven, vindt zijn oorsprong in je hart. In je hart staat nu Christus geschreven. Je kunt Hem dan ook laten zien in heel je doen en laten.

Zoiets is voor de wet, die op stenen tafelen was gegraveerd, onmogelijk. Christus en de wet zijn niet hetzelfde, maar Christus en de wet zijn ook niet in strijd met elkaar. De Heer Jezus heeft ernaar verlangd de wet te volbrengen en Hij heeft dat ook gedaan. Het verschil is dat in Christus *alles* van God zichtbaar is geworden, zodat Hij kon zeggen: "*Wie Mij heeft gezien, heeft de Vader gezien*" (Jh 14:9), terwijl in de wet *iets*, niet alles, van God zichtbaar is geworden. De wet heeft de rechtvaardige eisen van God aan de mens voorgehouden, maar geen mens heeft zich aan de wet gehouden. Daardoor is er niets terechtgekomen van een getuigenis van God tegenover de mensen in de wereld. Eerder het tegendeel is waar, zoals je verderop in dit

hoofdstuk zult zien: de wet brengt oordeel, vloek en dood over de mens.

V4-5. Dat het nu wel mogelijk is om Christus in de wereld te laten zien, ligt niet aan je eigen inspanning. Je mag *“door Christus op God”* vertrouwen voor wat je nodig hebt om een goed leesbare brief van Christus te zijn. In jezelf ben je niet bekwaam, heb je geen kracht. Als je het kunt waarmaken, is dat slechts mogelijk in Gods kracht. Daar mag je dan ook ten volle op rekenen. Paulus is zich bewust dat ook hij geen bekwaamheid in zichzelf heeft om zijn dienst goed uit te oefenen, maar dat zijn bekwaamheid *“uit God”* is. God is de bron van kracht voor zijn dienst.

Lees nog eens 2 Korinthiërs 3:1-5.

Verwerking:

Hoe kun jij een duidelijk leesbare brief van Christus zijn?

2 Korinthiërs 3:6-18

Het oude en het nieuwe verbond

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

6 Die ons ook bekwaam heeft gemaakt als dienaars van [het] nieuwe verbond, niet van [de] letter, maar van [de] Geest; want de letter doodt, maar de Geest maakt levend. 7 (Als nu de bediening van de dood, met letters op stenen gegraveerd, met heerlijkheid ontstond, zodat de zonen van Israël hun ogen niet konden vestigen op het gezicht van Mozes wegens de heerlijkheid van zijn gezicht, die tenietgedaan moest worden; 8 hoe zal niet veeleer de bediening van de Geest in heerlijkheid bestaan? 9 Want als de bediening van de veroordeling heerlijkheid had, zoveel te meer is de bediening van de gerechtigheid overvloedig in heerlijkheid. 10 Immers, wat verheerlijkt was, is in dit opzicht niet verheerlijkt wegens de uitnemende heerlijkheid. 11 Want als dat wat tenietgedaan moest worden, door heerlijkheid [begon], zoveel te meer zal wat blijft, in heerlijkheid [bestaan]. 12 Daar wij nu zo'n hoop hebben, handelen wij met veel vrijmoedigheid 13 en [doen] niet zoals Mozes, die een bedekking voor zijn gezicht deed; opdat de zonen van Israël hun ogen niet vestigden op het einde van wat tenietgedaan moest worden. 14 Maar hun gedachten zijn verhard geworden; want tot op heden blijft dezelfde bedekking bij het lezen van het oude testament, zonder weggenomen te worden, die in Christus tenietgedaan wordt. 15 Maar tot heden toe ligt er, wanneer Mozes wordt gelezen, een bedekking over hun hart; 16 maar wanneer het tot [de] Heer zal terugkeren, wordt de bedekking weggenomen.) 17 De Heer nu is de Geest; waar nu de Geest van [de] Heer is, is vrijheid. 18 Wij allen nu, die met onbedekt gezicht de heerlijkheid van [de] Heer aanschouwen, worden naar hetzelfde beeld veranderd van heerlijkheid tot heerlijkheid, als door [de] Heer, [de] Geest.

V6. Paulus is zich ervan bewust dat hij in zichzelf geen bekwaamheid bezit, maar dat alle bekwaamheid die hij bezit, uit God is. Die

gedachte brengt hem ertoe iets te gaan zeggen over het “*nieuwe verbond*”. Daarvan is hij een dienaar en niet van het oude verbond, zoals zijn tegenstanders kennelijk zijn. We moeten het verschil tussen deze twee verbonden goed zien.

Ik zal er iets in het algemeen over zeggen. Het oude verbond is gesloten tussen twee partijen: God en Zijn aardse volk Israël. Beide partijen hebben in dit verbond bepaalde verplichtingen op zich genomen. Israël beloofde gehoorzaam te zijn aan de wet. God, op Zijn beurt, zou hen, als ze gehoorzaam waren, daarvoor zegenen. Dit oude verbond is van de kant van Israël in alle opzichten met voeten getreden en verbroken. Ze hebben het recht op elke zegen verspeeld door hun ongehoorzaamheid en opstand tegen God. God zou hen, in plaats van te zegenen, daarvoor moeten straffen. Maar hoe zou het dan gaan met alle zegeningen die God had beloofd? Zouden die allemaal komen te vervallen?

God heeft daarom een nieuw verbond opgericht, ook weer met Israël, maar dit keer op een speciale manier. Die speciale manier bestaat hierin, dat God niets meer van Zijn volk eist, maar dat Hijzelf alle voorwaarden zal vervullen. Het volk is geen partij meer waarvan nog iets wordt verwacht. Góð doet alles wat nodig is. Hij komt tegemoet aan wat het volk zou moeten doen en volbrengt Zelf de door Hem gestelde voorwaarden.

Het nieuwe verbond is het verbond dat God met Zijn aardse volk Israël zal sluiten en waarbij de voorwaarden anders liggen dan bij het oude verbond. Bij het oude verbond heeft het volk bepaalde verplichtingen op zich genomen. Dat gebeurde bij de berg Sinaï. Daar zeggen zij, tot drie keer toe: “*Alles wat de HEERE gesproken heeft, zullen wij doen*” (Ex 19:8; 24:3,7). Dan geeft God de voorwaarden, zoals die neergelegd zijn in de wet.

Bij het nieuwe verbond neemt God alle verplichtingen op Zich. Hoe dat nieuwe verbond werkt, wordt op een prachtige manier in *Hebreeën 8* beschreven (Hb 8:8-13). Daar wordt duidelijk dat ook het

nieuwe verbond met Israël en Juda – dat zijn de tien en de twee stammen, dat is het volk in zijn geheel – zal worden gesloten.

Wat je verder opvalt bij het lezen van dat gedeelte, is dat er steeds staat vermeld wat *God* zal doen. Je ziet dat aan het steeds terugkerende “*Ik zal*”. Je leest niets over een bijdrage die van het volk gevraagd wordt, zoals dat bij het oude verbond het geval was. Als God garant staat, is het onmogelijk dat er van het nieuwe verbond niets terecht zou komen.

Om nog een andere reden is dit onmogelijk. Deze reden heeft te maken met de *grondslag* waarop het nieuwe verbond is opgericht. Die grondslag is namelijk het bloed van de Heer Jezus Christus dat Hij heeft gestort op het kruis van Golgotha. Indrukwekkend zijn de woorden die de Heer spreekt, wanneer Hij het avondmaal instelt. Hij zegt dan van de drinkbeker: “*Deze drinkbeker is het nieuwe verbond in Mijn bloed, dat voor u vergoten wordt*” (Lk 22:20). In Mattheüs 26 wordt daaraan nog “*tot vergeving van zonden*” toegevoegd (Mt 26:28).

Hier zie je op welke wijze aan de voorwaarden is voldaan die oorspronkelijk aan het volk waren gesteld: de Heer Jezus heeft voorzien. God heeft Zijn Zoon gegeven, opdat Hij alles zou vervullen waarin de mens had gefaald. De grondslag van het nieuwe verbond is het bloed van Christus.

En nu terug naar 2 Korinthiërs 3. Paulus noemt zich een dienaar van het nieuwe verbond, terwijl hij toch een dienst heeft in verbinding met de volken en niet zozeer met Israël. Als je er echter aan denkt dat het nieuwe verbond is gegrond op het gestorte bloed van Christus, dan blijven de zegeningen en verantwoordelijkheden niet beperkt tot Israël.

Ook jij hebt daarom met het nieuwe verbond te maken. Niet in de zin dat jij met God in een verbondsrelatie staat, maar jij mag nu al genieten van de *zegeningen* van het nieuwe verbond omdat het bloed van de Heer Jezus voor jouw zonden is vergoten en God daarvan de volle waarde kent. Ook mag je nu al het voorrecht kennen dat

Christus in je hart gegrift staat en dat je Zijn heerlijkheid mag openbaren in je leven. Israël zal pas van de zegeningen kunnen genieten, wanneer God de draad met Zijn volk weer heeft opgenomen. Dan zullen Gods wetten in hun harten geschreven staan en zullen zij de Heer kennen (*Hb 8:10-11*). Ik ben hier wat uitvoerig over geweest omdat het belangrijk is dat je begrijpt waarom Paulus zich een dienaar van het nieuwe verbond noemt.

Het laatste gedeelte van *vers 6* sluit hierop aan. Het nieuwe verbond is een verbond waarmee de levendmakende werking van de Geest verbonden is. Het oude verbond bestond uit letters op stenen tafelen. Het nieuwe verbond bestaat uit een werk van Gods Geest in harten van mensen – dat heb je ook in *Hebreeën 8* gelezen.

V7-13. In de *verzen 7-16* wordt in een soort tussenzin duidelijk gemaakt hoeveel heerlijker alles is wat met de Geest verbonden is, dan wat met de wet verbonden is. Dat gebeurt in de vorm van tegenstellingen. Je leest van de wet dat hij “*de bediening van de dood*” (*vers 7*) en “*de bediening van de veroordeling*” (*vers 9*) is. Daar staat tegenover wat genoemd wordt “*de bediening van de Geest*” (*vers 8*) en “*de bediening van de gerechtigheid*” (*vers 9*).

Als Mozes voor de tweede keer met de stenen tafelen van de berg komt, is er iets van Gods heerlijkheid aanwezig. De Israëlieten zien het gezicht van Mozes stralen. Dat komt doordat Mozes in de tegenwoordigheid van God is geweest; hij weerspiegelt Gods heerlijkheid. De Israëlieten worden daardoor verblind, zodat Mozes een doek voor zijn gezicht moet doen, anders kunnen ze niet eens naar hem kijken (*Ex 34:29-35*).

Toch is dit maar een klein beetje heerlijkheid en het volk wordt daardoor niet aangetrokken, maar wordt er juist bang voor. Daar komt nog bij, dat de wet van Mozes zijn betekenis had zolang de Heer Jezus nog niet was gekomen. In *Romeinen 10* staat: “*Christus is [het] einde van [de] wet tot gerechtigheid voor ieder die gelooft*” (*Rm 10:4*). Nu Christus is gekomen, is voor ieder die gelooft de wet niet meer

de basis van zijn verhouding tot God. De heerlijkheid van de wet is in die zin verdwenen, tenietgedaan.

V14-15. De ongelovige Israëlieten (en helaas ook veel christenen) die zich onder de wet plaatsen, zijn hier blind voor. Op hun hart rust een bedekking. Wanneer zij het Oude Testament lezen, kunnen ze daarin niet anders ontdekken dan een eisende God. Maar wie in het geloof de Heer Jezus heeft aangenomen, heeft geen bedekking meer als hij 'Mozes leest'. 'Mozes lezen' wil zeggen de boeken van het Oude Testament lezen die door Mozes zijn geschreven. Voor ieder die Christus heeft leren kennen, is die bedekking tenietgedaan.

V16. Dat geldt ook voor het hele volk Israël in de toekomst. Wanneer zij tot de Heer terugkeren, wordt de bedekking weggenomen. Dan zullen zij in het Oude Testament ontdekken dat alles geschreven is met het oog op de Heer Jezus. Dat was de 'ontdekking' van de Emmaüsgangers en de discipelen (*Lk 24:26,44-46*).

Zijn jouw ogen ook opengegaan? Geniet jij al van het Oude Testament omdat je daarin leest over de Heer Jezus? De Heilige Geest wil je graag op elke bladzijde van de Bijbel over Hem vertellen. De Geest Die het Oude Testament heeft laten opschrijven, heeft dat gedaan om de Heer Jezus daarin voor te stellen.

V17. Het hele Oude Testament ademt de Geest van de Heer Jezus. Dat is de betekenis van 'de Heer nu is de Geest'. Ik heb wel mensen horen zeggen, nadat ze de Heer Jezus als Heiland en Heer hadden aangenomen: 'Ik heb een andere Bijbel gekregen.' Ze hadden natuurlijk dezelfde Bijbel, maar ze lasen die nu anders. De Heilige Geest had, vanaf het moment dat ze de zekerheid van de vergeving van zonden hadden, de vrijheid gekregen om hun de heerlijkheid van de Heer Jezus in het Oude Testament te laten zien. De bedekking was weg.

V18. Het is nu mogelijk om met open ogen de heerlijkheid van de Heer te bewonderen, zonder ook maar een ogenblik bang te zijn. Dat is een ongekend voorrecht. Hoe meer je je met de Heer Jezus be-

zighoudt als Degene Die nu verheerlijkt in de hemel is, des te meer zal dat ook van je afstralen. Je wordt erdoor veranderd, zodat én God én de mensen steeds meer van de Heer Jezus in je gaan zien.

Lees nog eens 2 Korinthiërs 3:6-18.

Verwerking:

Welke verschillen zijn er tussen het oude en het nieuwe verbond?

Hoe is het mogelijk om meer op de Heer Jezus te gaan lijken?

2 Korinthiërs 4:1-6

De lichtglans van het evangelie

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

1 Daarom, nu wij deze bediening hebben, naardat ons barmhartigheid bewezen is, worden wij niet moedeloos; 2 maar wij hebben verworpen de verborgen dingen van de schande, daar wij niet wandelen in sluwheid of het Woord van God vervalsen, maar door het openbaren van de waarheid onszelf aan elk menselijk geweten aanbevelen voor Gods aangezicht. 3 Als dan ons evangelie al bedekt is, is het bedekt in hen die verloren gaan; 4 in wie de god van deze eeuw de gedachten van deze ongelovigen verblind heeft, opdat de lichtglans van het evangelie van de heerlijkheid van Christus, Die [het] beeld van God is, [hen] niet zou bestralen. 5 Want wij prediken niet onszelf, maar Christus Jezus als Heer, en onszelf als uw slaven om Jezus' wil. 6 Want de God Die gezegd heeft: 'Uit duisternis zal licht schijnen', Die heeft geschenen in onze harten tot [de] lichtglans van de kennis van de heerlijkheid van God in [het] aangezicht van <Jezus> Christus.

V1. Het kan erop lijken dat Paulus in 2 Korinthiërs 3 alleen wat theorie heeft verkondigd. Die indruk verdwijnt helemaal als je 2 Korinthiërs 4 leest. In 2 Korinthiërs 3 noemt hij zichzelf een dienaar van het nieuwe verbond (2Ko 3:6). Zijn dienst staat in verband met de Geest (2Ko 3:8) en de gerechtigheid (2Ko 3:9). In het hoofdstuk dat je nu voor je hebt, zie je welke geweldige uitwerking dat op zijn leven heeft gehad.

Hij begint dit hoofdstuk met het woord "daarom". Dat laat zien dat hij aansluit op het voorgaande. De bediening die hij heeft gekregen, is een geweldige stimulans om door te gaan, te blijven volharden en niet moedeloos te worden. Er is namelijk heel wat tegenstand en

tegenwerking. Toch is hij innerlijk vol kracht. Dat komt doordat hij goed beseft dat hem barmhartigheid is bewezen. Dat is de stimulans voor zijn onophoudelijke ijver in zijn dienst voor de Heer.

Niets geeft je zoveel kracht om echt voor de Heer te leven als de indruk die je persoonlijk opdoet van de barmhartigheid die je bewezen is. Als je aan barmhartigheid denkt, kun je daarvan een prachtige illustratie vinden in *Lukas 10*, in de gelijkenis van de barmhartige Samaritaan (*Lk 10:30-37*). De Heer Jezus vertelt deze gelijkenis en Hijzelf is die barmhartige Samaritaan. Je ziet hoe Hij Zich ontfermt over een man die in handen van rovers is gevallen en die er bar slecht aan toe is. Dat is precies een beeld van jou, hoe jij eraan toe was toen je de Heer Jezus nog niet kende. Zó trof de Heer Jezus jou aan en zó heeft Hij Zich over jou ontfermd. Hoe dieper jij je ervan bewust bent hoe ellendig je eraan toe was, met des te meer ijver zul jij je ook willen inzetten in de dienst voor de Heer. Zo werkte het bij Paulus. Hij ging door, hoe groot de tegenstand ook was.

V2. Paulus gaat niet stiekem te werk. Dat doen de valse leraren wél. Valse leraren zijn mensen die zich voordoen als echte dienaars van God, maar die op eigen voordeel uit zijn. Hun tactiek is om in een gemeente eerst enkele leden op te zoeken die niet zo stevig in hun schoenen staan wat het geloof betreft. Daar brengen ze hun valse leer. Als ze genoeg invloed hebben gekregen, komen ze openlijk met hun valse leer voor de dag en stichten dan veel onheil. Op deze slinkse manier gaat Paulus niet te werk.

Zijn boodschap is op de man af, helder en duidelijk; daarin is geen sluwheid of Woordvervalsing. Hij spreekt de waarheid die hij van God heeft ontvangen. Iedereen mag, ja móet, het horen. Iedereen mag het ook bij hem toetsen en nagaan in zijn leven, of het voor hemzelf wel leeft. Anders heeft hij alleen een mooi verhaal, en zijn praktijk zou aantonen dat zijn verhaal niets waard is.

Helaas zijn er veel christenen die wel de mond vol hebben van allerlei bijbelse waarheden, maar waarvan in hun leven niets is te

zien. Dan zal wat zij te vertellen hebben ook geen echte, blijvende indruk maken op de hoorders. Het is belangrijk dat in je leven tot uiting komt wat je met je mond spreekt. Dan worden de gewetens aangesproken van de mensen die je met je getuigenis bereikt. Als jij voor Gods aangezicht leeft, je voortdurend bewust bent van Zijn tegenwoordigheid, zal de waarheid die jij spreekt indruk maken op anderen.

V3-4. Mensen die ondanks een duidelijk getuigenis toch het evangelie afwijzen, geven er blijk van volslagen blind te zijn. Hun ogen zijn bedekt, ze zien het niet. Heb je het ook wel eens gehad dat je met iemand sprak over het evangelie en dat jouw woorden de ander niets deden? Voor je eigen idee kon je het niet duidelijker zeggen en toch kwam je er niet doorheen. Hoe komt dat nu?

Wel, dat komt doordat de mensen, net als jij vroeger, in hun gedachten verblind zijn door de god van deze eeuw, de satan. Wanneer je ogen eenmaal zijn opengegaan voor de heerlijkheid van het evangelie, is het bijna niet te geloven dat zoveel mensen het niet zien. Toch weet je ook hoe sluw de satan is om de mensen van een keus voor Christus af te houden. Talloze methoden heeft hij daarvoor. Luxe en welvaart, succes, rijkdom, carrière, maar ook grote zorgen en ziekte gebruikt hij, zodat de mensen zich daarop blindstaren, zonder oog te hebben voor Iemand anders. Het is enorm triest dat *“de lichtglans van het evangelie van de heerlijkheid van Christus, Die het beeld van God is, hen niet zou bestralen”*.

Wat een inhoud heeft deze zin! Je moet al die woorden maar eens op je laten inwerken. Wat een boosaardig monster is *“de god van deze eeuw”* dat hij erop uit is om mensen dit te onthouden. Het zijn mensen die aangeduid worden als zij *“die verloren gaan”*. Een verschrikkelijk lot wacht hen! Laten we ons inzetten om nog velen met het evangelie te bereiken. Een scherp contrast wordt hier geschilderd. In *vers 6* wordt dit nog scherper aangegeven.

V5. Maar eerst komt Paulus terug op zijn prediking. Hij richt bij zijn prediking de schijnwerper niet op zichzelf, maar op Jezus Christus. Hij wil de mensen niet aan zichzelf verbinden, maar aan de Heer Jezus. Daarbij predikt hij Hem niet als Heiland of Redder, maar "*als Heer*". Hij zegt dit niet voor niets zo. Paulus denkt eraan in zijn prediking dat de Heer Jezus alle rechten heeft op ieder mens. Het is natuurlijk mooi om Jezus als Heiland voor te stellen aan verloren mensen, maar het is ook noodzakelijk om Hem voor te stellen als Heer. Niemand ontkomt aan Zijn heerschappij.

Deze erkenning is een voorwaarde om gered te kunnen worden. In *Romeinen 10* wordt deze voorwaarde duidelijk gesteld (*Rm 10:9*). Wie nu weigert Hem als Heer te erkennen, zal er straks toe worden gedwongen (*Fp 2:9-11*). Wie Hem als Heer erkent, zal dat in zijn leven tonen. Dat doet Paulus ook. Hij maakt zichzelf niet alleen een slaaf van de Heer Jezus, maar zelfs een slaaf van de gelovigen, omdat hij de Heer Jezus liefheeft en Hem in alles wil dienen.

V6. Daartoe komt hij omdat in zijn hart het licht is opgegaan. Het is met zijn hart – en met elk hart waarin het licht heeft geschinen – net zo gegaan als bij de schepping. Het hart van ieder mens die meent dat hij God en Christus niet nodig heeft, is donker. Het is er even donker als de duisternis die de aarde bedekte. Dan gaat God orde in de ongeordende massa brengen door Zijn Geest Die boven het water zweefde (*Gn 1:1-2*). Op dezelfde manier gaat de Geest van God aan het donkere en boze hart van een zondaar werken. Dan klinkt de stem van God: "*Laat er licht zijn!*" (*Gn 1:3*).

Op dezelfde wijze heeft er een machtig en onweerstaanbaar werk van God in jouw hart plaatsgevonden. Het licht is in jouw hart ontstoken en je hebt oog gekregen voor "*de lichtglans van de kennis van de heerlijkheid van God in het aangezicht van Jezus Christus*". Weer zo'n zin met een enorm rijke inhoud. Wat een gigantische verandering! Het kan niet anders of dat wat er in je hart is gebeurd, zal uit je leven stralen.

Na dit persoonlijke getuigenis van Paulus – dat jij kunt nazeggen!
– zul je in de volgende verzen leren op welke manier deze heerlijkheid het meest in je leven zichtbaar kan worden.

Lees nog eens 2 Korinthiërs 4:1-6.

Verwerking:

Hoe kun je jezelf het beste wapenen tegen moedeloosheid in de dienst voor je Heer?

2 Korinthiërs 4:7-15

De schat in aarden vaten

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

7 Maar wij hebben deze schat in aarden vaten, opdat de uitnemendheid van de kracht van God is, en niet uit ons: 8 in alles verdrukt, maar niet benauwd; geen uitweg ziende, maar niet geheel zonder uitweg; 9 vervolgd, maar niet verlaten; neergeworpen, maar niet omkomend; 10 altijd het sterven van Jezus in het lichaam omdragend, opdat ook het leven van Jezus in ons lichaam openbaar wordt. 11 Want wij die leven, worden altijd aan [de] dood overgegeven om Jezus' wil, opdat ook het leven van Jezus openbaar wordt in ons sterfelijk vlees. 12 De dood werkt dus in ons, maar het leven in u. 13 Daar wij nu dezelfde geest van het geloof hebben, volgens wat geschreven staat: 'Ik heb geloofd, daarom heb ik gesproken', zo geloven ook wij, daarom spreken wij ook; 14 daar wij weten, dat Hij Die <de Heer> Jezus heeft opgewekt, ook ons met Jezus zal opwekken en met u vóór Zich stellen. 15 Want alles is ter wille van u, opdat de genade, toegenomen door de velen, de dankzegging overvloedig doet zijn tot de heerlijkheid van God.

V7. De beginwoorden van dit vers laten een duidelijke aansluiting met *vers 6* zien. Om de waarde van wat volgt goed te kunnen beseffen, moet je eerst weten wat er met “*deze schat*” wordt bedoeld. Ook is het nodig dat je weet wat er met “*aarden vaten*” wordt bedoeld.

Je vindt in *vers 6* een omschrijving van ‘*deze schat*’. Het woord ‘*schat*’ geeft aan dat het om iets waardevols, iets kostbaars, gaat. Is de kennis van de heerlijkheid van God, die in Jezus Christus te zien is, niet een overweldigende zaak? Het is echt onvoorstelbaar hoe groot dat is! Vroeger was je buiten God, dwaalde je verdwaasd rond in het leven, had je geen hoop, bezat je niets, was je hart leeg. Nu heb je in je hart een schat waarvan je de waarde nauwelijks kunt

beseffen. Je kent God omdat je de Heer Jezus hebt ontmoet en aangenomen. In *Kolossenzen 2* staat dat in Christus “*al de schatten van de wijsheid en kennis verborgen zijn*” (*Ko 2:3*). Wat wil je nog meer? Meer is gewoon niet mogelijk.

En wat wordt er bedoeld met het aarden vat? Een vat is in de Bijbel vaak een woord waarmee een persoon of het lichaam van een persoon wordt bedoeld. Zo zegt de Heer Jezus van Paulus in *Handelingen 9*: “*Deze is Mij een uitverkoren vat*” (*Hd 9:15*). In *1 Thessalonicenzen 4* en in *1 Petrus 3* wordt dit woord ‘vat’ in dezelfde zin gebruikt (*1Th 4:4*; *1Pt 3:7*). In ons vers staat er nog iets vóór. Het betreft hier een aarden vat. Daardoor komt de nadruk te liggen op de breekbaarheid ervan. In tegenstelling tot een schat, die iets kostbaars is, is een aarden vat van geringe waarde.

Dat Paulus de dingen op deze wijze voorstelt, is niet zonder reden. Het doet denken – en misschien heeft Paulus daar ook wel aan gedacht – aan de geschiedenis van Gideon in *Richteren 7*. Daar is sprake van een klein leger van slechts driehonderd man. Dit legertje moet het opnemen tegen een overmachtige vijand, die het volk Israël in slavernij houdt. Je leest welke ‘wapens’ Gideon aan zijn mannen uitdeelt: bazuinen, lege kruiken en fakkels die ze in de kruiken moeten doen (*Ri 7:16*). Je leest ook hoe ze deze wapens gebruiken: ze blazen op de horens, breken de kruiken en de fakkels worden zichtbaar (*Ri 7:20*). Hierdoor denken de vijanden dat ze door een geweldig leger zijn omsingeld en slaan ze op de vlucht.

Zie je al een overeenkomst met *vers 7* hier? De fakkel is de schat, ‘de lichtglans’, en de kruik is het aarden vat. Het gaat erom dat die schat in zijn volle glans in jouw leven naar buiten komt. Het gaat niet om jouw leven, jouw eigen persoon. Het is nodig dat je geen hoge dunk hebt van jezelf, het aarden vat, en dat je niet je eigen belangen zoekt. Eigendunk is misplaatst. Jij hebt in jezelf geen kracht om het licht te laten schijnen. Hoe meer jij je dat bewust bent, des te meer wordt de kracht van God in jou zichtbaar en des te helderder straalt het licht uit jouw leven naar buiten.

V8-9. Hoe dat bewerkt wordt, staat in deze verzen. Je leest aan de ene kant hoe het aarden vat verbroken wordt en aan de andere kant hoe de kracht van God er is om de schat naar buiten te laten komen. De opsomming in deze twee verzen is als volgt.

1. Aan de ene kant *“in alles verdrukt”* – daardoor wordt het aarden vat verbroken;
2. aan de andere kant *“maar niet benauwd”* – want de kracht van God geeft uitkomst.

Deze twee kanten zie je vervolgens ook bij

1. *“geen uitweg ziende”* – aarden vat, *“maar niet geheel zonder uitweg”* – de kracht van God zorgt voor een uitweg;
2. *“vervolgd”* – het aarden vat, *“maar niet verlaten”* – God is er met Zijn kracht;
3. *“neergeworpen”* – het aarden vat, *“maar niet omkomend”* – God voorkomt dat door Zijn kracht.

Als de zwakheid van het aarden vat wordt gevoeld, krijgt God de gelegenheid om Zijn uitnemende kracht te laten voelen. Anders zouden wij de eer krijgen en niet God, terwijl het er nu juist om gaat dat Hij de eer krijgt.

In *Richteren 7* lees je hetzelfde. God wil voorkomen dat Israël zichzelf op de borst zal slaan (*Ri 7:2*). Daarom dunt Hij het leger uit tot driehonderd man en zegt dan: *“Door de driehonderd man ... zal Ik u verlossen”* (*Ri 7:7*). Je begrijpt wel: hoe grondiger de kruik verbroken werd, des te duidelijker werd het licht van de fakkel zichtbaar.

Hiermee heb je tegelijk een – mogelijke – verklaring van beproevingen die je soms zelf meemaakt, of die je bij anderen ziet. Ze dienen ertoe om de schat zichtbaar te maken als de schat van God, terwijl wijzelf uit het zicht verdwijnen.

V10. Zo worden dienaars van God door de harde omstandigheden gedwongen *“het sterven van Jezus”* altijd voor de aandacht te hebben. Als je daarnaar kijkt, zie je je eigen dood. Zo word je ervoor bewaard

dat je voor jezelf gaat leven. Zo komt er ruimte voor “het leven van Jezus”. Zijn leven komt dan in jouw handel en wandel, in je spreken en gedrag, tot uiting.

V11-12. Nu, daarom wordt Paulus altijd aan de dood overgegeven. Zie je dat hij zegt “altijd”? Wat hem overkomt, overkomt hem niet zomaar een keer. Zijn dienst van toewijding aan de Heer Jezus brengt hem in de grootste gevaren. Denk nog maar eens aan wat hij daarover in 2 Korinthiërs 1 heeft geschreven en lees maar wat hij daarover verderop in 2 Korinthiërs 11 zegt. Alles wat hem overkomt, heeft een prachtig gevolg voor de Korinthiërs. Hij zet zijn leven op het spel om anderen, onder wie de Korinthiërs, in het ware leven te laten delen.

V13. Zo’n leven als Paulus heeft gehad, is maar op één manier vol te houden: alleen in de kracht van het geloof. Hij bezit dezelfde geest van geloof die ook de gelovigen in het Oude Testament bezaten. Daarom haalt Paulus hier een vers uit *Psalm 116* aan (*Ps 116:10*). Waar echt geloof aanwezig is, zal erover gesproken worden, juist te midden van alle tegenstand. Je kunt eenvoudig niet zwijgen.

V14. En als je er dan ook nog aan denkt dat God altijd het laatste woord heeft, dan kan het helemaal niet meer stuk. God heeft immers de Heer Jezus opgewekt? De Heer Jezus heeft het getuigenis dat Hij heeft gegeven ook met de dood moeten bekopen. Natuurlijk is aan Zijn dood veel meer verbonden dan alleen Zijn getuigenis. Hij heeft jou door Zijn dood gered van het oordeel. Maar hier gaat het erom, dat in de opwekking van de Heer Jezus een enorme bemoediging ligt.

God heeft Hem opgewekt. De bemoediging die hierin ligt, is dat God even zeker ook jou zal opwekken wanneer jij je getuigenis met de dood zou moeten bekopen. Dan kom je, samen met Paulus, vóór Hem te staan. Daaraan kan geen enkele omstandigheid in jouw leven iets veranderen. Het ligt vast in de macht van God.

V15. Als je zo aankijkt tegen de moeilijkheden die je in je dienst voor de Heer Jezus ervaart, zie je de genade van God schitteren. Hoe meer medegelovigen je mag dienen te midden van moeilijkheden en beproevingen, des te meer dankzegging zal er zijn, die is tot verheerlijking van God. Is het verbreken van het aarden vat niet de moeite waard, als je bedenkt dat het uiteindelijke resultaat is dat God verheerlijkt zal worden in al de Zijnen?

Lees nog eens 2 Korinthiërs 4:7-15.

Verwerking:

Hoe ervaar jij dat je 'een schat in een aarden vat' hebt?

2 Korinthiërs 4:16-18

Wat tijdelijk is en wat eeuwig is

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

16 Daarom worden wij niet moedeloos; maar al raakt ook onze uiterlijke mens in verval, toch wordt onze innerlijke van dag tot dag vernieuwd. 17 Want de kortstondige lichtheid van onze verdrukking bewerkt voor ons een uitermate uitnemend, eeuwig gewicht van heerlijkheid; 18 daar wij ons oog niet richten op de dingen die men ziet, maar op de dingen die men niet ziet; want de dingen die men ziet, zijn tijdelijk, maar de dingen die men niet ziet, zijn eeuwig.

V16. Als je je leven als christen met al zijn moeilijkheden leert zien zoals Paulus dat heeft beschreven in de vorige verzen, dan word je zeker niet moedeloos. Daar is dan ook geen enkele reden voor. Het kan best zijn dat het lijden voor de Heer de uiterlijke mens, het lichaam, afmat. Door alle tijden heen hebben veel gelovigen ontberingen meegemaakt omdat ze de Heer trouw wilden blijven. Wanneer jij God in je lichaam wilt verheerlijken (1Ko 6:20), moet je er rekening mee houden dat dit ten koste van dat lichaam kan gaan.

Leven voor Christus is *lijden* voor Christus. Het vraagt al de energie die je in je lichaam beschikbaar hebt. Het kost echt wel wat van je krachten om als jonge gelovige op school of op je werk of misschien wel in je thuissituatie elke dag weer tegen de stroom in te moeten zwemmen. Christen-zijn is geen zaak van je lekker relaxed naar het einde begeven.

Het wil trouwens niet zeggen dat je onverantwoord of roekeloos met je gezondheid moet omspringen. Ook over je lichaam ben je rentmeester. De Heer is de Eigenaar ervan. Een waarschuwing tegen de mystiek is hier op zijn plaats. Het is namelijk niet de bedoeling dat je het lichaam gaat bezien als een soort kerker, een omhulsel

waardoor de geest verhinderd wordt zich te ontwikkelen. De mystiek ziet dat wel zo en reikt allerlei technieken aan om het lichaam 'eronder' te krijgen, zodat de geest zich vrijer kan bewegen. God spreekt in Zijn Woord veroordelend over "*gestrengheid tegen [het] lichaam, [daaraan] geen enkele eer bewijzend*" (Ko 2:23).

Het is niet de bedoeling dat je gaat proberen hoe je kunt ontkomen aan de natuurlijke behoeften van het lichaam om daardoor 'geestelijker' te worden. Eén voorbeeld daarvan is dat je probeert met steeds minder slaap toe te kunnen. Een dergelijke 'afbraak' van het lichaam is alleen het gevolg van een verkeerde manier van denken. Het lichaam is voor God van grote waarde.

Waar het in dit gedeelte om gaat, is dat de vijandschap van de mens tegenover God zich op niets anders kan richten dan op het lichaam van de gelovige. Hoezeer daardoor ook het *uiterlijk* van de dienaar in verval raakt, er is iets *in* de dienaar wat niet stuk te krijgen is. Vanbinnen, in zijn innerlijke omgang met God en met de Heer Jezus, ervaart de christen een voortdurende vernieuwing. Verval betekent achteruitgang, vernieuwing betekent vooruitgang. Elke keer als hij aangevallen wordt, is daar een nieuw innerlijk bewustzijn van de aanwezigheid van de kracht van God.

Op jou gerichte aanvallen van de vijand en moeilijkheden om je heen hebben, als het goed is, alleen de uitwerking dat ze je naar God uitdrijven. Bij Hem doe je een nieuwe indruk op van Zijn kracht die elke aanval kan afslaan en elke moeilijkheid kan overwinnen. Het resultaat is dat je nieuwe geestelijke kracht ontvangt om te kunnen doorgaan. Deze vernieuwing kun je elke dag ervaren. Zo is *vers 16* een grote bemoediging in je dienst voor de Heer.

V17. Dit vers is een nog grotere bemoediging. Dit vers bekijkt de dingen in het licht van de eeuwigheid. Eigenlijk zie je hier een weegschaal, een balans. Er wordt wat gezegd over "*lichtheid*" en over "*gewicht*". Aan de ene kant van de balans legt Paulus "*verdrukking*" en aan de andere kant legt hij "*heerlijkheid*". Wat zal de balans doen?

Een beetje heen en weer schommelen? Nu eens de verdrukking wat zwaarder en dan weer de heerlijkheid? Geen sprake van. Kijk maar hoe de weegschaal doorslaat naar de kant van de heerlijkheid. Het is echt niet te vergelijken! Van de verdrukking zegt hij, dat die *kortstondig* en *licht van gewicht* is. Van de heerlijkheid zegt hij, dat ze een *“uitermate uitnemend, eeuwig gewicht”* heeft.

Is het werkelijk maar kort en licht wat Paulus meemaakt? Is het echt maar kort en licht wat gelovigen soms jarenlang, te midden van de bitterste vervolgingen, moeten meemaken? Is het echt maar kort en licht wat jij soms allemaal moet verduren? Laat ik je dit zeggen, dat Paulus hier het lijden niet kleineert en doet alsof het niets voorstelt. Hij maakt ook geen vergelijking tussen de verschillende wijzen waarop gelovigen kunnen lijden. Wat voor de ene gelovige een zware beproeving kan zijn, is dat voor een andere soms helemaal niet. De omstandigheden zijn voor iedere gelovige vaak weer anders. Daarom kunnen we nooit goed vergelijken.

Paulus vergelijkt hier dan ook niet de verschillende vormen van lijden met elkaar. Wat hij doet, is een vergelijking maken tussen het lijden waarmee iedere dienaar van God op zijn eigen manier te maken heeft en de toekomstige heerlijkheid. En van deze vergelijking zal iedere gelovige uiteindelijk zeggen dat zijn lijden, hoe zwaar en langdurig ook, in het niet valt bij wat hij straks zal krijgen.

Het is zelfs zo, dat dit lijden deze heerlijkheid bewerkt. Dat wil zeggen: hoe intenser de verdrukking gevoeld wordt, des te overvloediger zal het beleven en genieten van de heerlijkheid zijn. Het is hiermee als met lichamelijke pijn. Als je geen pijn hebt en je voelt je gezond, dan ben je daar zeker dankbaar voor. Maar zal de waardering van je gezondheid niet vele malen groter zijn direct nadat je ondraaglijke pijn hebt gehad en je van die pijn verlost bent?

V18. Dit is natuurlijk maar een zwak voorbeeld, maar zo werkt het ook met de vergelijking van verdrukking en heerlijkheid. Als je de afweging van *vers 17* goed hebt gemaakt, zul je niet langer behoefte

hebben aan de dingen die je ziet. Wat je ziet, is allemaal tijdelijk. Er komt een tijd dat alles door vuur zal vergaan. Er blijft niets van over. Waarom zou je je dan druk maken over de dingen waar de mensen zonder God zich druk over maken? Zij hebben niets anders. Jouw oog heeft andere dingen gezien, eeuwige dingen. Het is van belang daarop voortdurend je oog gericht te houden.

Er is zo ontzettend veel waardoor je oog in beslag kan worden genomen. Alles in de zichtbare wereld is erop gericht je blik, en daarmee je aandacht, te vangen en gevangen te houden. Door het oog is de zonde in de wereld gekomen. Lees maar na in *Genesis 3*: “En de vrouw zag dat die boom goed was om ervan te eten ... en zij nam van zijn vrucht en at” (*Gn 3:6*). Maar het is niet voldoende alleen je oog ergens vanaf te richten, ergens niet naar te kijken. Als kind van God heb jij iets nodig waarnaar je wél kunt kijken, waarop je je oog wél kunt richten. Hier wordt algemeen gezegd waarmee jij je wél kunt bezighouden: met de dingen die men niet ziet. Het wordt aan jezelf overgelaten om je met die “dingen” bezig te houden.

Wat zijn dat dan voor ‘dingen’? Het zijn dingen die je niet met je lichamelijke ogen kunt zien, maar alleen met “*verlichte ogen van <uw> hart*” (*Ef 1:18*). Je mag met je hart kijken naar alles wat je al in de Heer Jezus van God hebt gekregen en naar alles wat je nog zult krijgen. Kijk naar de Heer Jezus zoals Hij nu in de hemel is. Hij is door God verheerlijkt Die “*Hem zowel tot Heer als tot Christus heeft gemaakt*” (*Hd 2:36*). Dat betekent dat alles aan Hem onderworpen is – Hij is Heer – en dat alle plannen van God in Hem zullen worden uitgevoerd – Hij is Christus. Is dat niet genoeg om je hele blikveld te vullen?

Lees nog eens 2 Korinthiërs 4:16-18.

Verwerking:

Waarop is jouw oog gericht?

2 Korinthiërs 5:1-5

Een gebouw van God

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

1 Want wij weten, dat als onze aardse tent waarin wij wonen, afgebroken wordt, wij een gebouw van God hebben, een huis niet met handen gemaakt, een eeuwig [huis], in de hemelen. 2 Immers, in deze [tent] zuchten wij, terwijl wij vurig verlangen met onze woning die uit [de] hemel is, overkleed te worden; 3 als wij namelijk, hoewel bekleed, niet naakt bevonden worden. 4 Immers, wij die in deze tent zijn, zuchten bezwaard, omdat wij niet ontkleed maar overkleed willen worden, opdat het sterfelijke door het leven verslonden wordt. 5 Hij nu Die ons hiertoe heeft bereid, is God, Die ons het onderpand van de Geest gegeven heeft.

V1. Dit gedeelte sluit direct aan op het slot van het vorige hoofdstuk. Daar vertelt Paulus dat hij niet moedeloos wordt, hoewel zijn lichaam door het lijden uitgeput raakt. Hier vertelt hij waarom hij niet moedeloos wordt. Hij maakt in 2 Korinthiërs 4 een vergelijking tussen je leven op aarde met al zijn moeiten en dat wat je wacht als je bij de Heer bent. En wat wacht je bij de Heer? In *vers 1* staat het antwoord: *“Een gebouw van God.”* Daarover bestaat voor de christen geen enkele onzekerheid. Daarom zegt Paulus: *“Want wij weten.”* Dat sluit elke twijfel uit.

2 Korinthiërs 4 maakt duidelijk dat *“onze aardse tent waarin wij wonen – dat is het lichaam dat we nu hebben –, afgebroken wordt”*. Petrus spreekt ook over zijn lichaam als ‘een tent’ (2Pt 1:13-14), waarmee hij bedoelt dat het een tijdelijke woning is, een woning waarin je niet tot in eeuwigheid zult wonen. Een tent is ook een verplaatsbare woning, wat aangeeft dat de aarde niet je vaste verblijfplaats is.

Zo is het ook met je lichaam. Het lichaam dat je nu hebt, is niet het lichaam waarmee je de eeuwigheid zult doorbrengen. Daarvoor laat

het te veel de sporen van de zonde zien. In *Filippenzen 3* wordt het lichaam dat je nu hebt dan ook *“het lichaam van onze vernedering”* genoemd (*Fp 3:21*). God kan er niet tevreden mee zijn jou met dit lichaam bij Zich in de hemel te hebben. Nee, Hij heeft iets veel beters voor je.

Hij heeft een ‘gebouw’ voor jou dat niet door mensenhanden is gemaakt, maar dat Hijzelf heeft ontworpen en klaargemaakt. Dit gebouw is niet, zoals jouw lichaam nu, tijdelijk en verbonden met de aarde, maar het is eeuwig en verbonden met de hemel. Het hoort ook thuis in de hemel. Dit gebouw van God is het lichaam dat je zult krijgen wanneer de Heer Jezus jou en al de Zijnen komt halen.

V2. Ik weet niet of jij dat *“zuchten”* ook kent. Dat zuchten komt voort uit het ervaren van de beperkingen van je lichaam. Het is een innerlijk gevoel van verdriet, waarvoor je geen woorden hebt. Zuchten doe je als iets je terneerdrukt, als er dingen zijn die je graag anders zou willen, maar dat je geen mogelijkheden hebt om er iets aan te doen. Je hebt het nieuwe leven in je, je verlangt ernaar God te dienen, maar je voelt je daarin belemmerd. Dat komt doordat je in een wereld leeft waarin totaal geen rekening wordt gehouden met de wil van God.

Je ervaart dat, wanneer je met mensen over het evangelie spreekt. Wat een onverschilligheid en tegenstand! Ze spotten met God en vervolgen allen die voor de Heer Jezus uitkomen. Dan wil je wel van die ‘aardse tent’ verlost en met die woning uit de hemel overkleed worden.

Er is sprake van ‘overkleed worden’. Dat wil zeggen dat ons lichaam een kleed is waarover een ander kleed wordt gedaan, zodat van het kleed eronder niets meer te zien is. Met dit ‘overkleed worden’ wordt bedoeld dat onze lichamen veranderd worden bij de komst van de Heer Jezus.

V3. Dit lijkt op het eerste gezicht een moeilijk vers, en als je het niet goed in verbinding met de verzen eromheen leest, zou je zelfs kun-

nen denken dat er toch nog onzekerheden zijn. Maar als *vers 2* en *vers 4* je duidelijk zijn, zul je ook dit vers wel begrijpen.

Er is in *vers 3* sprake van “*bekleed*” zijn en als een tegenstelling daarvan “*niet naakt bevonden worden*”. ‘Bekleed’ betekent hier: een letterlijk lichaam hebben. ‘Naakt’ wil zeggen: voor eigen rekening voor Gods aangezicht staan. Zo voelt Adam zich naakt voor God nadat hij heeft gezondigd, ondanks zijn schort van vijgenbladeren (*Gn 3:7,10*). Die naaktheid voelt hij niet meer als God voor een bedekking van zijn naaktheid heeft gezorgd. God heeft daarvoor de huid van een dier genomen (*Gn 3:21*). Dat wil zeggen, dat daarvoor een dier gedood is. Adams naaktheid is bedekt op grond van de dood van een onschuldig dier.

Hieruit kun je de les leren dat je, om niet naakt bevonden te worden, bekleed moet zijn met een kledingstuk waarvoor God Zelf heeft gezorgd. Dit kledingstuk is de Heer Jezus. Wie naakt is voor God, wie geen bedekking heeft voor zijn zonden, zal bij de komst van de Heer Jezus niet overkleed kunnen worden. Het overkleed worden zal alleen gebeuren bij hen die ook in geestelijke zin bekleed zijn, die, zoals *Romeinen 8* dat zegt, “*in Christus Jezus zijn*” (*Rm 8:1*).

Hoewel dit boek geschreven is voor gelovigen, is er misschien onder de lezers toch iemand van wie gezegd moet worden dat hij of zij ‘hoewel bekleed’ toch ‘naakt bevonden’ zou worden wanneer de Heer Jezus zou komen op het moment dat hij of zij dit leest. Ga dan niet door met lezen, maar buig eerst je knieën en belijd je zonden aan God. Hij neemt je aan als je komt, zoals je bent.

Bij oprecht berouw over je zonden mag je weten dat God je vergeeft op grond van wat de Heer Jezus heeft gedaan op het kruis. In een lied, dat ik samen met anderen vaak op straat zing, staat: ‘Hij wil nog steeds vergeven, wat je ook hebt misdreven, maar jij moet alles geven, want pas dan word je bevrijd.’ Een geweldige uitnodiging. Neem die aan!

V4. Alleen gelovigen zullen 'overkleed worden', wat betekent dat hun lichamen veranderd worden bij de komst van de Heer Jezus. De betekenis is nog sterker. Als we overkleed worden, is er niet alleen niets meer van het onderkleed te zien, het is er zelfs helemaal niet meer. Het overkleed 'verslindt' het onderkleed, zodat er niets meer van over is. Over die verandering, waarbij het oude helemaal vervangen wordt door het nieuwe, lees je ook in *1 Korinthiërs 15 (1Ko 15:51-54)*.

Wat Paulus hier schrijft, wordt nog duidelijker doordat hij zegt dat hij veel liever overkleed wordt dan ontkleed. Wanneer het lichaam vergeleken wordt met een kleed, kan ontkleed worden niets anders betekenen dan sterven, wat in deze vergelijking gezien wordt als het afleggen van een kleed. Welnu, Paulus wil veel liever de komst van de Heer Jezus meemaken en bij die komst veranderd worden, dan eerst te moeten sterven, om daarna opgewekt te worden bij Zijn komst. Zo intens verlangt hij naar dat huis in de hemelen. Kun jij hem dat nazeggen?

V5. Wie dit heeft gedaan, ziet verlangend uit naar de komst van de Heer Jezus en naar alles wat er met die komst is verbonden. Het is allemaal door God klaargemaakt. En het mooie is dat God niet alleen alle dingen voor jou heeft klaargemaakt, maar dat Hij ook *jou* heeft klaargemaakt. Het bewijs daarvan is, dat Hij je de Geest als een onderpand heeft gegeven. Lees nog maar eens na wat ik eerder over het 'onderpand' heb geschreven (*2Ko 1:22*).

De Geest is ons al gegeven en Hij geeft ons moed doordat we kunnen uitzien naar het 'gebouw van God'. De Geest is Zelf uit de hemel gekomen en zorgt ervoor dat wij ons op aarde niet thuis voelen. Maar we weten zeker dat we een 'eeuwig huis, in de hemelen' hebben.

Lees nog eens 2 Korinthiërs 5:1-5.

Verwerking:

Waarom verlang jij wel of niet naar de hemel?

2 Korinthiërs 5:6-10

De rechterstoel van Christus

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

6 Daarom hebben wij altijd goede moed, en weten dat wij, zolang wij in het lichaam wonen, niet bij de Heer wonen 7 (want wij wandelen door geloof, niet door aanschouwen); 8 maar wij hebben goede moed en willen liever ons verblijf in het lichaam verlaten en bij de Heer inwonen. 9 Daarom stellen wij er ook een eer in, hetzij inwonend, hetzij uitwonend, Hem welbehaaglijk te zijn. 10 Want wij allen moeten geopenbaard worden voor de rechterstoel van Christus, opdat ieder ontvang wat in het lichaam is [gedaan], naardat hij heeft bedreven, hetzij goed hetzij kwaad.

V6. Na twee keer de uitspraak dat wij niet moedeloos worden (2Ko 4:1,16), volgt hier, eveneens twee keer (verzen 6,8), de positieve kant: "Hebben wij altijd goede moed." Die goede moed krijg je als je niet meer op de omstandigheden ziet, maar vooruit en omhoog kijkt. Kijk je vooruit, dan zie je wat je allemaal zult ontvangen bij de komst van de Heer. Kijk je omhoog, dan zie je de Heer Jezus Die jou van ogenblik tot ogenblik helpt.

Dat maakt je niet blind voor wat er om je heen gebeurt. Je beseft dat je, zolang je in je lichaam woont, niet bij de Heer woont. Dit besef bepaalt juist je leven als christen.

V7. Je leven wordt bepaald door dingen die je niet ziet, maar die er wel degelijk zijn. Geloof is: het met zekerheid vertrouwen op dingen die je hoopt, waarnaar je uitzielt, en het is de overtuiging van dat wat je op dit moment nog niet met je eigen ogen kunt zien (Hb 11:1).

Je hebt geen geloof nodig voor wat je met je natuurlijke ogen kunt zien. Dat is er gewoon. Dat andere, waarover in de Bijbel wordt gesproken, en dat er óók gewoon is, daarvoor heb je geloof nodig. Wie

niet leeft vanuit het geloof en zich laat leiden door wat hij ziet, heeft niet het recht zich christen te noemen. Geloof is een basisbeginsel voor de christen. Christen zijn en geloven – geloven in de bijbelse zin van het woord – horen onlosmakelijk bij elkaar.

V8. We zijn nog niet bij de Heer en hebben nog ons aardse lichaam. Hoewel we nog niet bij de Heer zijn, ontbreekt het ons niet aan goede moed omdat we de Heer bij ons hebben. Toch geven we er de voorkeur aan ons verblijf in het lichaam te verlaten en naar de Heer te gaan. *“Het lichaam verlaten”* gebeurt bij het sterven. Dit moet wel onderscheiden worden van ‘overkleed worden’, waarover je in *vers 4* hebt gelezen. Dit laatste slaat op de opname van de gemeente. Wie in het geloof sterft, is na zijn sterven direct in de hemel, in het paradijs bij de Heer Jezus. Zo iemand heeft geen last meer van zijn zondige natuur en heeft ook geen last meer van vijandschap. Hij is volmaakt gelukkig.

In *Filippenzen 1* spreekt Paulus persoonlijk uit dat hij ernaar verlangt om heen te gaan en met Christus te zijn (*Ep 1:23*). Hij noemt het daar *“verreweg het beste”*. Maar hij voegt er ook aan toe dat hij nog een taak op aarde had. Daarom liet de Heer hem nog hier. Dat geldt ook voor jou. Ik hoop dat je, hoewel je jong bent en misschien nog veel idealen hebt, toch liever bij de Heer wilt inwonen. Dat het nog niet zover is, is omdat de Heer je nog wil gebruiken in Zijn dienst. Dat is een groot voorrecht.

V9. Maak er een erezaak van om in alle opzichten zó te spreken en te handelen, dat de Heer het fijn vindt om naar je te kijken. Als je zo ingesteld bent en als dit inderdaad het doel van je leven is, zal het voor jou niet veel uitmaken of je *“inwonend”*, dat is in je lichaam op aarde, of *“uitwonend”*, dat is bij de Heer, bent. Waar je ook bent, je wilt de Heer Jezus blij maken door in alles naar Zijn wil te vragen en voor Hem te leven.

V10. Misschien vraag je je af hoe je uitwonend Hem welbehaaglijk kunt zijn. Er is toch geen werk meer voor de Heer te doen als je

gestorven bent? Dat klopt. Maar er is nog zoiets als *“de rechterstoel van Christus”*. Daar wil ik je graag wat meer van vertellen, want het is belangrijk dat deze rechterstoel een onuitwisbare indruk op je maakt. Iedere christen komt ervoor te staan, jij ook. Dit moment breekt aan bij de komst van de Heer. (Even tussen haakjes: de komst van de Heer is wel iets anders dan het sterven van de gelovige. Bij zijn sterven gaat een gelovige naar de Heer Jezus toe. De komst van de Heer Jezus wil zeggen dat Hij komt om de gelovigen tot Zich te nemen.)

Het eerste wat de Heer Jezus bij Zijn komst doet, is aan het licht brengen wat in de duisternis verborgen is en de raadslagen van de harten openbaar maken (*1Ko 4:5*). Samen met de Heer Jezus, de Rechter, zul je terugkijken op je hele leven. Het zal misschien wel net een film zijn, waarin je alles wat je op aarde gedaan hebt, in en met je lichaam, nog een keer zult zien. Er is wel een verschil tussen toen je het deed en nu je het weer ziet. Je ziet je leven namelijk zoals de Heer Jezus het altijd al gezien heeft.

Wat Hij vooral naar voren zal laten komen, zijn de motieven waardoor jij je hebt laten leiden. Er zullen dingen zijn waarvan jij dacht dat de Heer daarover wel zeer tevreden zou zijn, maar waarvan Hij je zal laten zien dat er toch ook eigen eer mee verbonden was. Er zullen ook dingen zijn waarvan jij geen hoge pet op had, maar waarvan de Heer zegt dat Hij ze bijzonder heeft gewaardeerd. Voor de rechterstoel van Christus wordt alles in de juiste verhoudingen geplaatst en met een Goddelijke maatstaf gemeten. Daar is geen enkele oneerlijkheid in beloning, een vergissing is niet mogelijk. Iedereen krijgt waarop hij recht heeft en zal er ook zelf van overtuigd zijn dat de beloning rechtvaardig is. Er zal geen enkel protest zijn.

Als ik zó aan de rechterstoel denk, verlang ik ernaar ook op die plaats Hem welbehaaglijk te zijn, zodat Hij zal kunnen zeggen: *“Voortreffelijk, goede en trouwe slaaf, over weinig ben je trouw geweest, over veel zal ik je stellen; ga de vreugde van je Heer in”* (*Mt 25:21,23*). Wie er een eer in stelt om voor de Heer welbehaaglijk te leven, zal voor

de rechterstoel, als zijn leven op aarde erop zit, het welbehagen van de Heer ontvangen. Er zal dan niet zoveel verschil zijn tussen hoe de Heer het zag en hoe de dienaar het heeft gezien. We zullen dan niet van de ene verrassing in de andere vallen, hoewel we ons natuurlijk altijd kunnen vergissen.

Is er iets mooiers om, ook in de gevallen waar wij ons hebben vergist, het oordeel van de Heer te horen, zodat wij ten slotte op één lijn zitten met Hem over de beoordeling van ons leven? De beloning voor wat wij voor Hem hebben gedaan, zal de Heer onder andere uitkeren in de vorm van gezag over steden in Zijn koninkrijk (*Lk 19:16-19*). Dit koninkrijk richt de Heer Jezus op nadat ons leven geopenbaard is.

Misschien ben je bang om voor de rechterstoel te verschijnen omdat je denkt dat je door de Rechter toch nog naar de hel zult worden verwezen. Laat je door die gedachte niet bang maken, want zo is het niet! Denk er maar aan dat de Rechter Die daar zit, jouw Heiland is Die voor jouw zonden aan het kruis is gestorven. Daar heeft God jouw zonden geoordeeld, zodat jij niet meer in Zijn oordeel komt (*Jh 5:24; Rm 8:1*). God is niet onrechtvaardig dat Hij de zonden twee keer zou straffen. Nee, de beoordeling van je leven heeft niet te maken met je eeuwige bestemming, maar met een beloning die je voor je aardse leven als gelovige zult ontvangen.

Misschien ben je toch een beetje bang voor de rechterstoel omdat je weet dat er een paar dingen in je leven zijn die niet welbehaaglijk zijn voor de Heer. Daar kun je wat aan doen. Belijd de Heer zonder enige reserve wat je verhindert om blij te zijn als je aan de rechterstoel van Christus denkt.

Lees nog eens 2 Korinthiërs 5:6-10.

Verwerking:

Hoe stel jij je de rechterstoel van Christus voor?

2 Korinthiërs 5:11-15

Eén is voor allen gestorven

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

11 Daar wij dan weten hoezeer de Heer te vrezen is, overreden wij [de] mensen; maar voor God zijn wij openbaar geworden, en ik hoop dat wij ook in uw gewetens openbaar zijn geworden. 12 Wij bevelen niet opnieuw onszelf bij u aan, maar geven u aanleiding tot roem over ons, opdat u die hebt tegenover hen die in [het] uiterlijk roemen en niet in [het] hart. 13 Want hetzij wij buiten onszelf zijn, [wij zijn het] voor God; hetzij wij nuchter zijn, [wij zijn het] voor u. 14 Want de liefde van Christus dringt ons, daar wij tot dit oordeel zijn gekomen, dat Eén voor allen gestorven is; dus zijn zij allen gestorven. 15 En Hij is voor allen gestorven, opdat zij die leven, niet meer voor zichzelf leven, maar voor Hem Die voor hen is gestorven en opgewekt.

Ik ga nog even door met de rechterstoel van Christus. Er zijn drie verschillende tijdstippen waarop de Heer Jezus vanaf Zijn rechterstoel zal rechtspreken. Het gaat ook om drie verschillende groepen die op die verschillende tijdstippen voor de Rechter zullen verschijnen. Je zou kunnen spreken van drie verschillende zittingen.

De eerste zitting vindt plaats wanneer de gemeente is opgenomen en alle gelovigen geopenbaard zullen worden. Dat zagen we al in *vers 10* van ons hoofdstuk.

De tweede zitting vindt plaats wanneer de Heer Jezus op aarde is teruggekeerd. Daarover lees je in *Mattheüs 25* (Mt 25:31-46). Hij zal gaan zitten op de *“troon van Zijn heerlijkheid”* en alle volken van de aarde zullen voor Hem worden verzameld. De volken worden door Hem geoordeeld naar de houding die ze hebben aangenomen tegenover hen die Hij *“Mijn broeders”* noemt, dat zijn zij die in de tijd

van de grote verdrukking het evangelie van het koninkrijk hebben gepredikt.

De derde zitting vindt plaats na het einde van het duizendjarige rijk. De rechterstoel is daar *“een grote, witte troon”* (Op 20:11). Voor die troon verschijnen alle mensen die op aarde hebben geleefd en die in ongeloof gestorven zijn. Zij hebben zich nooit met berouw over hun zonden tot God bekeerd. Zij zullen worden geoordeeld naar wat er in Gods boeken over hen geschreven staat. Op grond daarvan zullen ze worden verwezen naar de poel die van vuur en zwavel brandt. *“Vreselijk is het om te vallen in [de] handen van [de] levende God!”* (Hb 10:31).

V11. De gedachte aan de rechterstoel moet jou aanzetten om te leven tot eer van God en ook om de mensen te waarschuwen voor het komende oordeel. Jij weet immers hoezeer de Heer te vrezen is? Voor Paulus is dat geen punt. Hij overreedt de mensen. *“Overreden”* is niet vriendelijk verzoeken, maar indringend aansporen. De rechterstoel heeft een uitwerking in je eigen leven om te leven tot eer van God, maar hij heeft ook een uitwerking naar anderen toe. De gedachte aan de rechterstoel zal je ertoe aansporen met hen over het evangelie spreken.

Paulus is niet bang voor de rechterstoel. Hij is helemaal transparant voor God. Hij weet dat God dwars door hem heen kijkt en dat vindt hij fijn. Ook ten opzichte van de gelovigen in Korinthe heeft hij niets te verbergen. Hij hoopt dat ze dat bij hem zien. Er wordt namelijk kwaad over hem gesproken dat hij uit is op eigen eer. Als er eenmaal achterdocht is gezaaid, is het moeilijk de ander, in dit geval Paulus, eerlijk en oprecht te beoordelen.

V12. Om niet de schijn te wekken dat het hem om zichzelf gaat, voegt hij dit vers eraan toe. Het gaat hem helemaal niet om zichzelf, maar juist om hen. Door zijn gedrag hebben zij stof om te roemen. Zij hebben het evangelie niet van de eerste de beste aangenomen, maar van iemand die met zijn hele leven achter zijn prediking staat.

Er zijn andere predikers bij hen gekomen, die alleen maar een uiterlijke schijn ophouden. Bij hen gaat het om hun eigen eer en aanzien. Ze kunnen misschien gloedvol spreken, of ze komen uit een voorname familie. Daar beroemen zij zich op. Wie daar gevoelig voor is, keert zich gemakkelijk van een prediking af zoals Paulus die brengt. Paulus spreekt het hart aan en geeft voedsel voor de ziel, terwijl hij niets overlaat van alles waarop de mens zich kan beroemen.

V13. Hij wil de gelovigen dienen. Ja, hij kan wel eens buiten zichzelf zijn, je kunt zeggen 'in extase'. Anderen kunnen dan van hem zeggen dat hij niet goed bij zijn verstand is. Laat zulke mensen maar praten. Wie Gods Woord met liefde leest en echt van de Heer Jezus geniet, zal tot bewondering en verrukking komen. God en de Heer Jezus zijn dan alles. Dat zeg je dan ook tegen Hen. Ik hoop dat jij zulke momenten kent.

Toch kun je ook gewoon nuchter zijn zoals Paulus dat is. Dan spreek je met medegelovigen over alledaagse dingen als eten en drinken, je werk of het huwelijk. Dat doe je natuurlijk wel in het licht van de Bijbel.

V14. In dit alles is de liefde van Christus het enig goede motief voor wat je doet. Zijn liefde was zo groot, dat Hij Zichzelf voor schuldige zondaars overgaf in de dood. Dat de Heer Jezus moest sterven, spreekt duidelijke taal over de toestand waarin de mens was terechtgekomen. Het betekent dat ieder mens in de dood ligt. Dood wil zeggen dat er geen leven van en daarom ook niet voor God is. *Efeziërs 2* zegt dat wij dood waren in onze overtredingen en zonden (*Ef 2:1*).

Het feit dat de Heer Jezus voor allen is gestorven, geeft aan dat er niemand was die leefde zoals God dat van de mens mocht verwachten. De dood van de Heer Jezus laat zien hoe hopeloos de toestand was en is waarin de mens door zijn eigen schuld verkeert. De mens kan zichzelf daaruit niet bevrijden. Hoe zou een dode iets kunnen doen?

Het grootse is, dat de Heer Jezus heeft gedaan wat niet één mens kan, namelijk leven geven aan mensen die zich in de dood bevinden. Dat is mogelijk omdat Hij niet door eigen schuld in de dood terecht kwam. Hij had nooit iets gedaan waarvoor Hij het oordeel van de dood verdiende. Hij nam vrijwillig die plaats in, uit liefde en ter wille van anderen, opdat een ieder die in Hem gelooft, overgaat vanuit de dood in het leven (*Jh 5:24*).

V15. Voor de tweede keer lees je dat Hij voor allen is gestorven. Door wat Hij deed, is het mogelijk geworden dat ieder mens gered wordt. Ieder mens ligt immers in de dood? De Heer Jezus ging vrijwillig in diezelfde dood en maakte Zich door te sterven een met de toestand waarin ieder mens zich bevond. Dat betekent niet, dat ieder mens nu ook gered is. De verlossing van de zonden en het oordeel van God is alleen het deel van ieder die persoonlijk en oprecht zijn zonden belijdt en gelooft dat de Heer Jezus in zijn plaats stierf op het kruis. Wie dat gedaan heeft, leeft en zal leven. Die is, zoals staat in het zojuist al aangehaalde vers uit *Johannes 5*, “uit de dood overgegaan in het leven” (*Jh 5:24*).

Zo is dat ook met jou gegaan. Het leven dat je hebt ontvangen, is Goddelijk leven. Toen je dood was, leefde je ook, maar je leefde voor jezelf. Dat was geen echt leven. Het leven dat je nu hebt ontvangen, het eeuwige leven, is geen leven waarvan jijzelf het middelpunt bent. God heeft jou dat leven gegeven opdat jij kunt leven voor Hem Die voor jou gestorven en opgewekt is. De Heer Jezus is het middelpunt van het nieuwe leven dat je hebt gekregen.

Het is een voorrecht om voor de Heer Jezus te leven, daar mag je telkens aan denken. Hier wordt het als de normaalste zaak van de wereld voorgesteld, als een soort logisch gevolg. De Heer Jezus is gestorven juist om jou de ware zin van het leven te laten inzien en jou het echte leven te laten leven. Een mens leeft pas echt wanneer Hij God en Zijn Christus dient. Daarvoor is hij geschapen. Ieder mens die voor zichzelf leeft, mist het eigenlijke doel van zijn leven. Jammer genoeg zijn er ook veel christenen die zich dit niet realiseren.

God en de Heer Jezus weten dat jij je grootste vreugde en voldoening zult vinden als je leeft voor Hem Die voor jou is gestorven en opgewekt. Iedere toegewijde christen zal dat volmondig beamen.

Lees nog eens 2 Korinthiërs 5:11-15.

Verwerking:

Wat bewerkt 'de liefde van Christus' in jou?

2 Korinthiërs 5:16-21

In Christus een nieuwe schepping

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

16 Wij kennen dus van nu aan niemand naar [het] vlees; en als wij al Christus naar [het] vlees hebben gekend, dan kennen wij [Hem] nu niet meer [zo]. 17 Daarom, als iemand in Christus is, is hij een nieuwe schepping; het oude is voorbijgegaan, zie het is <alles> nieuw geworden. 18 En alles is uit God, Die ons met Zichzelf heeft verzoend door Christus en ons de bediening van de verzoening heeft gegeven, 19 namelijk dat God in Christus de wereld met Zichzelf verzoenend was, terwijl Hij hun overtredingen hun niet toerekende en in ons het woord van de verzoening legde. 20 Wij zijn dan gezanten voor Christus, terwijl God als [het ware] door ons maant. Wij bidden voor Christus: Laat u met God verzoenen. 21 Hem Die geen zonde gekend heeft, heeft Hij voor ons [tot] zonde gemaakt, opdat wij zouden worden gerechtigheid van God in Hem.

Door de dood en de opwekking van de Heer Jezus heeft God laten zien hoe Hij alles op aarde beoordeelt. Hij heeft er sinds de zondeval van de mens niets kunnen vinden waaraan Hij vreugde kan beleven. Al vrij kort na de zondeval moet God van de mens getuigen dat zijn slechtheid groot is. Van de aarde moet hij vaststellen dat deze verdorven is voor Zijn aangezicht en vol geweld (*Gn 6:5,11*). Dat is sindsdien niet veranderd, hoe God de mens ook talloze zegeningen heeft geschonken.

De grootste zegen is ongetwijfeld dat de Heer Jezus naar de aarde kwam. Wat een zegen verspreidde Hij om Zich heen! Maar wat deden de mensen? Zij maakten de maat van hun slechtheid vol door Hem te kruisigen. Nu is ook voor God de maat vol, dat wil zeggen dat Hij echt helemaal niets meer met de mens kan beginnen. De in zonde gevallen mens wordt aan de kant gezet. Hij is uitgerangeerd.

V16-17. Dan gaat God op een andere, een nieuwe wijze aan het werk. Hij maakt allen die in de Heer Jezus geloven tot een nieuwe schepping. Wie in de Heer Jezus gelooft als de Gestorvene en Opgewekte, is voor God op een ander terrein gekomen. Daar is een andere manier van leven, met een andere instelling en andere motieven en ook een ander doel. Je gaat op een andere manier om met de mensen – ook met je familieleden – om je heen. Je kent niemand meer naar het vlees.

Wat wil dat nu weer zeggen? Moet je dan niet meer naar je ouders luisteren of naar je leraar of je baas? Heb je niets meer te maken met wat anderen zeggen? Nee, dat is niet de bedoeling. ‘Niemand meer naar het vlees kennen’ wil zeggen, dat je de mensen en dingen om je heen bekijkt vanuit je nieuwe positie en niet meer op een aardse manier. Je leeft nog wel op aarde, met aardse verhoudingen, maar je bent zelf een nieuwe schepping. Paulus zegt zelfs dat hij Christus nu op een andere manier kent dan naar het vlees. Hij bedoelt daarmee te zeggen dat Hij Christus niet zag als Mens op aarde, maar als de verheerlijkte Heer in de hemel. Toen de Heer Jezus kwam, met de bedoeling om door Zijn volk aangenomen te worden, hebben ze Hem verworpen. Het gevolg is dat de openbare vestiging van Zijn koninkrijk op aarde is uitgesteld en dat Hij nu in de hemel is.

Het oude is voorbij. God verwacht niets meer van de mens. God heeft alles beproefd om er iets goeds uit te laten komen, maar zonder resultaat. Voor de christen is alles nieuw. Hij is verbonden aan en een gemaakt met een Christus in de hemel en niet op aarde. Zijn hele leefsfeer is waar Christus is, omdat hij in Christus is. Zo ziet God je. Je hebt er zelf niets aan hoeven en kunnen doen.

V18. Het is allemaal door God Zelf uitgedacht. Hij heeft een oplossing gevonden om jou in die nieuwe positie te brengen. Zoals je van nature bent, kon je niet in Christus geplaatst worden. Daarom heeft God je met Zichzelf verzoend. Verzoening is nodig als tussen twee partijen vijandschap bestaat. Tussen God en de mens bestond vijandschap. Niet God was daarbij de vijand van de mens, maar an-

dersom. De mens is door zijn zonden de vijand van God geworden. Niet God moest met de mens verzoend worden, maar de mens moest met God verzoend worden.

De mens kon daar de oplossing niet voor geven, maar God heeft die gegeven door Christus. De verzoening is van God uitgegaan. De kracht van de verzoening is dat God van mensen die vijanden waren, Zijn vrienden maakt. Hij brengt mensen die verzoend zijn door Christus in een nieuwe relatie met Zichzelf. Is dat niet schitterend?

Paulus heeft daar direct een conclusie uit getrokken en spreekt over de bediening van de verzoening die hem is gegeven. In zeker opzicht mag jij die conclusie ook trekken. Wie deelheeft aan de verzoening, wil daar ook van getuigen.

V19. Toen Christus in de wereld was, was dat het bewijs dat God de wereld met Zichzelf wilde verzoenen. Door Zijn Zoon te zenden maakte God een verzoenend gebaar naar de wereld.

De verzoening zelf zou alleen kunnen plaatsvinden door het werk van de Heer Jezus op het kruis. Hij kwam om te verzoenen en niet om de mensen hun overtredingen toe te rekenen en met de wereld af te rekenen. De Heer Jezus zei het immers: *“God heeft Zijn Zoon niet in de wereld gezonden opdat Hij de wereld zou oordelen, maar opdat de wereld door Hem behouden zou worden”* (Jh 3:17).

Maar de wereld heeft Hem niet gekend. Daarom is de verzoening van de wereld uitgesteld en nog toekomstig. Wat voor de verzoening van de wereld nodig is, heeft de Heer Jezus als het Lam van God al volbracht in Zijn werk op het kruis van Golgotha (Jh 1:29). Ook *Kolossenzen 1* spreekt over de toekomstige verzoening van de wereld (Ko 1:20). De volgende verzen in *Kolossenzen 1* laten zien dat de verzoening* nu al geldt voor allen die de Heer Jezus hebben aangenomen (Ko 1:21-22). De bediening van de verzoening bestaat uit

* Zie voor een uitvoeriger bespreking van de verzoening het boekje ‘Verzoening’ op www.oudesporen.nl.

het in woord en leven uitdragen van “*het woord van de verzoening*”, dat wil zeggen de prediking aangaande de verzoening. Die boodschap mag nu worden uitgedragen door allen die al verzoend zijn. Jij weet toch wat het betekent dat je van een vijand van God, op wie de toorn van God rustte, door Hem gemaakt bent tot een nieuwe schepping in Christus?

V20. Omdat jij je nog bevindt in een Godvijandige wereld, verwacht Christus van jou dat jij je hier gedraagt als een gezant. Het woord ‘gezant’ betekent zoveel als ‘ambassadeur’. Een ambassadeur is iemand die in een ander land de belangen van zijn eigen land behartigt en in dat vreemde land een zo goed en juist mogelijke indruk van zijn thuisland geeft. Op dezelfde wijze ben jij hier als een ambassadeur voor Christus. Jij hebt het grote voorrecht én de grote verantwoordelijkheid om Christus hier te vertegenwoordigen en in woord en daad Zijn boodschap te brengen. God wil door jouw hele leven heen een beroep doen op het geweten van de mensen om je heen om zich met Hem te laten verzoenen.

God wil niet dat dat op een hooghartige manier gebeurt. Je mag indringend met mensen spreken, je mag hen confronteren met de waarheid van God, zodat ze er misschien wel van schrikken, als je boodschap maar in overeenstemming blijft met de nederige gezindheid van Degene Die je vertegenwoordigt. Daarom staat er: “*Wij bidden voor Christus.*” Deze manier van overtuigen is ongekend in de wereld. Daar wil men elkaar overtuigen door elkaar te overdonderen met indrukwekkende argumenten en redeneringen.

V21. De uitnodiging “*laat u met God verzoenen*”, komt van de God van hemel en aarde Die Zijn eigen veelgeliefde Zoon overgaf in de dood. En Hij gaf Hem niet alleen óver in de dood, nee, God zorgde er Zelf voor dat Zijn Zoon stierf. De Heer Jezus wordt hier aangeduid als “*Hem Die geen zonde gekend heeft*”. Hij was de zondeloze, Hij had niets met de zonde te doen, Hij had er geen enkel deel aan. Daarom was Hij in Zijn hele leven een vreugde voor God, zoals Hij het ook altijd was in de hemel voordat Hij Mens werd.

Deze unieke Mens werd door God tot zonde gemaakt. Dat gebeurde niet tijdens Zijn leven op aarde, maar in de drie duistere uren op het kruis. Toen werd Hij door God vereenzelvigd met de zonde die in de wereld was gekomen. Toen keerde al Gods woede over de zonde zich tegen Hem. Toen werd de zonde geoordeeld en uitgedelgd van voor Gods aangezicht.

De gerechtigheid van God in het oordeel over Zijn Zoon wordt in iedereen gezien die de verzoening heeft aangenomen. Het is rechtvaardig van God als Hij jou in Christus ziet omdat Christus alles goed heeft gemaakt voor jou. Je kunt nooit groot genoeg denken van het werk van de Heer Jezus. God verbindt er alles aan. Alles wat jij door God bent gemaakt, is op grond van wat Zijn Zoon heeft gedaan.

Wat is er veel om over na te denken en om God voor te danken. Wat is er veel reden om anderen daarvan te vertellen!

Lees nog eens 2 Korinthiërs 5:16-21.

Verwerking:

Op welke manier kun jij een gezant voor Christus zijn?

2 Korinthiërs 6:1-4

De weg van Gods dienaars (I)

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

1 Maar als medearbeiders vermanen wij [u] ook, dat u de genade van God niet tevergeefs ontvangt 2 (want Hij zegt: 'In [de] aangename tijd heb Ik U verhoord en op [de] dag van [de] behoudenis heb Ik U geholpen': zie, nu is het [de] welaangename tijd, zie, nu is het [de] dag van [de] behoudenis), 3 daar wij in geen enkel opzicht enig struikelblok vormen, opdat de bediening niet gelasterd wordt, 4 maar in alles ons aanbevelen als dienaars van God, in veel volharding, in verdrukkingen, in noden, in benauwdheden,

V1. De laatste verzen van het vorige hoofdstuk houden een vermaning in voor alle mensen die nog zonder God en Christus in de wereld leven. Deze vermaning luidt: *"Laat u met God verzoenen."* In het eerste vers van dit hoofdstuk staat een vermaning die aan de gelovigen in Korinthe is gericht en over hun hoofden heen aan allen die zich christen noemen. Die vermaning luidt: *"Dat u de genade van God niet tevergeefs ontvangt."* Kan dat dan, de genade van God ontvangen op een manier die niets uitwerkt? Dat kan inderdaad.

Voor een kind van God is de behoudenis vast en zeker. Dat is een absolute waarheid die gegrond is op het geloof in het werk van de Heer Jezus. Dit werk is helemaal buiten jou om volbracht en door God aangenomen. Ieder die er deel aan heeft, is volmaakt gered. Maar er is nog een andere waarheid, namelijk die van de verantwoordelijkheid. Bij de voorstelling van die zijde van de waarheid gaat het erom dat anderen in jouw leven kunnen zien dat jij een kind van God bent. Dat is bijvoorbeeld te zien aan de wijze waarop jij

met de Bijbel omgaat. Hoe reageer jij als jou iets uit de Bijbel wordt voorgehouden?

Als iemand echt bekeerd is, zal hij de Bijbel liefhebben en graag willen doen wat daarin staat. Als iemand alleen maar de aangename dingen van het christen-zijn wil horen en doen, kun je wel een vraagteken zetten bij zijn belijdenis dat hij een gelovige is. Van deze kant benadert Paulus de zaak hier. Tussen de ware kinderen van God kunnen ook mensen zitten die alleen maar met het verstand of met het gevoel Gods dingen benaderen, terwijl het hart en het geweten nooit in Gods licht zijn geweest. Zo iemand is nooit met werkelijk berouw over zijn zonden tot God gegaan.

Het is niet voldoende, te weten dat God genadig is. In de *brief van Judas* wordt zelfs gesproken over mensen "*die de genade van onze God veranderen in losbandigheid*" (Jd 1:4). Iemand kan op een verkeerde manier met de genade van God omgaan. De genade van God blijft in zo'n geval zonder uitwerking of krijgt een verkeerde uitwerking.

V2. Voor wie echt gelooft, volgt in dit vers een woord dat als een toetssteen dient om te weten of er sprake is van echte bekering. Het eerste deel van dit vers is een aanhaling uit *Jesaja 49*. Daar gaat het om de verhoring door God van de Knecht van de HEERE, dat is de Heer Jezus. De Heer Jezus zegt daar dat Zijn werk geen resultaat heeft. Dan zegt God dat Hij Zijn zegen aan het werk van Zijn Zoon zal verbinden. De aangename tijd, de tijd van de verhoring, is gekomen toen de Heer Jezus door God uit de doden werd opgewekt.

Een verdere verhoring zal plaatsvinden als de Heer Jezus uit de hemel terugkomt om alles in bezit te nemen wat God Hem als loon op Zijn werk heeft gegeven. Tussen deze twee verhoringen in leven wij. En wat is het schitterend te zien dat er ook voor *ons* een aangename tijd is en een dag van behoudenis, en dat is nú. Ieder die zijn zonden belijdt en met berouw tot God gaat en Hem vraagt om behouden te worden, wordt verhoord en ontvangt de behoudenis.

Dat heeft Paulus gepredikt en dat hebben de Korinthiërs geloofd, en daaraan herinnert hij hen. Hij zegt als het ware: 'Denk er wel om dat jullie er blijk van geven dat jullie onze prediking nooit echt geloofd hebben als jullie ons als dienaars laten vallen. Het kon dan wel eens allemaal tevergeefs zijn geweest.'

V3. Paulus heeft reden om de Korinthiërs zo toe te spreken. Er zijn valse apostelen gekomen die Paulus en zijn medewerkers zwart maken, alsof zij op eigen roem en eer uit zijn. In 2 Korinthiërs 10-11 gaat Paulus daar uitvoerig op in. De Korinthiërs zijn geneigd naar deze zogenaamde predikers te luisteren. Deze predikers stellen de zaken van het geloof veel gemakkelijker voor dan Paulus heeft gedaan. En op welke wijze heeft Paulus zich dan een dienaar van God betoond? Zeker niet als iemand die zelf een gemakkelijke weg gaat, terwijl hij aan anderen predikt dat ze nauwgezet moeten leven.

Nee, de manier waarop hij leeft, is helemaal in de lijn van wat hij anderen voorhoudt. Hij doet er zijn uiterste best voor om geen struikelblok te vormen. Hij zou een struikelblok zijn als hij een verschil zou laten zien tussen wat hij zei en wat hij deed. Dat zou pas echt lastering van zijn dienst tot gevolg hebben.

Dat is het juist wat zoveel mensen als kritiek uiten als je met hen spreekt over het evangelie. Ze weten dan altijd wel voorbeelden aan te halen die gaan over 'mensen die 's zondags vooraan in de kerk zitten en 's maandags proberen je een poot uit te draaien'. Je woorden zullen nooit effect hebben als je in je leven niet waarmaakt wat je zegt. Betekent dat dan dat je volmaakt moet zijn voordat je kunt getuigen? Nee, als je het maar belijdt wanneer je een fout hebt gemaakt. Bij Paulus kon de vinger niet op een inconsequent gedrag worden gelegd, en ik hoop dat dat bij jou ook het geval is.

V4. Je kunt zeggen dat *vers 3* de negatieve kant laat zien: zorgen dat er niets op je aan te merken valt. Dan komt in *vers 4* en de volgende verzen de positieve kant, hoe je kunt laten zien dat je een

echte dienaar van God bent. Paulus somt in die verzen maar liefst achtentwintig kenmerken op waaruit blijkt dat hij een echte dienaar van God is.

Het begint met *“volharding”*. Er wordt wel eens gezegd: ‘Een goed begin is het halve werk’, maar er moet wel aan toegevoegd worden dat het daar niet bij mag blijven. De andere helft moet wel volgen.

Volharding blijkt als ze op de proef wordt gesteld. De apostel noemt de dingen op waardoor dat allemaal kan plaatsvinden. Voordat je die lijst op je laat inwerken, mag je eraan denken dat God genoemd wordt *“de God van de volharding”* (Rm 15:5). Hij wil je helpen om ondanks alle beproevingen toch vol te houden. Kijk ook maar eens welke bemoedigingen er staan in 2 *Thessalonicenzen 3* en *Openbaring 3* (2Th 3:5; Op 3:10).

De eerste beproeving is *“verdrukking”*. Dat wil zeggen dat je onder druk komt te staan. Je mag denken aan gelovigen die vervolgd worden, maar je mag ook denken aan je eigen situatie. Hoe gemakkelijk kom je niet onder druk te staan omdat je weet dat er in allerlei situaties op je houding en reactie als christen wordt gelet. Luister naar wat de Heer Jezus tegen je zegt in *Johannes 16*: *“In de wereld hebt u verdrukking, maar hebt goede moed, Ik heb de wereld overwonnen”* (Jh 16:33b).

Het tweede, *“noden”*, heeft meer te maken met dingen die je ontbreken en die je toch nodig hebt. Je mag erop rekenen dat God in je nood zal voorzien.

Bij *“benauwdheden”* mag je denken aan ‘geen ruimte hebben om je te bewegen’, je in een situatie bevinden waarin je niet goed weet hoe je je moet opstellen om de eer van de Heer hoog te houden. Je voelt je dan enorm afhankelijk van de Heer. Hij zal ervoor zorgen dat je Hem niet verloochent.

Deze eerste drie beproevingen zijn algemeen van aard. Ze horen bij elkaar en God gebruikt ze als middelen waardoor jij je volharding

kunt laten zien, terwijl je bij Hem terecht kunt voor wat je nodig hebt.

Lees nog eens 2 Korinthiërs 6:1-4.

Verwerking:

Hoe heb jij de genade van God ontvangen?

2 Korinthiërs 6:5-13

De weg van Gods dienaars (II)

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

5 in slagen, in gevangenschappen, in oproeren, in arbeid, in waken, in vasten; 6 in reinheid, in kennis, in lankmoedigheid, in goedertierenheid, in [de] Heilige Geest, in ongeveinsde liefde, 7 in [het] woord van [de] waarheid, in [de] kracht van God; door de wapens van de gerechtigheid in de rechterhand en linkerhand; 8 door heerlijkheid en oneer, door kwaad gerucht en goed gerucht; als verleiders en [toch] waarachtigen; 9 als onbekenden en [toch] bekenden; als stervend, en zie, wij leven; als getuchtigd en [toch] niet gedood; 10 als bedroefd, maar altijd blij; als arm, maar velen rijk makend; als niets hebbend en [toch] alles bezittend. 11 Onze mond heeft zich voor u ontsloten, Korinthiërs, ons hart staat wijd open. 12 U hebt geen enge plaats in ons, maar u bent zelf enghartig. 13 Maar stelt ook u, als een zelfde vergelding (ik spreek als tot kinderen), [uw hart] wijd open.

V5. We gaan door met de manieren waarop volharding getest wordt. De eerste drie onderdelen hebben we gehad. De volgende drie horen ook bij elkaar, dat zie je zo: “slagen”, “gevangenschappen”, “oproeren”. Het zijn dingen die Paulus door andere mensen zijn aangedaan en die betrekking hebben op het lichaam. Dat zijn echt geen onschuldige plagerijtjes. In het boek *Handelingen* lees je hoe hij is geslagen en in de gevangenis is gegooid (*Hd 16:19-24*). Je leest daar ook hoe hij verschillende keren het middelpunt van een oproerige volksmenigte is geweest (*Hd 19:29-31; 21:27-36*).

Dan volgt er opnieuw een drietal dat bij elkaar hoort: “In arbeid, in waken, in vasten.” Er is wel een verschil met de vorige beproevingen. De vorige zijn niet-vrijwillige beproevingen. Een leven waaruit blijkt dat iemand een getuige is voor de Heer Jezus, lokt vaak een

negatieve reactie uit bij andere mensen. Arbeid, waken en vasten zijn echter situaties die de dienaar om zo te zeggen zichzelf oplegt. Het zijn zaken waarin hij zich vrijwillig begeeft of die hij vrijwillig ondergaat.

Er zijn genoeg christenen die het fijn vinden dat ze gered zijn van de hel, maar die de 'arbeid' van het uitdragen van hun christen-zijn ontlopen. Het woord 'arbeid' betekent 'ingespannen werken'.

'Waken' is ervoor zorgen dat je niet in slaap valt omdat je weet dat er gevaren dreigen. Geestelijk op jou en mij toegepast betekent het dat we onze ogen goed openhouden en scherp erop toezien van welke kant de geestelijke gevaren kunnen komen die ertoe leiden dat we ons christen-zijn op een laag pitje zetten. Je laat je dan niet in slaap sussen door allerlei gepraat van mensen die je vertellen dat je het niet zo nauw hoeft te nemen en dat alles vanzelf wel goed komt.

Voor 'vasten' geldt hetzelfde. Het wil zeggen dat je geen voedsel gebruikt. Heb jij wel eens enige tijd niets gegeten vanwege een geestelijke nood in jouw leven of in dat van een ander? Als je vast, is dat om voor die nood intensief te bidden. Voor die tijd van gebed zie je af van lichamelijke behoeften. Vasten is geen doel op zichzelf, maar een ondersteuning in een geestelijke strijd.

Je kunt deze drie vrijwillige dingen ontlopen. De echte dienaar van God doet dat niet en bewijst daardoor dat hij goed begrijpt waar het in zijn leven als dienaar om gaat.

V6. Wat in de *verzen 6-10* verder volgt, zijn kenmerken waarnaar God bij Zijn dienaars zoekt en die door de voorgaande omstandigheden duidelijk naar voren zullen komen.

1. "*Reinheid*" staat op de eerste plaats. Reinheid wil zeggen dat je jezelf onbesmet van de wereld bewaart, er geen vriendschap mee sluit.
2. Dan volgt "*kennis*". Kennis betekent dat je God kent en dat je weet wat Hij van je vraagt. Daarvoor heb je de Bijbel.

3. *“Lankmoedigheid”* is het geduld dat je kunt opbrengen in de contacten die je hebt.
4. *“Goedertierenheid”* wil zeggen dat je door goedertieren te zijn anderen iets laat voelen van de goedheid van God.
5. De kracht om je zo te kunnen openbaren heb je niet van jezelf, maar door de *“Heilige Geest”*.
6. *“Ongeveinsde liefde”* is oprechte, ongehuichelde liefde. Liefde is de natuur van God en die mag je laten zien. Dat wil niet zeggen dat je het verkeerde goed praat of doet alsof het er niet is.
7. V7. Daarom moet de dienaar *“[het] woord van [de] waarheid”* kunnen hanteren en toepassen op allerlei situaties.
8. Als hij dat doet in afhankelijkheid van God en niet met menselijke wijsheid, zal *“[de] kracht van God”* gevoeld worden.
9. *“De wapens van de gerechtigheid”* zien op het praktische leven van de dienaar. Wanneer hij niet van onrechtvaardige praktijken te beschuldigen is omdat hij aan ieder geeft waarop hij recht heeft, dan is dat een wapen waarmee hij beschuldigingen die van alle kanten geuit kunnen worden, kan afslaan. Een dienaar staat altijd aan kritiek bloot, zowel van de rechterkant als van de linkerkant. Vandaar dat hij naar beide zijden evenwichtig moet zijn om zich naar beide zijden te kunnen verdedigen.
Kritiek en tegenstand zijn zaken waarmee je gewoon rekening moet houden als je voor de Heer wilt leven en werken. Niet, dat je je boven alle kritiek verheven moet voelen. Dat zou hoogmoed betekenen.
10. V8. Het gaat hier om een dienaar die in alles zijn Meester wil behagen. In dat geval ga je door *“heerlijkheid en oneer”*, soms word je bejubeld en een andere keer juist verguisd.
11. Hoe groter dienaar iemand is, des te meer wordt er over hem gepraat, in negatieve en in positieve zin. Hij gaat *“door kwaad gerucht en goed gerucht”* heen;

12. Hij wordt afgespiegeld als een *verleider*, maar hij is toch *waarachtig*.
13. V9. In de wereld is hij *onbekend*, maar hij is *bekend* bij God.
14. Wat de wereld betreft, is hij *stervend*, de wereld heeft niets aan hem. Dat komt omdat hij niet voor de wereld, maar voor God *leeft*.
15. Alles wat hem overkomt, neemt hij als *tuchtiging* uit Gods hand aan. Tucht is geen straf en zeker zal hij er *niet door gedood* worden. Tucht is altijd bedoeld als opvoeding. Voor die opvoeding gebruikt God allerlei middelen, zoals die welke je in de *verzen 4-5* hebt gelezen.
Het doel dat God ermee heeft, is je ertoe te brengen het verkeerde uit je leven weg te doen zodat je meer op Hem gaat lijken. Daarom is het gevolg van tucht niet dat je erdoor gedood wordt.
16. V10. Tuchtiging zelf is niet fijn om te ondergaan, ze kan je "*bedroefd*" maken (vgl. Hb 12:11). Maar wat je erin ervaart van de liefde en de zorg van God, maakt je "*blij*".
17. Een dienaar heeft geen rijkdommen in deze wereld. Wat dat betreft, is hij "*arm*". Zijn ware rijkdom is in Christus en daardoor kan hij iemand zijn die velen *rijk maakt*.
18. Ten slotte is de dienaar iemand die in deze wereld *niets heeft*. Zijn ware bezit is Christus. Daardoor is hij *bezit* hij *alles*. Wie Hem heeft, heeft alles, want alles is van Hem.

Je ziet dat het geen kleinigheid is om je voor dienaar van God uit te geven. Ik hoop dat je er niet door ontmoedigd bent, maar er juist door aangemoedigd wordt. Er liggen toch wel heel wat rijke beloften in opgesloten.

V11. Misschien kun je je een beetje voorstellen welk een diepe indruk deze verzen op de Korinthiërs moeten hebben gemaakt. Paulus heeft zijn hart voor hen ontsloten. Hij heeft zich niet ingehouden, maar zijn hart voor hen uitgestort. Ze mogen weten wat daarin

voor hen is. Hij heeft hen lief met zijn hele hart. Alles waarover hij in de vorige verzen heeft gesproken en wat hij heeft meegemaakt, heeft hij meegemaakt en beleefd ter wille van hen om aan hen het evangelie te kunnen brengen.

Zie je hoe hij hen persoonlijk aanspreekt als “Korinthiërs”? In nog twee brieven spreekt hij de geadresseerden zo persoonlijk aan. Hij doet dat ook bij de Galaten (*Gl 3:1*) en bij de Filippenzen (*Fp 4:15*). In alle drie gevallen spreekt hij vanuit een overvol hart.

V12. Hier in Korinthe wil hij weer die speciale plaats in hun hart hebben die hij vroeger had. Nee, zij hebben beslist geen enge plaats in hem, maar zelf zijn ze wel enghartig. Zij hebben maar een klein plekje in hun hart voor Paulus. Zij kunnen hem niet meer zo erg waarderen.

V13. Hij doet hun dan het verzoek om hun hart weer ruim open te stellen voor hem en zijn dienst. Hij vraagt dat als een soort vergelding, als iets wat hij aan hen heeft verdiend. Hij heeft zich immers met zijn hele leven voor hen ingezet? Zullen ze hem dan niet met een speciale liefde liefhebben? Zij zijn toch zijn “kinderen”?

Je merkt aan de hele manier van schrijven dat Paulus zijn best doet om hun harten weer te winnen. Hij verlangt ernaar dat de verhouding tussen de Korinthiërs en hem weer goed is en zij weer naar zijn wijze raad gaan luisteren. Hij heeft daarbij alleen de eer van de Heer en het welzijn van de gelovigen op het oog.

Lees nog eens 2 Korinthiërs 6:5-13.

Verwerking:

Wat is er in jouw leven te vinden van de opsomming in de verzen 4-10?

2 Korinthiërs 6:14-16

Het ongelijke juk

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

14 Gaat niet met ongelovigen onder een ongelijk juk. Want welk deelgenootschap hebben gerechtigheid en wetteloosheid? Of welke gemeenschap heeft licht met duisternis? 15 En welke overeenstemming heeft Christus met Belial? En welk deel heeft een gelovige met een ongelovige? 16 En welke overeenkomst heeft Gods tempel met afgoden? Want wij zijn [de] tempel van [de] levende God, zoals God gezegd heeft: 'Ik zal onder hen wonen en wandelen, en Ik zal hun God zijn en zij zullen Mijn volk zijn'.

V14. Over deze verzen is al heel wat gezegd en geschreven. En dat is niet voor niets. Ze zijn namelijk van groot belang voor je praktische geloofsleven. Je moet letten op het grote contrast tussen deze verzen en de verzen hiervoor. In de verzen hiervoor heeft Paulus een beschrijving gegeven van het leven van een echte dienaar van God. Heb je daarin iets kunnen ontdekken wat je eer en aanzien in de wereld kan opleveren? Nee toch? Maar daarop zijn de Korinthiërs juist uit. Ze willen ook van de wereld profiteren.

Als het om Paulus en zijn dienst gaat, zijn ze eng van hart. Maar o, wat zijn ze ruimhartig als het om hun omgang met de wereld gaat. Daar kunnen ze gemakkelijk mee samengaan. Daar kun je veel voordeel van hebben en het bespaart je ook dat nare, enghartige leven met al zijn ontberingen zoals Paulus dat meemaakt.

Helaas zijn er ook nu nog christenen, zowel jonge als oudere, die zo redeneren. Natuurlijk worden die dingen niet hardop gezegd, maar in hun leven blijkt dat nog niet alle banden met de wereld zijn doorgesneden. Het gaat hier om alle samenwerkingsverbanden waardoor de gelovige niet meer het rechte pad van gehoorzaamheid aan Gods Woord kan volgen.

Dat betekent niet dat je helemaal niet met ongelovigen mag omgaan. Wanneer je bijvoorbeeld denkt aan je werk- of schoolsituatie, ligt dat anders. Met je collega's en medescholieren leef je niet per definitie onder een ongelijk juk. Het is je plicht om naar je werk en naar school te gaan. Het is verkeerd om daar onderuit te willen.

Het gaat om verbintenissen die tot ongehoorzaamheid leiden. Deze kunnen zakelijk zijn, of betrekking hebben op vriendschappen. Het geldt zeker ook, hoewel het daar niet in eerste instantie over gaat, voor het huwelijk. Begin daarom nooit aan een relatie met een ongelovige, dan zal er ook van een huwelijk nooit sprake kunnen zijn.

In het Oude Testament vind je dat God met het oog op een verbinding tussen Zijn volk en de omliggende volken op dezelfde wijze spreekt. In beeld heeft Hij dat laten zien in het voorschrift in *Deuteronomium 22*: "U mag niet ploegen met een rund en een ezel tegelijk" (*Dt 22:10*). Een rund is een rein dier; het kon aan God geofferd worden. Een ezel is een onrein dier; het moest de nek worden gebroken of worden gelost met een lam (*Ex 13:13a*). Net zomin als deze twee dieren samen konden ploegen, kunnen een gelovige en een ongelovige samengaan. Met dit beeld voor ogen laat Paulus de messcherpe scheiding zien die er bestaat tussen gelovigen en ongelovigen.

Voordat ik verder op deze verzen inga, wil ik je alvast wijzen op de *verzen 17-18*, waar een machtige belofte staat voor iedereen die de wereld vaarwel zegt. Heb jij het er op dit moment moeilijk mee om iets los te laten wat jou nog steeds aan de wereld verbindt? Heb je geen kracht om ermee te breken? Lees dan die verzen. Dat is om je vooraf te bemoedigen.

Nu terug naar *vers 14*. Daar worden de Korinthiërs aangesproken om niet met ongelovigen onder een ongelijk juk te gaan. Weet je, als je leven niet helemaal voor de Heer Jezus is, is het automatische gevolg dat er verbindingen met de wereld komen. Om goed te laten zien waarom dit onmogelijk is, volgen enkele vergelijkingen die aantonen waarom het niet kan. Hierdoor wordt duidelijk dat een

ongelovige zich door totaal andere motieven en gevoelens laat leiden dan een gelovige.

Het uitgangspunt en het doel van ieders leven is volkomen verschillend. Een ongelovige leeft vanuit een volledig andere bron dan een gelovige. Er is het grootst denkbare verschil tussen hen. Paulus laat de uitersten zien, niet om te overdrijven, maar omdat de zaken zo liggen en niet anders. Elke andere voorstelling van zaken vertroebelt de feiten.

Dit zijn de feiten:

1. *“Gerechtigheid”* is doen wat in overeenstemming is met het recht van God. *“Wetteloosheid”* is het doen van je eigen wil, zonder dat je enig gezag boven je erkent. Wat voor *“deelgenootschap”* hebben die twee met elkaar? ‘Deelgenootschap’ wil zeggen dat je samen ergens een gelijk aandeel in hebt. Gerechtigheid hoort bij het nieuwe leven van de gelovige. De ongelovige heeft dit nieuwe leven niet en luistert daarom niet naar God. Hij erkent Zijn gezag ook niet. Die twee uitingen in het leven van de een en van de ander liggen ver uit elkaar.
2. *“Licht”* en *“duisternis”* geven de sfeer aan waarin beide partijen zich bevinden. Op de eerste bladzijde van de Bijbel brengt God direct, nadat Hij het licht tevoorschijn heeft geroepen, een scheiding aan tussen licht en duisternis. Nog duidelijker dan bij het eerste feit zie je bij dit feit dat het absoluut ondenkbaar is dat er enige vorm van *“gemeenschap”* is tussen een gelovige en een ongelovige. ‘Gemeenschap’ wil zeggen dat er iets gemeenschappelijks is, een gemeenschappelijke belangstelling. *In het licht* geniet een gelovige van de omgang met God. *In de duisternis* geniet de ongelovige van de zonde.
3. *V15. “Christus”* en *“Belial”* geven aan bij wie van de twee iemand hoort. De gelovige hoort bij Christus en de ongelovige bij Belial. Wie ‘Christus’ is, weet je. Hij is de Man naar Wie Gods hart uitgaat en naar Wie sinds je bekering ook jouw hart uitgaat. De naam ‘Belial’ komt in het Nieuwe Testament alleen

hier voor. In het Oude Testament komt hij vaker voor. Oorspronkelijk betekende deze naam 'waardeloosheid' of 'hope-loze puinhoop'; 'opperste boosaardigheid'; 'verwoesting'. Het is duidelijk een naam voor de satan. Kun jij ook maar één ding bedenken waarin Christus en Belial overeenstemmen?

4. "*Gelovige*" is de benaming voor de volgeling van Christus en "*ongelovige*" is de benaming voor een navolger van Belial. Een gelovige is iemand die zijn volle vertrouwen op Christus heeft gesteld, niet alleen voor de eeuwigheid, maar ook voor het dagelijkse leven. Een ongelovige kijkt niet naar Christus om. Het "*deel*" van de gelovige is Christus, en dat van de ongelovige is de satan.
5. *V16*. In "*Gods tempel*" wordt God door de gelovige vereerd en gediend. Daar is geen plaats voor "*afgoden*". Afgoden vullen het leven van de ongelovige. Paulus zegt van de tempel van God: "*Wij zijn de tempel van de levende God.*" Dat wil zeggen dat de gemeente de woonplaats van God is.

Je merkt het verlangen van God om bij de gelovigen als Zijn volk te wonen en te wandelen. Hij wil hun God zijn en Hij wil hen als Zijn volk kunnen erkennen. Met eerbied gesproken: God wil Zich bij hen thuis voelen, Zich vrij bij hen kunnen bewegen. Dat kan alleen als er geen storende elementen zijn. Die zijn er wel als de gelovigen zich verbinden met de wereld. In *Psalm 93* staat treffend: "*De heiligheid is een sieraad voor Uw huis, HEERE, tot in lengte van dagen*" (*Ps 93:5b*).

Het logische gevolg van de opgesomde feiten kan niet anders zijn dan de oproep van *vers 17*. Daarmee zullen we in het volgende stukje verdergaan.

Lees nog eens 2 Korinthiërs 6:14-16.

Verwerking:

In welk opzicht is er in jouw leven (misschien) nog sprake van een ongelijk juk?

2 Korinthiërs 6:17-18

Afzondering, waarvan en waartoe

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

17 Daarom, 'gaat weg uit hun midden en scheidt u af, zegt [de] Heer, en raakt niet aan wat onrein is, 18 en Ik zal u aannemen; en Ik zal u tot Vader zijn, en u zult Mij tot zonen en dochters zijn, zegt [de] Heer, [de] Almachtige'.

V17. Het woord "daarom" is veelzeggend. God wil te midden van Zijn volk wonen en wandelen en dáárom kan Zijn volk zich niet verbinden met de wereld. Zijn volk moet zich radicaal gescheiden houden van de wereld en alles wat daar gevonden wordt. De voorgaande verzen hebben aangetoond dat die scheiding er is, maar Gods volk moet dat ook in de praktijk laten zien. Een gelovige moet elke verbinding verbreken waarin God geen plaats heeft, waarin geen rekening met Hem wordt gehouden.

Dit geldt in de eerste plaats voor relaties die een gelovige op vrijwillige basis is aangegaan. Het gaat om relaties waarin een gelovige met een ongelovige verantwoordelijkheid draagt en waarin compromissen moeten worden gesloten. Een ongelovige laat zich door totaal andere motieven leiden dan een gelovige. Een gelovige moet water bij de wijn doen. Josafat, een Godvrezende koning van Juda in het Oude Testament, gaat onder een "ongelijk juk" met Achab, een goddeloze koning van Israël (2Kr 18:3). Hoe God daarover denkt, lees je in 2 Kronieken 19 (2Kr 19:2). Helaas valt hij nog een keer in die fout. Lees maar na in 2 Kronieken 20 (2Kr 20:35-37). Je ziet dat daar de gevolgen ernstiger zijn dan bij de eerste keer.

Het kan ook anders. Ik ken jongens die in een muziekband hebben gespeeld. Daar zijn ze na hun bekering uitgestapt. Ze maken nog muziek, maar nu met gelovigen en voor de Heer. Ik ken gelovigen die verkering hadden met een ongelovige. Toen ze het verkeerde

hiervan inzagen en voor God als zonde beleden, hebben ze die relatie verbroken. Soms heeft de Heer bewerkt dat de ander later tot bekering kwam en de relatie weer aangeknoopt kon worden.

In verbinding hiermee nog een enkel woord over het huwelijk. Wanneer er eenmaal een huwelijk is gesloten, mag dat niet verbroken worden. God haat de echtscheiding (*Ml 2:16*). De opdracht 'gaat weg uit hun midden' geldt niet voor een eenmaal gesloten huwelijk (*1Ko 7:10-11*). Al die andere verbindingen, waarin je je samen met ongelovigen inspant om een gemeenschappelijk doel te bereiken en waarin je God niet de eerste plaats kunt geven, moet je opgeven en loslaten. Je kunt daarbij denken aan een zaak die je samen met iemand anders zou willen opzetten, waarbij je samen verantwoordelijk bent voor de bedrijfsvoering. Die ander met wie je dat wilt doen, mag op grond van wat hier staat geen ongelovige zijn.

Gehoorzaamheid aan wat hier staat, heeft menigeen veel moeite gekost. Het kan pijnlijk zijn om je af te sonderen. Het kan ook pijnlijk zijn voor die ander van wie jij je afzondert omdat die de indruk kan krijgen dat jij je beter voelt. Dat mag nooit de reden zijn. Probeer de ander duidelijk te maken waarom je in de betreffende situatie niet met hem of haar kunt samengaan. Of je begrepen zult worden, kan ik niet zeggen, maar het is je verantwoordelijkheid tegenover de Heer om je aan Zijn Woord te houden.

V18. Je zondert je ergens van af. Als het daarbij zou blijven, zou het niet meer zijn dan farizeïsme, een soort heiligingsleer die aangeeft dat je je boven anderen verheven voelt. Afzondering heeft echter geen negatief, maar een positief doel. God wil dat jij afgezonderd bent voor Hém. Om je zover te brengen doet Hij een grote belofte, waarin Hij laat zien wat Hij met je doet en wat Hij voor je wil zijn.

1. *"Ik zal u aannemen."* Misschien zeg je: 'Maar ik was toch al aangenomen?' Ja, dat is zo, maar in dit vers gaat het erover dat je daar in de praktijk ook het genot van hebt. Wanneer jij je niet afzondert, kan God je niet laten voelen dat Hij je heeft aangenomen. Dat geldt ook voor het volgende.

2. *“Ik zal u tot Vader zijn, en u zult Mij tot zonen en dochters zijn.”*
Ook hier kun je zeggen: ‘Dat was toch al zo?’ Ja, maar Hij kan je niet laten voelen dat je waardevol voor Hem bent. Een voorbeeld: Mijn kinderen zijn en blijven mijn kinderen, wat ze ook doen. Toch kan ik ze mijn vaderlijke liefde niet laten voelen als ze ongehoorzaam zijn. Zo is het ook met de Vader in de hemel. Hij kan kinderen van Hem die zich als wereldse mensen gedragen, niet als Zijn kinderen erkennen. Hij schaamt Zich voor hen. Hij wil graag dat Zijn kinderen Zijn eigenschappen laten zien.

De kracht om je af te zonderen ligt in *“[de] Heer, [de] Almachtige”*. ‘De Heer’ ziet op de verbinding die God had met Israël en op de beloften die Hij dat volk heeft gedaan. Al die beloften zullen worden vervuld. ‘De Almachtige’ is de naam van God waarmee Hij Zich aan Abraham bekendmaakte. Abraham is een goed voorbeeld van iemand die zich heeft afgezonderd van zijn familie en die als een afgezonderde heeft geleefd in een heidens land. Hij heeft zijn geloofsvertrouwen op God gesteld. God was voor hem Degene Die alles wat Hij beloofd heeft, ook zal waarmaken. Voor zo iemand schaamt God Zich niet om zijn God genoemd te worden (*Hb 11:16*).

En wat heeft God Abraham gezegd! In *Jesaja 51* staat een mooi vers: *“Aanschouw Abraham, uw vader, ... Want toen hij [nog] alleen was, riep Ik hem”* (*Js 51:2*). Wanneer jij je afzondert, kan dat tot gevolg hebben dat je alleen komt te staan. Denk dan aan Abraham en zie wat God met hem heeft gedaan. Als je gehoorzaam bent, zul je de zegen ervan ervaren. Je zult God al wel zó goed kennen, dat je weet dat Hij alles wat jij voor Hem opgeeft, dubbel en dwars teruggeeft. God zal nooit iemand iets schuldig blijven.

Lees nog eens 2 Korinthiërs 6:17-18.

Verwerking:

Wat is het resultaat als je een verkeerde verbinding verbreekt?

2 Korinthiërs 7:1-8

God, Die de nederigen troost

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

1 Daar wij dan deze beloften hebben, geliefden, laten wij onszelf reinigen van alle bevelking van [het] vlees en van [de] geest, en [de] heiligheid volbrengen in [de] vrees van God. 2 Geeft ons plaats. Wij hebben niemand onrecht aangedaan, niemand te gronde gericht, van niemand ons voordeel gezocht. 3 Ik zeg dit niet tot [uw] veroordeling; want ik heb al gezegd dat u in onze harten bent, om samen te sterven en samen te leven. 4 Ik heb veel vrijmoedigheid tegenover u, ik heb veel roem over u; ik ben vervuld met troost, ik vloei over van blijdschap bij al onze verdrukking. 5 Immers, toen wij in Macedonië kwamen, had ons vlees geen rust, maar wij waren in alles verdrukt: van buiten strijd, van binnen vrees. 6 Maar God, Die de nederigen troost, heeft ons getroost door de komst van Titus, 7 en niet alleen door zijn komst, maar ook door de troost waarmee hij over u vertroost werd, doordat hij ons vertelde van uw vurig verlangen, uw treuren, uw ijver voor mij, zodat ik mij nog meer verblijdde. 8 Want al heb ik u ook door mijn brief bedroefd, ik heb er geen spijt van; al heb ik er spijt van gehad, <want> ik zie dat die brief, al is het voor een tijd, u bedroefd heeft.

V1. Dit vers hoort duidelijk nog bij het vorige hoofdstuk. De gegeven beloften aan het eind van 2 Korinthiërs 6 zijn bedoeld als aanmoediging om je te reinigen. De wereld is onrein. Door te blijven in een verbinding met de wereld zal de onreinheid je gaan aankleven, je bevleken. De Heer Jezus wil straks graag de gemeente voor Zich stellen, “heerlijk, zonder vlek of rimpel of iets dergelijks” (Ef 5:27). Vlekken ontsieren een kledingstuk. Die vlekken moeten eruit. Zo moeten ook de vlekken die het leven van een gelovige ontsieren, verwijderd worden.

Met de *“bevelekking van [het] vlees”* wordt de uiterlijke wandel van de gelovige bedoeld. Ga maar eens na of jij je in je gedrag, je spreken, je kleding enzovoort laat leiden door God en Zijn Woord, of door motieven waardoor ongelovigen in hun handelen worden geleid. Wanneer je tot de ontdekking komt dat je je in het ene of andere aspect van je christen-zijn door verkeerde motieven laat leiden, moet je je daarvan reinigen. Wat was ook al weer de belofte ...?

Naast deze bevelekking van het vlees is er ook de *“bevelekking ... van [de] geest”*. Daarvoor geldt hetzelfde: reinig je ervan. De bevelekking van je geest is een gevaar waaraan je voortdurend bloot staat. Wat voor lectuur lees je? Naar wat voor soort films kijk je? Dat zijn dingen die je zelf kiest. Wat vult je gedachteleven? Verder komen er nog heel wat andere dingen op je af zonder dat je daarom vraagt.

Het hedendaagse denken is doordrenkt van duivelse beginselen. Je vindt dit bijvoorbeeld terug in de acceptatie van alternatieve samenlevingsvormen of het verwerpen van gezagsverhoudingen. Ik ben wel eens van mezelf geschrokken toen ik erachter kwam dat ik ongetrouwd samenwonen in zeker opzicht accepteerde. Ik was daarover gaan denken zoals de wereld denkt. Toen ik mijn denken in het licht van de Bijbel bekeek, zag ik hoe mijn geest beveekt was.

Voor de reiniging van zowel de bevelekking van het vlees als die van de geest is het nodig de Bijbel te lezen. De Bijbel wordt vergeleken met water. In *Efeziërs 5* staat hoe het werkt: Christus heeft de gemeente liefgehad en Zichzelf voor haar overgegeven, *“opdat Hij haar zou heiligen, haar reinigend door de wassing met water door [het] Woord”* (Ef 5:25-26). De Heer Jezus doet er alles aan om jou in overeenstemming met Zichzelf te brengen. De Vader verlangt ernaar jou als Zijn kind te kunnen erkennen. De Vader en de Zoon geven je alles wat nodig is om Hun doel te bereiken.

Het doel van de Vader en de Zoon en de Heilige Geest is dat je *“[de] heiligheid volbrengen”* zult. God wil dat je helemaal en alleen voor Hem leeft. Als jij leeft vanuit *“[de] vrees van God”*, dat wil zeggen

vanuit eerbied en ontzag voor Wie Hij is, zul jij beantwoorden aan het doel dat Hij met je leven heeft.

V2. In het vorige hoofdstuk heeft Paulus laten zien waaraan je dienaars van God kunt herkennen. Het zijn geen mensen die hun gemak ervan nemen. Het zijn mensen die zichzelf niet ontzien om anderen te kunnen dienen. Zó kennen de Korinthiërs Paulus. Hij heeft er alles voor over gehad om hun het evangelie te brengen. Ze hebben het aangenomen. Nu vraagt Paulus of hij weer een plaats in hun harten mag hebben. Hij heeft hun toch geen onrecht aangedaan toen hij hun Christus kwam prediken? Hij heeft toch niemand de grond ingeboord door lelijk over hem te spreken? Hij is toch niet naar hen toe gekomen om er zelf beter van te worden?

Je krijgt sterk de indruk dat dit dingen zijn waarvan ze hem beschuldigden. Jaloerse mensen, die zich uitgaven voor dienaars van God, fluisterden de Korinthiërs lelijke praatjes over Paulus in. Het gevaar was aanwezig dat de gelovigen in Korinthe Paulus wat naar de achtergrond lieten dringen en hem niet langer de plaats in hun harten gaven die hem toekwam. Ze konden naar zulke mensen beter maar niet luisteren.

V3. Paulus zegt dit om hun een lesje te leren, maar je moet er goed op letten hoe hij dat doet. Hij spreekt niet veroordelend, vanuit de hoogte. Wie zó een ander terechtwijst, raakt juist kwijt wat hij wil winnen. De apostel wijst er nog eens op dat zij een plaats in zijn hart hebben. En wat voor een plaats. Hij laat zijn hart spreken. Hij vertelt hun wat hij voor hen voelt, hoe hij en zij bij elkaar horen *“om samen te sterven en samen te leven”*.

Ja, dat is een opmerkelijke volgorde. Normaal zou je zeggen, dat je eerst samen leeft en daarna samen sterft. Maar het geloof en de liefde redeneren anders. In 2 *Samuel 15* zegt Ithai tegen David: *“Op de plaats waar mijn heer de koning zal zijn, in dood of in leven, voorzeker, daar zal uw dienaar zijn”* (2Sm 15:21). Hier zie je dezelfde opmerkelijke volgorde. David was op de vlucht. Ithai, hoewel hij nog maar kort

bij David was, had hem lief. Dat bracht hem tot een volle toewijding aan David, ongeacht de afloop. Liefde ziet dat er gevaren zijn, maar is bereid die te trotseren, wat het ook mag kosten.

Op deze wijze spreekt Paulus de Korinthiërs aan. Hij heeft hen lief en rekent op hun liefde voor hem. In die liefde verbonden zouden ze samen kunnen sterven voor hun Heer en als dat nog niet nodig was, konden ze samen voor Hem leven. Deze volgorde laat zien hoe hij zich in zijn liefde voor hen met hen verbonden voelde.

V4. Paulus gaat verder met het opsommen van dingen die hun hart moeten raken. Hij houdt zich niet meer in en geeft zijn hart en zijn gevoelens de vrije loop. Hij schrijft hun nu vrijmoedig, zonder enige terughoudendheid. Hij kon over hen roemen naar anderen toe omdat zijn eerste brief het gewenste resultaat had gehad.

V5-6. Wat heeft hij daarover in zorg gezeten! Totdat Titus met het blijde bericht kwam. Wat een troost heeft zijn onrustig hart daarin gevonden! Een overstelpende blijdschap heeft zich van hem meester gemaakt, te midden van alle verdrukking. Paulus is immers in Macedonië in grote nood geweest. In 2 Korinthiërs 1 heeft hij daarvan al het een en ander doorgegeven. In 2 Korinthiërs 2 heeft hij geschreven hoe onrustig hij was en hoe hij uitzag naar de komst van Titus, die met berichten uit en over Korinthe zou komen. Paulus heeft het toen niet gemakkelijk gehad. Hij was omgeven door vijandig gezinde mensen en innerlijk knaagde de onzekerheid over de Korinthiërs.

Wanneer je zelf wel eens zulke gevoelens hebt gehad, kun je je voorstellen wat een grote opluchting het voor Paulus was toen Titus hem de goede uitwerking van zijn eerste brief kon melden. Wat kan een goed bericht veel betekenen voor een mens. Misschien kun jij ook wel een soort Titus zijn voor gelovigen die het moeilijk hebben. Vertel of schrijf hun maar eens een paar mooie dingen over wat de Heer in levens van gelovigen kan doen.

Paulus is enorm getroost door wat Titus hem kwam vertellen. Hij heeft die troost ontvangen uit de hand van God, *“Die de nederigen*

troost". Hier heb je de gezindheid van Paulus. Reken maar dat hij tot God geroepen heeft voor de Korinthiërs. Hij wist dat hij het niet in de hand had om verandering te brengen in hun toestand, maar dat GóD hun harten moest bewerken. Dat bracht hem op de knieën. Hij vernederde zich voor God. Een gelovige die zo'n houding aanneemt, ontvangt altijd troost.

V7. Paulus genoot een dubbele troost. In de eerste plaats door het bericht van Titus, dat een dreigende breuk in de verhouding tussen hem en de Korinthiërs afgewend was. In de tweede plaats werd hij getroost toen hij van Titus hoorde hoe deze zelf vertroost was geworden bij de Korinthiërs. Toen Titus daarover aan Paulus vertelde, verblijdde hij zich nog meer.

Wat zullen die twee fijne ogenblikken hebben gehad, toen ze met elkaar spraken over de gevoelens die er bij de Korinthiërs waren. Titus kon vertellen van hun vurig verlangen naar de apostel. Zij hadden Paulus lief en zouden hem graag weer een keer in hun midden hebben. Hoe hadden ze getreurd, toen ze eenmaal hadden ingezien welk vreselijk kwaad zij in hun midden hadden getolereerd. Daarover had Paulus hen danig moeten vermanen (1Ko 5:1-13). Het had hen ijverig gemaakt om te doen wat ze door middel van Paulus' brief hadden vernomen. Zijn brief had het juiste resultaat gehad en daarover was Paulus zo blij.

V8. Dat de brief droefheid heeft bewerkt, heeft hij niet erg gevonden. Zulke droefheid is nodig. God ziet niet graag oppervlakkigheid in het aanvoelen van de zonde. Waar God naar uitzielt, is echt verdriet over het verkeerde. Eerst heeft Paulus er wel spijt van gehad dat hij de brief had geschreven. Hij heeft zijn brief, om zo te zeggen, op de post gedaan en toen gedacht aan de strenge toon die hij heeft gebruikt. De grote vraag die hem toen is gaan bezighouden, is: Hoe zullen de Korinthiërs erop reageren? Dat Paulus zulke gevoelens kent, maakt duidelijk dat hij zich niet hoog boven de gelovigen verheven voelde, als iemand die zonder gevoelens, koud en zakelijk, de waarheid aan anderen uitlegt.

De manier waarop hij hier spreekt, is beslist niet in strijd met de inspiratie van de Bijbel. Sommigen zien inspiratie als iets waarbij de persoon helemaal loskomt van zichzelf en als een robot opschrijft wat hem gedicteerd wordt. Dat is geen inspiratie. Wat inspiratie wel is, kun je lezen in 2 Petrus 1 (2Pt 1:21). Wanneer je de Bijbel leest, zal het je opvallen dat iedere schrijver zijn eigen stijl heeft, die niet losstaat van zijn persoonlijkheid. Dat maakt de Bijbel tot een boek waarin elk woord door God is ingegeven (2Tm 3:16) en waarin iedere schrijver, als instrument door God uitgekozen, toch zijn eigen karakter bewaart.

Wat uit *vers 8* blijkt, is niet dat Paulus twijfelt aan wat hij heeft geschreven, maar dat hij bezorgd is geworden over het resultaat van wat hij heeft geschreven. Het geeft een prachtig beeld van zijn liefde voor de Korinthiërs. Op dezelfde manier kan het gebeuren dat jij iemand om wie je veel geeft, bijvoorbeeld een vriend of vriendin, iets moet zeggen wat helemaal niet zo plezierig is. Je voelt dat je het moet doen, juist omdat je zoveel om die ander geeft. Als je het dan gezegd hebt, kan je soms ook zo'n gevoel bekruipen van: raak ik hem of haar er niet door kwijt? Wat ben je dan blij als je merkt dat je opmerkingen niet tot een breuk van je vriendschap hebben geleid, maar dat de ander de dingen die je hebt gezegd goed heeft opgepakt.

Lees nog eens 2 Korinthiërs 7:1-8.

Verwerking:

Waaruit bestaat in dit gedeelte de troost van Paulus?

Omschrijf voor jezelf eens wat 'troost' eigenlijk is.

2 Korinthiërs 7:9-16

Droefheid naar God

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

9 Nu verblijd ik mij, niet omdat u bedroefd bent geworden, maar omdat u bedroefd bent geworden tot bekering toe; want u bent bedroefd geworden in overeenstemming met God, opdat u in niets schade van ons lijdt. 10 Want de droefheid in overeenstemming met God bewerkt een onberouwelijke bekering tot behoudenis; maar de droefheid van de wereld bewerkt [de] dood. 11 Want zie, juist doordat u bedroefd bent geworden in overeenstemming met God, wat een bereidwilligheid heeft het bij u bewerkt, ja zelfs verontschuldiging, zelfs verontwaardiging, zelfs vrees, zelfs vurig verlangen, zelfs ijver, zelfs bestraffing. In alles hebt u bewezen zelf rein te zijn in deze zaak. 12 Dus al heb ik u geschreven, het was niet om hem die onrecht had gedaan, ook niet om hem wie onrecht aangedaan was, maar opdat uw bereidwilligheid voor ons openbaar zou worden bij u voor Gods aangezicht. 13 Daarom zijn wij vertroost; en bij onze troost hebben wij ons nog veel overloediger verblijd over de blijdschap van Titus, omdat zijn geest door u allen verkwikt is. 14 Want als ik bij hem enigermate over u heb geroemd, dan ben ik niet beschaamd geworden; maar zoals wij alles in waarheid tot u gesproken hebben, zo is ook onze roem bij Titus waarheid geworden; 15 en zijn genegenheid is des te overloediger voor u, als hij zich de gehoorzaamheid van u allen herinnert, hoe u hem met vrees en beven hebt ontvangen. 16 Ik verblijd mij, dat ik in alles ten opzichte van u goede moed heb.

V9. Het is nooit fijn om iemand bedroefd te moeten maken. Paulus had er ook geen plezier in om de Korinthiërs te schrijven wat er niet goed bij hen was. Dat Paulus nu toch blij is, komt doordat de droefheid van de Korinthiërs aantoont dat zijn brief hen tot bezinning en inkeer heeft gebracht. Ze hebben ingezien in welke lage geestelijke toestand ze waren geraakt. Dat heeft hen tot bekering gebracht.

Zie je dat bekering niet alleen iets is voor een ongelovige, maar dat het ook kan gelden voor een gelovige? Als een gelovige is afgeweken van de goede weg doordat hij zonde in zijn leven heeft toegelaten, moet hij zich daarvan bekeren. In *Openbaring* 2-3 lees je keer op keer de oproep aan gemeenten dat ze zich moeten bekeren van het verkeerde dat de Heer daar heeft aangewezen (*Op* 2:5,16,21-22; 3:3,19).

Waar echte droefheid over de zonde is, komt iemand ermee voor de dag en gaat ermee naar God. Belijdenis is geen zaak van vreugde. Jij vindt het toch ook niet fijn om te moeten erkennen dat je gezondigd hebt? Maar wanneer de erkenning er is, komt er wel blijdschap. Zo is Paulus er blij over dat ze het verkeerde hebben ingezien en aan God hebben beleden. Zijn brief heeft dan ook geen schade veroorzaakt, maar juist winst opgeleverd.

V10. Droefheid zoals God die graag ziet, is iets waarop je nooit terug hoeft te komen, daarvan krijg je nooit spijt. Het betekent, dat je hetzelfde verdrietige gevoel over de zonde hebt als God daarover heeft. Dat is geen verdriet zoals je in de wereld tegenkomt. Mensen die met God geen rekening houden, zijn ook wel eens verdrietig over het verkeerde dat ze hebben gedaan. Dat is geen droefheid zoals God die graag ziet. Dat verdriet heeft niets te maken met de zonde. Het heeft alleen maar te maken met de ellende die ze zichzelf vaak op de hals hebben gehaald.

Ze hebben dan spijt omdat ze de gevolgen van hun daad moeten bezuren, maar ze hebben geen spijt van de daad zelf. Het brengt hen niet tot bekering. Ten slotte zullen ze, als ze niet alsnog tot inkeer komen, terechtkomen in de tweede dood, de eeuwige scheiding tussen hen en God in het eeuwige vuur. Het kan zelfs zo zijn, dat die spijt en dat verdriet zo erg worden, dat ze in hun wanhoop een eind aan hun leven maken.

Mocht jij je in een situatie bevinden waarin je verdrietig bent over een zonde die je hebt begaan, laat je dan niet wanhopig maken. De duivel wil je influisteren dat je zonde te groot is om vergeven te kun-

nen worden. Maar hij liegt. Lees wat er staat in 1 Johannes 1:9 staat, doe wat daar staat en gelóóf wat daar staat (1Jh 1:9).

V11. De Korinthiërs hebben de echtheid van hun droefheid en hun bekering laten zien. Paulus heeft hun in 1 Korinthiërs 5 geschreven, dat ze de boze uit hun midden moesten wegdoen (1Ko 5:13b). Nu kan hij van hen getuigen dat ze *“bereidwilligheid”* hebben getoond om met de zonde en de kwaaddoener te doen wat ze moesten doen.

Hun bereidwilligheid gaat gepaard met *“verontschuldiging”*. Ze vragen als het ware excuus aan de Heer en aan Paulus voor hun lakse houding en tonen nu *“zelfs verontwaardiging”* over wat ze hadden toegelaten. Deze verontwaardiging is niet vleselijk van aard, alsof ze beter zijn dan de kwaaddoener. Er staat dan ook dat er *“vrees”* bij hen aanwezig is omdat ze zichzelf een beetje hebben leren kennen.

Niemand kan zich verheffen boven iemand die gezondigd heeft, want hij is tot dezelfde dingen in staat. Daarom staat in Galaten 6 dat wie zich met de zonde van een ander moet bezighouden, dat moet doen *“ziende op uzelf, opdat ook u niet in verzoeking komt”* (Gl 6:1). In deze gezindheid hebben de Korinthiërs tucht kunnen uitoefenen over de kwaaddoener die in 1 Korinthiërs 5 wordt genoemd.

Een *“vurig verlangen”* heeft zich van hen meester gemaakt om te handelen zoals God dat van hen vroeg. Ze hebben weer *“ijver”* voor de eer van de Heer Jezus getoond in de gemeente om alles in orde te maken en dat heeft hen gebracht tot *“bestrafing”* van het kwaad. Door zich zo op te stellen en door zo te handelen hebben ze laten zien dat ze niets meer te doen willen hebben met de zonde die onder hen heeft plaatsgevonden en is toegelaten, zonder dat ze er iets aan hebben gedaan. Door dit alles hebben ze bewezen nu *“zelf rein te zijn in deze zaak”*.

V12. Hier komt Paulus terug op zijn eerste brief en zegt dat die brief niet in de eerste plaats geschreven is met het oog op de kwaaddoener en ook niet met het oog op de benadeelde. Zijn brief was een test voor hen of ze hem zouden gehoorzamen. Wanneer ze de aanwij-

zingen van de brief zouden opvolgen, zouden ze daarmee te kennen geven dat ze Paulus nog steeds als een dienaar van God zagen. In wezen zouden ze daarmee te kennen geven dat ze door hem God Zelf ontmoetten. Paulus' brief moest hun het gevoel geven dat ze direct met God Zelf te doen hadden. Dat is gelukkig gebeurd en het bericht daarover heeft hem vertroost.

V13. Paulus kan niet zwijgen over de troost en blijdschap die hij in hun houding en handelingen heeft gevonden. Telkens weer spreekt hij erover in dit hoofdstuk. De blijdschap van Titus draagt ertoe bij dat Paulus overvloedt van blijdschap. Titus is niet alleen " *vertroost* " (vers 7) door wat hij bij de Korinthiërs heeft gezien, hij is er ook door " *verkwikt* ". Hij heeft er als het ware zelf nieuwe moed door gekregen. Is het niet bemoedigend als je iemand die maar aan een zonde bleef vastzitten, met die zonde ziet breken en een nieuwe start met de Heer ziet maken? Daar word je door verkwikt.

V14. Paulus heeft nog een reden voor zijn overvloedige blijdschap. Hij heeft tegenover Titus een beetje opgeschept (uiteraard op de goede manier) over de Korinthiërs. Mooi is dat. Er was heel wat te bestraffen. Of Paulus dat allemaal aan Titus heeft verteld, weet ik niet. Er waren ook goede dingen te vermelden en die heeft Paulus in elk geval aan Titus doorgegeven. Hij heeft Titus meegedeeld dat hij er vertrouwen in had dat zij naar hem zouden luisteren. Daarin hebben de Korinthiërs hem niet beschaamd. Tot de Korinthiërs heeft hij de waarheid gesproken en tegen Titus heeft hij de positieve dingen van de Korinthiërs gezegd.

Dat is een belangrijke les. Als je dingen bij een ander ziet die niet goed zijn, spreek daarover dan met de persoon zelf. Wanneer je met een ander over die persoon spreekt, vertel dan de goede dingen die je ook wel van hem weet.

V15. Als Titus terugdenkt aan de manier waarop de Korinthiërs hem hebben ontvangen, voelt hij een overvloedige liefde voor hen. Hij ziet dan weer vóór zich hoe gehoorzaam ze waren, en ook hun

vrees en beven. Er is niets meer te merken van hun zelfvoldane houding die in de eerste brief aan hen zo doorklinkt. Titus heeft een waar werk van de Geest in hun midden opgemerkt.

Waar de Geest toegang krijgt tot het gemeenteleven, daar is gehoorzaamheid aan Gods Woord het directe resultaat. Vrees en beven is een kenmerk van gelovigen die hebben geleerd hun eigen inzichten en hun eigenmachtig handelen te veroordelen. Ze weten dat daar niets goeds uit kan voortkomen. Daarom zijn ze bang voor zichzelf en willen ze alleen naar Gods Woord luisteren.

V16. Over een plaatselijke gemeente die op zo'n basis functioneert, kun je goede moed hebben. Daar komt best in orde wat nog niet in orde is. Wat de Korinthiërs betreft, heeft Paulus alle reden daarop te vertrouwen. Kun jij dat ook zeggen van de plaatselijke gemeente waartoe jij behoort?

Lees nog eens 2 Korinthiërs 7:9-16.

Verwerking:

Hoe spreek jij met anderen over je broeder of zuster? Doe je dat in goede of in kwade zin?

2 Korinthiërs 8:1-8

De genade van het geven

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

1 Maar wij maken u bekend, broeders, de genade van God die in de gemeenten van Macedonië gegeven is, 2 dat onder veel beproeving van verdrukking de overloed van hun blijdschap en hun diepe armoede overvloedig zijn geweest in de rijkdom van hun liefdadigheid. 3 Want ik getuig dat zij naar vermogen en boven vermogen, 4 uit eigen beweging, ons met veel aandrang smeekten om deze gunst en de gemeenschap in de dienst aan de heiligen. 5 En het was niet zoals wij verwachtten, maar zij gaven zichzelf eerst aan de Heer en [daarna] aan ons door [de] wil van God, 6 zodat wij Titus aanspoorden dat hij, zoals hij vroeger begonnen was, zo ook deze genade ook bij u zou voltooiën. 7 Maar zoals u in alles overvloedig bent: in geloof, woord, kennis, alle bereidwilligheid en in uw liefde tot ons, weest ook in deze genade overvloedig. 8 Ik zeg dit niet bij wijze van bevel, maar vanwege de bereidwilligheid van anderen en om de echtheid van uw liefde te beproeven.

In 2 Korinthiërs 8-9 komt Paulus terug op een onderwerp dat hij al in zijn eerste brief heeft aangesneden (1Ko 16:1-2). Het betreft de financiële ondersteuning van gelovigen die in armoede leven. Om het even duidelijk te zeggen: hij gaat het hebben over je geld, je banksaldo. Het kan je geld gaan kosten als je je met deze hoofdstukken gaat bezighouden. Weet daarom goed waaraan je begint.

In het gedeelte dat je nu voor je hebt, zal Paulus je op een schitterende manier losmaken van je aardse bezittingen. Overigens behandelt hij dit thema zonder er zelf enig belang of voordeel bij te hebben. Hij vraagt namelijk niet voor zichzelf, maar voor de noodlijdende gelovigen in Judéa. Let er even op waarom het gaat: hij maakt jou

los van je geld; dat is wat anders dan het omgekeerde, dat hij geld van jou los ziet te krijgen.

Hoe dat in zijn werk gaat, kun je leren uit de manier waarop hij de Korinthiërs hierover onderwijst. Hij zegt namelijk niet tegen hen dat ze 'zoveel' procent van hun inkomen moeten geven. Zo ging dat in het Oude Testament. Tien procent was de norm en iedereen wist waar hij aan toe was. In het Nieuwe Testament gaat het niet om het bedrag, maar om het motief, het waaróm van het geven en de gezindheid waarin gegeven wordt.

V1-2. Je krijgt de indruk dat Korinthe een aantal welgestelde broeders en zusters rijk is. Toch zegt Paulus niet dat ze moeten geven omdat ze het zo goed hebben. Nee, hij stelt de gemeenten van Macedonië als voorbeeld. Dáár moeten ze eens naar kijken. Die gemeenten hadden alle reden om aan zichzelf te denken. Ze hadden het moeilijk, ze werden vervolgd. Daarbij komt, misschien wel als gevolg van de verdrukking, dat ze in diepe armoede leefden. Toch dachten ze niet aan zichzelf. Te midden van de moeiten was er een overvloed aan blijdschap in de Heer. Daardoor dachten ze aan anderen die in nood waren en ze waren dan ook overvloedig geweest in hun geven. Dat is, zoals Paulus het noemt, "*genade van God*".

V3-4. Die genade had hen ertoe gebracht uit eigen beweging te geven. Er is hier geen sprake van een bevel of een gebod. Integendeel. Je leest van deze gelovigen in Macedonië dat ze Paulus smeekten om te mógen geven. Hoe zijn ze daartoe gekomen? Zoiets kun je alleen aantreffen bij gelovigen die door en door beseffen dat zij een familieband met elkaar hebben. Het gaat om broers en zussen in het geloof, die allen hetzelfde nieuwe leven, allen dezelfde Vader, allen dezelfde Heer en allen dezelfde Heilige Geest hebben. Ze wilden graag delen in een dienst die aan andere heiligen werd verricht. Dienst is niet alleen 'dienen met het Woord', maar ook door de daad.

Paulus kan van hen getuigen dat ze hebben gegeven zoveel als ze konden, ja, dat ze meer hebben gegeven dan ze eigenlijk konden

geven. Daartoe zijn ze gekomen omdat geven voor hen een 'gunst' was. Geven is een voorrecht en geen plicht. Wie dit zo ziet, hangt niet aan zijn geld. De Heer Jezus heeft Zelf gezegd dat je gelukkiger wordt van geven dan van ontvangen (*Hd 20:35*). Wat de Macedoniërs gaven, ging zelfs de verwachtingen van Paulus te boven.

V5. Welk geheim steekt er achter zo'n vrijgevigheid? Dat lees je in dit vers: zij gaven eerst zichzelf aan de Heer. Wie zichzelf eerst in volle overgave aan de Heer geeft, heeft er geen moeite meer mee om zijn aardse bezittingen aan anderen te geven. Je raakt dan helemaal vol van Wie de Heer is en je vertrouwt Hem dat Hij kan voorzien in alles wat je nodig hebt. Heeft Hij het niet in *Psalms 50* gezegd: "*Van Mij is de wereld en al wat zij bevat*" (*Ps 50:12b*)? Iemand zei eens tegen mij: 'Je kunt blijven doorgaan met geven, want je kunt God nooit leeg geven.' Hij bedoelde daarmee dat je kunt blijven weggeven wat je van God krijgt, want Gods bron raakt nooit uitgeput.

Het is de wil van God dat jij eerst jezelf weggeeft aan de Heer. Volgens lees je van de Macedoniërs dat zij zichzelf aan Paulus gaven. Dat wil zeggen dat zij volledig instemden met wat Paulus hun hier als voorbeeld voorleefde en als vermaning voorhoudt. Dat is ook belangrijk. Geef je ook over aan 'Paulus'. Daarmee bedoel ik: Lees zijn brieven in de Bijbel en neem het onderwijs dat hij daarin geeft ter harte. Dat is ook wat God wil.

V6. Met dit voorbeeld voor ogen is Titus aangespoord om naar Korinthe te gaan en het geld in ontvangst te nemen dat ze op grond van zijn eerste brief (*1Ko 16:2*) opzij hadden gelegd. Hiermee zullen zij ook deel krijgen aan de genade van het geven. Je kunt aan alles merken dat het geen geldklopperij is. Het is Paulus erom te doen dat ze met hun geld op een juiste, christelijke wijze zouden omgaan.

V7. Hij wijst hen nog eens op de overvloed van geestelijke zegeningen die ze bezitten: "*geloof, woord, kennis*". Woord en kennis heeft hij in *1 Korinthiërs 1* ook genoemd (*1Ko 1:4-5*). Toen heeft hij moeten zeggen dat ze die op een vleselijke manier gebruikten. Nu kan hij er

positief over spreken en er ook nog iets aan toevoegen. Hij kan vol blijdschap spreken over *“alle bereidwilligheid”* die ze hebben getoond en hun *“liefde”* tot hem. Hun bereidwilligheid hebben ze getoond door te luisteren naar wat hij in zijn eerste brief heeft geschreven. Daarmee hebben ze tegelijk hun liefde voor hem laten zien.

Geloof, woord en kennis zijn nu niet langer zaken waarmee ze alleen maar te koop lopen. Er is een gezonde basis aanwezig om deze dingen te beleven zoals ze bedoeld zijn. Hun vertrouwen op God (geloof), hun spreken daarover (woord) en wat ze van God weten (kennis), is in hun leven te zien. Nu mogen ze aan dit alles nog iets toevoegen: ze mogen overvloedig geven, waarvoor hier weer het woord *“genade”* wordt gebruikt.

Je komt dit woord al voor de vierde keer tegen, na *vers 1, vers 4* – waar het met *“gunst”* is vertaald – en *vers 6*. Hierna komt het nog vier keer voor (*verzen 9,19; 2Ko 9:8,14*), in totaal acht keer.

V8. Om elk misverstand uit te sluiten benadrukt Paulus dat hij geen bevel geeft. Hij heeft over de bereidwilligheid van anderen – dat zijn de Macedoniërs – geschreven, om de Korinthiërs gewillig te maken zich op dezelfde wijze te laten kennen. Zo werkt dat nog steeds. Goed voorbeeld doet goed volgen. Je mag je door het goede voorbeeld van anderen laten stimuleren om op dezelfde wijze te handelen. Het gaat, nog eens gezegd, niet om de grootte van het bedrag, maar om het motief van het geven.

Voor de Korinthiërs komt daar nog een aspect bij, namelijk van het beproeven van de liefde. Johannes schrijft in zijn eerste brief: *“Wie nu aardse goederen heeft en zijn broeder gebrek ziet lijden en zijn hart voor hem sluit, hoe blijft de liefde van God in hem?”* (1Jh 3:17). Johannes zegt het sterk: als iemand ziet dat zijn broeder of zuster iets nodig heeft en daar niets aan doet, terwijl hij het wel kan, is zo iemand niet eens een gelovige. De liefde van God woont niet in zo iemand.

Jouw broederliefde wordt het best getest als er een beroep wordt gedaan op je geld, je banksaldo. Paulus zegt hier als het ware: ‘Laat

maar eens zien of je liefde voor je arme broeder echt is, door hem te geven of aan hem over te maken wat je kunt.' Dit aspect van de beproeving van de liefde mag je gerust op jezelf betrekken.

Lees nog eens 2 Korinthiërs 8:1-8.

Verwerking:

Wat zegt het voorbeeld van de Macedoniërs jou?

2 Korinthiërs 8:9-15

Iedereen evenveel

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

9 Want u kent de genade van onze Heer Jezus Christus, dat Hij, terwijl Hij rijk was, ter wille van u arm is geworden, opdat u door Zijn armoede rijk zou worden. 10 En ik geef in deze [mijn] mening; want dit is nuttig voor u, die niet alleen met het doen, maar ook met het willen een jaar geleden bent begonnen. 11 Maar voltooit nu ook het doen, opdat, zoals de bereidheid tot het willen er was, zo ook het voltooien mag zijn naar wat u hebt. 12 Want als de bereidheid aanwezig is, is men aangenaam naar wat men heeft, niet naar wat men niet heeft. 13 Want het is niet opdat anderen verlichting hebben en u verdrukking, 14 maar naar gelijkheid; in de tegenwoordige tijd [diene] uw overvloed voor hun gebrek, opdat ook hun overvloed dient voor uw gebrek, zodat er gelijkheid is, 15 zoals geschreven staat: 'Hij die veel [verzameld had], had geen overmaat, en die weinig [verzameld had], had geen gebrek'.

V9. Dit vers is weer zo'n ijzersterk bewijs van het feit dat Paulus – en dat zie je ook bij de andere bijbelschrijvers – telkens bij de meest praktische onderwerpen het voorbeeld van de Heer Jezus naar voren brengt. Met het voorbeeld van de Macedoniërs heeft hij de Korinthiërs in de vorige verzen al aangesproken, maar het voorbeeld van de Heer Jezus dat nu komt, slaat natuurlijk alles.

Jij kent toch ook de genade van de Heer Jezus Christus? De Heer Jezus wordt hier met Zijn volle Naam genoemd. Alle heerlijkheid van Zijn Persoon komt in dit vers tot uiting, zomaar midden in een gedeelte dat gaat over geven. Er zijn veel vrijgevige mensen geweest, maar nooit heeft iemand zoveel gegeven als de Heer Jezus.

Hij was rijk. Hoe rijk? Hij is de Schepper van hemel en aarde. Alles wat je om je heen ziet, is van Hem. Van Hem "is de wereld en al wat zij

bevat" (Ps 50:12b). In de hemel dienen talloze engelen Hem. Op Zijn bevel doen ze wat hun opgedragen wordt (Ps 103:20). Zijn wijsheid is niet te doorgronden, "al de schatten van de wijsheid en kennis zijn in Hem verborgen" (Ko 2:3). Hij houdt alles in stand "door het woord van Zijn kracht" (Hb 1:3). Wie zou ooit kunnen uitrekenen hoe rijk de Heer Jezus was?

Van al die rijkdom heeft Hij afstand gedaan toen Hij als een arme Baby op aarde geboren werd. Hij werd in lappen gewikkeld en in een voederbak voor dieren gelegd. Van Zijn rijkdom en wijsheid was toen niets te zien – terwijl Hij toch God de Zoon blééf, in het volle bezit van alle Goddelijke rijkdom. Hij is opgegroeid in het meest verachte deel van Israël, in Nazareth, waarvan gezegd werd: "Kan uit Nazareth iets goeds zijn?" (Jh 1:47a). Toen Hij door Israël trok, had Hij "geen [plaats] waar Hij Zijn hoofd kan neerleggen" (Mt 8:20). Geld bezat Hij niet. Om de tempelbelasting te betalen moest een vis het benodigde bedrag leveren (Mt 17:24-27). Wanneer Hij een boot of een ezel nodig had, moest Hij die lenen (Lk 5:3; Mt 21:2-3).

Bij het kruis dobbelden de soldaten om Zijn bezittingen. Alles wat Hij bezat, waren een paar kledingstukken en die waren Hem waarschijnlijk nog gegeven door een enkele vrouwen (Jh 19:23-24; Lk 8:2-3). Zelfs het graf waarin Hij gelegd werd, was van een ander: "Jozef nam het lichaam ... en legde het in zijn nieuwe graf" (Mt 27:59-60a). Wat een armoede!

Je zou nog kunnen denken dat de Heer Jezus toch wel vrienden heeft gehad, mensen die Zijn armoede draaglijk konden maken. Die had Hij, maar toen het er werkelijk op aankwam, hebben die vrienden Hem in de steek gelaten (Mk 14:50).

Het laatste wat Hem nog overbleef, en wat ieder mens overblijft, was God. En nu komt de ware en vreselijke armoede van de Heer Jezus echt goed aan het licht: ook God heeft Hem verlaten. Door de 'gewone' armoede van de Heer Jezus konden wij niet rijk worden. Wij konden alleen rijk worden door wat Hij meemaakte in de drie

duistere uren op het kruis. Daar vind je het dieptepunt van Zijn armoede en de diepste bitterheid omdat Hij toen door Zijn God werd verlaten. Daar werd Hij tot zonde gemaakt en droeg Hij jouw zonden in Zijn lichaam op het hout. God Zelf keerde Zich daar tegen Hem en oordeelde Hem.

Waarom heeft de Heer Jezus die enorme armoede willen meemaken? Het staat er in ons gedeelte achter. Het was *“ter wille van u, opdat u door Zijn armoede rijk zou worden”*. Hij deed het allemaal voor jou, die zo ongelooflijk arm was, arm door de zonde. En nu ben je zo rijk geworden: je bent *“gezegend ... met alle geestelijke zegening in de hemelse [gewesten]”* (Ef 1:3); je bent een van de *“erfgenamen van God en mede-erfgenamen van Christus”* (Rm 8:17); je hebt een plaats in het Vaderhuis (Jh 14:1-3). Je zou het eens voor jezelf moeten nagaan wat je allemaal hebt gekregen op grond van de armoede van de Heer Jezus. Dan besef je: ‘Wat ben ik ontzettend rijk geworden!’ Kan het tegen die achtergrond nog moeilijk zijn om iets van je materiële rijkdom weg te geven? Nee toch?

V10-12. Paulus noemt het ‘nuttig’ voor de Korinthiërs om hun op deze wijze zijn mening te geven. En het is ook nuttig voor jou. De Korinthiërs hadden al een jaar geleden een begin gemaakt met iets te doen voor hun arme broeders en zusters in Judéa. Het was niet alleen een daad, het was ook iets wat ze hadden gewild, hun hart was erbij betrokken. Je kunt iets geven zonder dat je weet waarom en waarvoor je het doet. Zo was het niet bij de Korinthiërs geweest. Er is wel iets anders: ze moeten hun werk afmaken.

Je kunt je voornemen om geregeld een bepaald bedrag opzij te leggen voor het werk van de Heer of voor iemand die in nood zit. Je kunt daar een goed begin mee maken, maar na verloop van tijd kan er verslapping optreden. Daar kunnen allerlei redenen voor zijn. Eerst ben je diep onder de indruk van een bepaalde nood. Na een poosje is dat al wat minder en op den duur laat je je bijdrage verval- len. Daarom moet je herinnerd worden aan je oorspronkelijke voor- nemen en het goede begin dat je hebt gemaakt.

Het gaat daarbij om 'wat je hebt'. Als je bereid bent te geven naar de mogelijkheden die je bezit, ben je aangenaam. Aangenaam wil zeggen dat je bijdrage met vreugde wordt aangenomen. Deze vreugde is er bij God en bij hen die je bijdrage krijgen.

V13. In dit gedeelte wordt niet gevraagd dat je meer geeft dan je hebt. Paulus is hier nuchter over. Het is niet de bedoeling dat je zóveel geeft, dat anderen financieel uit de zorgen komen, terwijl jijzelf ondersteuning moet gaan vragen. Nee, het gaat om een gelijke verdeling van de bezittingen. Van jouw rijkdom mag je wat je niet nodig hebt, weggeven aan anderen die gebrek hebben aan de meest noodzakelijke levensbehoeften. Dan komt er evenwicht.

Het moet bij ons als gelovigen anders gaan dan in de wereld. Een rechtvaardige verdeling tussen rijke en arme landen komt maar niet op gang omdat men steeds op eigen voordeel uit is. Men draait tonnen voedsel door om de prijzen op peil te houden, terwijl anderen van honger sterven.

V14. Jouw overvloed mag dienen voor het gebrek van je medegelovigen. Je mag er dan op rekenen dat anderen zullen bijspringen in wat jij nodig hebt als jij eens gebrek lijdt. Zo werkt dat, heel gewoon, in de gemeente van God. Die gelijkheid is niet een soort communisme. Het communisme zegt: Alles wat van jou is, is ook van mij. In het communisme rekent men naar zichzelf toe ten koste van de ander. In de gemeente van God rekent men naar de ander toe ten koste van zichzelf: Alles wat van mij is, is ook van jou. Denk nog maar eens aan het voorbeeld van de Heer Jezus.

V15. Om dit beginsel van gelijkheid te onderstrepen wijst Paulus op het voorbeeld van het verzamelen van het manna door de Israëlieten in de woestijn. Je kunt daarover lezen in *Exodus 16*. Elke morgen lag het manna als voedsel voor de dag voor het oprapen. Er waren Israëlieten die veel verzamelden en er waren er die minder verzamelden. Sommigen verzamelden meer dan ze op konden eten, terwijl anderen nog wel wat konden gebruiken. Wat deden ze? Wie

meer verzameld had dan hij op kon eten, gaf het meerdere weg aan wie te weinig had. Er werd gedeeld.

Ik denk dat er niet gedeeld werd met luie Israëlieten. Ook voor de tijd waarin wij leven, geldt: *“Als iemand niet wil werken, zal hij ook niet eten”* (2Th 3:10). Maar als iemand er niets aan kon doen dat hij niet meer had kunnen verzamelen, bijvoorbeeld door ziekte of ouderdom, dan werd er gedeeld. Trouwens wat moest degene die zoveel verzameld had anders met het meerdere doen? Hij kon het toch niet bewaren tot de volgende dag, want dan zaten de wormen erin.

Kijk zo maar eens tegen de overvloed aan die je hebt. Zo gezien, is het een betere besteding om van je overvloed wat weg te geven, dan het uit te geven aan waardeloze dingen waaraan je op termijn toch niets meer hebt.

Lees nog eens 2 Korinthiërs 8:9-15.

Verwerking:

Werk jij ook mee aan ‘gelijkheid’?

2 Korinthiërs 8:16-24

Diakenen

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

16 Maar God zij dank, die dezelfde bereidwilligheid voor u in het hart van Titus heeft gegeven, 17 want hij heeft de aansporing wel ontvangen, maar zeer bereidwillig is hij uit eigen beweging naar u toe gereisd. 18 En wij hebben ook de broeder met hem meegezonden, wiens lof in het evangelie in al de gemeenten [verbreid] is; 19 en [dit] niet alleen, maar hij is ook door de gemeenten gekozen als onze reisgenoot met deze genade, die door ons bediend wordt tot heerlijkheid van de Heer <Zelf> en [als bewijs] van onze bereidheid, 20 zodat wij dit voorkomen, dat iemand ons verdacht maakt bij deze overloed die door ons bediend wordt; 21 want wij behartigen wat eerlijk is, niet alleen voor [de] Heer, maar ook voor [de] mensen. 22 En wij hebben met hen onze broeder meegezonden, die wij in vele dingen dikwijls beproefd hebben, dat hij bereidwillig is, en die nu nog veel bereidwilliger is door [zijn] grote vertrouwen in u. 23 Enerzijds wat Titus betreft, hij is mijn deelgenoot en medearbeider bij u; anderzijds onze broeders, zij zijn gezanten van [de] gemeenten, Christus' heerlijkheid. 24 Toont hun dan tegenover de gemeenten het bewijs van uw liefde en van onze roem over u.

Na alles wat Paulus over het geven heeft gezegd, is er nu een belangrijke vraag te beantwoorden. Die vraag is: Wie zijn de mensen die ervoor zorgen dat het geld – en wel alle geld en niet een gedeelte – op de bestemde plaats terechtkomt? Het is terecht dat naar hun betrouwbaarheid gekeken wordt. Als je (veel) geld gegeven hebt, zal het je zeker niet onverschillig laten of het de plaats van bestemming bereikt.

De personen die de giften van de Korinthiërs komen ophalen en meenemen naar Jeruzalem, worden door Paulus aan hen voorge-

steld. Hij doet dat om niet de schijn op zich te laden dat hij op eigen voordeel uit is. Hij doet dat ook om aan de Korinthiërs te laten zien dat er zorgvuldig met hun geld wordt omgegaan. Het is een verantwoording die hij graag op zich neemt. Er is altijd een vorm van controle nodig, ook vandaag.

In de gemeente van God wordt nog steeds geld ingezameld, meestal op de eerste dag van de week, de zondag (1Ko 16:2). Door de gemeente zijn broeders aangewezen die zorg dragen voor het ingezamelde geld. Zij worden wel 'diakenen' genoemd. Dit moet altijd meer dan één broeder zijn. Wanneer alle geld in handen van één broeder is, is het gevaar van misbruik veel groter dan wanneer twee of drie broeders zich ermee bezighouden.

Er hoeft helemaal geen opzet in het spel te zijn. Het kan bijvoorbeeld gebeuren dat de beherende broeder even geld nodig heeft voor een privéaankoop. Hij heeft het geld niet in huis en op dit moment ook niet op de bank. Wat hij wel in huis heeft, is de opbrengst van de collecte van afgelopen zondag. Hij leent het even, natuurlijk met de bedoeling het weer aan te zuiveren. Door onvoorziene omstandigheden wordt dat uitgesteld. Intussen doen zich financiële problemen voor. Je begrijpt wel hoe zoiets kan ontaarden in misbruik van de positie waarin een alleen beherende broeder verkeert. Daarom zal iedere broeder die voor dit werk is gevraagd, het op prijs stellen dat samen met anderen te doen en door weer anderen gecontroleerd te worden.

V16-17. Wat zijn het voor broeders die zo'n dienst kunnen doen? Er worden in dit gedeelte drie broeders aan je voorgesteld. De eerste is Titus. Van hem kun je het volgende leren. Titus voelt zich met de gelovigen in Korinthe verbonden. In *vers 6* heb je gelezen dat Paulus hem heeft aangespoord naar Korinthe te gaan. Hier lees je dat God het hem in zijn hart gegeven heeft, zodat de aansporing van Paulus daarop aansloot.

Paulus legt hiermee de nadruk op het feit dat Titus niet een soort boodschappenjongen van hem was, alsof hij Titus had beïnvloed om te gaan, maar dat Titus uit eigen beweging is gegaan. Ze kunnen Paulus er niet van beschuldigen dat hij door middel van Titus op een slinkse manier op eigen voordeel uit is.

V18-19. Dan wordt er nog een broeder genoemd. Paulus noemt niet zijn naam, maar wel zijn kwaliteiten. Hieruit kun je leren dat een broeder die verantwoordelijkheid draagt voor het geld van de gelovigen, iemand moet zijn met een goede reputatie. In *Handelingen* 6 en in *1 Timotheüs* 3 wordt ook over de kwaliteiten gesproken die zulke broeders moeten hebben (*Hd* 6:3; *1Tm* 3:8-13).

Deze broeder (*vers* 18) is iemand van wie Paulus een goed getuigenis geeft. Het is iemand die zijn sporen in het evangelie heeft verdiend. Overall weten ze ervan dat zijn hart uitgaat naar verloren mensen en dat hij hen opzoekt in hun ellende om hen met de genade van God bekend te maken. Zo iemand kan door de gemeenten worden gekozen om een ander soort genade in een ander soort ellende te brengen. Geven wordt in *vers* 19 opnieuw 'genade' genoemd. Het is bedoeld voor de materiële ellende waarin de gelovigen in Jeruzalem verkeren. Deze broeder zal ook meereizen.

V20. Daardoor wordt eens te meer duidelijk dat het Paulus in deze dienst alleen gaat om de heerlijkheid van de Heer. Daar is Paulus altijd op uit, in welke dienst hij ook bezig is. Dat is iets wat jou ook altijd voor ogen mag staan in alles wat je doet. Ook wordt door het meenemen van deze broeder duidelijk dat Paulus alles doet om te voorkomen dat hij verdacht gemaakt kan worden als hij met zoveel geld op pad gaat.

V21. Hij is er niet alleen op uit om eerlijk te zijn tegenover de Heer, maar ook tegenover de mensen. Hij weet wel dat de Heer hem door en door kent en dat hij niets voor Hem kan verbergen. Zo leeft hij ook.

Eerlijk zijn voor de Heer helpt je in het doen van goede keuzes. Maar er is meer: je hebt ook te maken met mensen om je heen. Paulus is niet zo hoogmoedig, dat hij zegt: 'Ik heb alleen met de Heer te maken, de Heer weet wel hoe ik ben en verder heb ik met niemand iets te maken.' Nee, hij houdt bewust rekening met wat mensen van hem zouden kunnen denken. Hij doet er alles aan om naar alle mensen toe eerlijk over te komen en het ook te zijn. Je zult natuurlijk altijd mensen hebben die kwaad blijven denken en spreken, maar dat mag jou er niet van weerhouden om te doen wat je kunt om hun elk wapen uit handen te nemen waardoor zij jou van oneerlijkheid zouden kunnen beschuldigen.

V22. In dit vers wordt een derde broeder genoemd die meegaat om het geld op te halen. Dat is een broeder die "*in vele dingen dikwijls beproefd*" is geworden door de apostel. Hij is bereidwillig gebleken in allerlei opdrachten die hij heeft gekregen. Het is geen nieuweling, geen onervaren iemand die deze belangrijke opdracht krijgt. Ook vandaag is het goed als iemand, voordat hij verantwoordelijkheid in de financiële zaken van de gelovigen krijgt, bewezen heeft dat hij zo'n taak aan kan. Deze derde door Paulus genoemde broeder heeft nog meer zin gekregen in deze taak omdat hij er vertrouwen in heeft dat de Korinthiërs hem goed zullen ontvangen. Een opdracht kan veel gemakkelijker worden, als er positief op gereageerd wordt.

V23. Hier noemt Paulus nog een keer de drie broeders die hij in de vorige verzen heeft voorgesteld en voegt er nog iets aan toe. Met Titus heeft hij een gemeenschappelijk aandeel in het werk onder de Korinthiërs. De twee andere broeders – zij worden eerder genoemd in de *verzen 18,22* – komen namens de gemeenten en krijgen de bijzondere titel "*Christus' heerlijkheid*". Deze twee broeders stralen, in deze zo echt materiële dienst, de heerlijkheid van Christus uit. Dat geeft toch wel een grootse indruk van de waardering die deze dienst in de ogen van God heeft. Kan het dan voor de Korinthiërs nog moeilijk zijn deze drie broeders op een waardige wijze te ontvangen? Aan zulke mensen vertrouw je graag het opgespaarde geld toe.

V24. Paulus maakt de andere gemeenten tot toeschouwers van het gedrag van de Korinthiërs. Die andere gemeenten hebben al veel gegeven. De Korinthiërs kunnen daarbij toch niet achterblijven? Door hun bijdrage zullen ze het bewijs van hun liefde geven. Die liefde wordt tastbaar. Tevens zullen ze door het welwillend ontvangen van deze broeders Paulus niet in zijn hemd laten staan. Hij heeft immers tegenover andere gemeenten over hen geroemd? Stel je voor dat daarvan nu niets waar blijkt te zijn. Paulus rekent erop dat zij zullen reageren zoals hij verwacht. Geldt dit ook voor jou?

Lees nog eens 2 Korinthiërs 8:16-24.

Verwerking:

Welke kwaliteiten moet een broeder bezitten om een taak als diaken te kunnen uitoefenen?

2 Korinthiërs 9:1-7

God heeft een blijmoedige gever lief

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

1 Want wat de dienst aan de heiligen betreft, is het overbodig dat ik u schrijf. 2 Want ik ken uw bereidheid, waarom ik roem over u bij [de] Macedoniërs, dat Achaje sinds verleden jaar gereed is; en uw ijver heeft de meesten aangespoord. 3 Maar ik heb de broeders gezonden, opdat onze roem over u in dit opzicht niet ongegrond blijkt, opdat u, zoals ik gezegd heb, gereed bent; 4 opdat niet misschien, als er Macedoniërs met mij komen en zij u niet gereed vinden, wij – om niet te zeggen: u – beschaamd worden in dit vertrouwen. 5 Ik achtte het dus nodig de broeders aan te sporen vooruit naar u toe te gaan en uw tevoren beloofde zegen vooraf in gereedheid te brengen, opdat dit gereed is als zegen en niet als een afgedwongen gave. 6 En dit [zeg ik]: Wie spaarzaam zaait, zal ook spaarzaam maaien; en wie rijkelijk zaait, zal ook rijkelijk maaien. 7 Laat ieder [geven] naardat hij zich in zijn hart heeft voorgenomen; niet met tegenzin of uit dwang, want God heeft een blijmoedige gever lief.

V1. Het woord “want” waarmee dit hoofdstuk begint, geeft al aan dat het direct aansluit op de laatste verzen van het vorige hoofdstuk. Je merkt dat ook in *vers* 3, waar opnieuw de broeders worden genoemd die je aan het einde van 2 Korinthiërs 8 hebt leren kennen. Paulus gaat door op het vertrouwen dat hij in de Korinthiërs heeft dat zij de gaven gereed hebben liggen als hij komt. Moet je eens opletten hoe fijngevoelig hij dat zegt. Hij laat hun weten dat het eigenlijk overbodig is dat hij daarover schrijft. Hij gebruikt geen gebiedende taal. Dat zou in strijd zijn met het onderwerp waarover hij het heeft. Geven is een vrijwillige zaak.

V2. Paulus kent hun bereidheid. Daarover heeft hij, populair gezegd, opgeschept bij de Macedoniërs. Hij heeft aan de Macedoniërs

verteld hoe ze in Korinthe een jaar geleden al met inzamelen zijn begonnen. Dat heeft een prachtige uitwerking gehad bij de Macedoniërs. Het voorbeeld van de Korinthiërs heeft de gelovigen daar opgewekt om te geven wat ze kunnen en zelfs meer dan dat. Je hebt dat gelezen aan het begin van 2 Korinthiërs 8. Daar gebruikt Paulus de Macedoniërs omgekeerd als voorbeeld voor de Korinthiërs omdat deze laatsten traag geworden zijn met hun inzameling (2Ko 8:1-5). Je ziet een wisselwerking. Paulus speelt de gelovigen niet tegen elkaar uit, maar stelt ze elkaar tot voorbeeld, om elkaar in het goede na te volgen.

Het is niet zijn bedoeling om een wedstrijd in 'geven' op gang te brengen. Evenmin is het zijn bedoeling om gelovigen moedeloos te maken, zodat ze zouden kunnen denken: 'Wat zij doen, kunnen wij niet.' Hij noemt ook geen bedragen. Het enige wat hij wil, is de gelovigen aan elkaar tot voorbeeld te stellen. Hij had genoeg negatieve dingen over de Korinthiërs kunnen doorgeven, maar dat heeft hij niet gedaan. Hij spreekt met anderen over het goede dat hij in hen heeft opgemerkt. Daar kunnen wij wel iets van leren.

V3. En als het gevaar bestaat dat Paulus zich te positief heeft uitgelaten over de Korinthiërs, doet hij er alles aan om zijn positieve uitspraken toch te kunnen handhaven. Hij stuurt de broeders naar hen toe om te kijken hoever ze gevorderd zijn met hun inzameling. Mochten ze daarmee nog niet klaar zijn, dan zullen deze broeders hen daarbij kunnen helpen. Dan zullen ze in elk geval klaar zijn als hijzelf komt en hoeft hij zijn lovende uitspraken over hen niet terug te nemen.

V4. Er zullen namelijk Macedoniërs met hem meekomen. Wat zou hij tegen hen moeten zeggen als van zijn hele verhaal over de Korinthiërs niets waar bleek te zijn? Hij zou met zijn mond vol tanden staan. Zijn vertrouwen in hen zou erg beschaamd zijn. En voor de Korinthiërs zelf zou het natuurlijk ook niet zo'n goede beurt zijn.

V5. Je ziet hoe Paulus hen aan alle kanten helpt om hun beloften waar te maken. Hij gaat niet met de armen over elkaar zitten afwachten en toekijken hoe ze het ervan afbrengen om dan achteraf met zijn vernietigend commentaar te komen. (Zo zijn wij soms wel.) Daarom heeft hij die broeders vooruitgestuurd om de “tevoren beloofde zegen” klaar te maken.

De gave wordt hier een ‘zegen’ genoemd. Dat is een mooie uitdrukking voor je gift! Bij het woord ‘zegen’ denk je altijd aan goede dingen, nooit aan slechte. Als geven een zegen is, denk je niet aan wat je kwijtraakt, maar aan wat de ander erdoor aan goeds ontvangt. Dan ervaar je een nood die op je afkomt niet als iets onplezierigs alsof je gedwongen wordt om geld af te staan, maar juist als iets positiefs.

Het gaat hier niet om kerkbelasting, om mensen te verplichten hun steentje bij te dragen in de kosten die de kerk maakt. Nee, het gaat om geven, echt geven. Doe dat niet karig. Niet, opdat anderen een hoge pet van je op zullen krijgen. Ook niet, om hierdoor van jezelf een hoge pet op te krijgen, zo’n gevoel van ‘wat ben ik toch goed’. Op die manier gaven de farizeeën. Je moet maar eens lezen in *Mattheüs 6* hoe de Heer Jezus Zijn discipelen daarvoor waarschuwt (*Mt 6:2-4*). Het gevaar van dit soort farizeïsme schuilt in ons allemaal.

In *Handelingen 5* staat een geschiedenis die in dit opzicht ook veelzeggend is (*Hd 5:1-11*). De eerste christenen blonken uit in praktische liefde ten opzichte van elkaar. Ze verkochten hun bezittingen en legden het geld aan de voeten van de apostelen (*Hd 4:34-37*). Ananias en Saffira wilden niet achterblijven. Zij verkochten een stuk land voor een bepaald bedrag. Laten we veronderstellen dat ze er tienduizend euro voor hadden gekregen. Ze vonden het wel wat veel om het hele bedrag te geven. Daarom gaven ze wat minder.

Daar is op zichzelf niets mis mee. Wat wel mis was, was dat ze deden alsof ze wel het hele bedrag van de verkoop hadden gegeven. In werkelijkheid namen ze, laten we zeggen, slechts negenduizend euro mee naar de apostelen. Let wel: ze hadden geen enkele ver-

plichting om iets te geven. Petrus zegt later dat ze na de verkoop met het geld hadden mogen doen wat ze wilden. Maar nu wilden ze de schijn wekken dat ze alles opofferende christenen waren, terwijl ze stiekem duizend euro in hun eigen zak hadden gestoken. Wat een huichelaars!

Ho, ho, wacht even. Niet te hard roepen. Zeker, het waren huichelaars en leugenaars. Maar doe jij je nooit beter voor dan je bent? God vraagt van jou niet meer dan je kunt en wilt geven. Dat geldt in de eerste plaats voor je geld, maar je kunt het ook toepassen op je tijd. Je zegt dat de Heer alles over je te zeggen heeft, maar houd je echt in alles rekening met Hem? Ik heb het niet over de zwakheid waarin dat soms tot uiting komt. Nee, het gaat erom dat wij best wel eens de schijn willen hooghouden van een leven vol overgave, terwijl er toch dingen kunnen zijn waarvan we weten dat die niet in een aan de Heer toegewijd leven passen.

V6. Na dit uitstapje naar *Handelingen 5* weer terug naar ons hoofdstuk. Ik schreef: Geef niet karig. Waarom niet? Omdat je dan ook niet veel terugkrijgt. Geven wordt namelijk vergeleken met zaaien. Wat zou je zeggen van een boer die zuinig doet met zijn zaad en die ondanks dat erop rekent dat hij een grote oogst zal binnenhalen? Je reactie ligt voor de hand: die boer is niet goed bij zijn hoofd. Als er weinig is gezaaid, zal er weinig worden gemaaid. De boer die een grote oogst wil, zal met gulle hand zaaien. Dat is de eenvoudige les van de natuur. Paulus geeft die hier door – iedereen zal dit met hem eens zijn – en past die toe op het geven.

Het komt erop aan of jij de toepassing gelooft. Op een iets andere manier, maar met dezelfde aansporing, zegt God Zelf in *Maleachi 3*. Ik haal het hele vers aan om je van het belang ervan te doordringen, in de hoop dat je deze uitdaging van God aanneemt; ik kan je zeggen dat het werkt: *“Breng al de tienden naar het voorraadhuis, zodat er voedsel in Mijn huis is. Beproof Mij toch hierin, zegt de HEERE van de legermachten, of Ik niet de vensters van de hemel voor u zal openen, en*

zegen over u zal uitgieten, zodat er geen [schuren] genoeg zullen zijn" (MI 3:10). Wat een belofte van God!

V7. Er wordt wel eens gevraagd naar een norm om te weten hoeveel je moet geven. In het Oude Testament waren de Israëlieten verplicht om tien procent van hun inkomsten te geven. Dat was een wet. Wij christenen leven niet meer onder de wet, maar onder de genade. Zouden wij de genade gebruiken om minder te geven dan de Israëlieten moesten geven? Het is maar een vraag. Er staat dat je mag geven naardat je in je hart hebt voorgenomen. Denk daarover na, bid ervoor en geef dat bedrag dan.

Geef niet impulsief, in een opwelling. Daar kun je later spijt van krijgen omdat je ondoordacht hebt gehandeld. Geef niet wanneer je er geen zin in hebt. God houdt niet van een gift die met tegenzin is gedaan. Geef ook niet omdat je jezelf een verplichting hebt opgelegd. Dwangmatigheid past niet bij christelijk geven. Geef blijmoedig, met vreugde. Je doet dan een speciale ervaring op van Gods liefde. Het staat er toch maar: *"God heeft een blijmoedige gever lief."* Als je zo geeft, herkent Hij Zijn eigen Wezen in jou. Hij is immers de grote Gever!

Lees nog eens 2 Korinthiërs 9:1-7.

Verwerking:
Hoe geef jij?

2 Korinthiërs 9:8-15

Gods onuitsprekelijke gave

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

8 En God is machtig alle genade overloedig te doen zijn jegens u, opdat u in alles, altijd in bezit van al het nodige, overloedig bent tot alle goed werk, 9 zoals geschreven staat: 'Hij heeft uitgestrooid, hij heeft aan de armen gegeven; zijn gerechtigheid blijft tot in eeuwigheid'. 10 Hij nu Die aan de zaaier zaad verschaft en brood tot voedsel, zal u het zaaisel verschaffen en vermenigvuldigen en de vruchten van uw gerechtigheid doen toenemen, 11 zodat u in alles rijk wordt tot alle liefdadigheid, die door ons dankzegging bewerkt aan God. 12 Want de dienst van deze bediening voorziet niet alleen in de behoeften van de heiligen, maar is ook overloedig door vele dankzeggingen aan God, 13 daar zij door de beproefdheid van deze dienst God verheerlijken wegens de onderwerping van uw belijdenis aan het evangelie van Christus en [wegens de] liefdadigheid van de gave aan hen en aan allen, 14 en door hun gebed voor u, daar zij naar u verlangen wegens de uitnemende genade van God over u. 15 God zij dank voor Zijn onuitsprekelijke Gave.

V8. Paulus kan er niet genoeg van krijgen om argumenten aan te voeren die de Korinthiërs op de goede manier tot geven moeten bewegen. Al zijn argumenten plaatsen 'geven' in Goddelijk licht. Het gaat niet om platvloerse geldklopperij. Het gaat om een ongelooflijk voorrecht waaraan bijzondere zegeningen verbonden zijn.

Je hebt met een machtige God te maken. Wil jij een blijmoedige gever zijn? God is op een machtige wijze in staat jou te geven wat je daarvoor nodig hebt. Niet een beetje, maar in overvloed. Let eens op die woorden in dit vers: "alle", "alles", "altijd", "al" en "alle". Spreekt daar geen grote overvloed uit?

Geeft God je dan veel geld? Dat kan, maar dat hoeft niet. In elk geval geeft Hij je *“alle genade overvloedig”*. Dat is wat je in de eerste plaats nodig hebt, want daarmee begint geven. Bij geven komt het in de eerste plaats aan op de gezindheid van je hart en pas daarna op de daad van je hand.

Hij geeft *“al het nodige”*, niet om daarmee allerlei leuke dingen voor jezelf te doen (hoewel je best eens iets leuks voor jezelf mag kopen), maar opdat je *“overvloedig bent tot alle goed werk”*. In 1 Timotheüs 6 kun je lezen dat God ons alles rijkelijk geeft om te genieten (1Tm 6:17). Direct daarna staat hoe je kunt genieten en dat is door *“goed te doen, rijk te zijn in goede werken, vrijgevig te zijn en mededeelzaam”* (1Tm 6:18). Kan het duidelijker? Een christen geniet van geven. Hudson Taylor, de man die een groot zendingswerk in China op gang heeft gebracht, heeft eens gezegd: ‘Mijn ervaring was dat hoe meer ik weggaf aan anderen, des te meer mijn ziel vol werd van geluk en zegen.’

V9. Dit vers is een aanhaling uit *Psalm 112*. In die psalm wordt een aantal kenmerken van de Godvrezende mens opgesomd. Daarbij hoort ook het geven aan de armen (*Ps 112:9a*). God geeft je bepaalde middelen, opdat je, door daarvan weg te geven, kunt laten zien dat je Godvrezend bent. Wat je uitstrooit en aan de armen geeft, ben je niet kwijt. God beschouwt dat als een *“gerechtigheid”*, dat is een rechtvaardige daad, waarvan de waarde blijft tot in eeuwigheid. Dat is niet gering!

V10. Weer komt de vergelijking met de zaaier, net als in *vers 6*, maar er volgt een andere toepassing. In *vers 6* zie je dat je geen grote oogst kunt verwachten als je weinig zaait. Wat je maait, is afhankelijk van de hoeveelheid die je zaait. Hier is de les dat God je in de eerste plaats aardse bezittingen geeft om uit te delen en daarna geeft Hij wat nodig is om te leven. Hij geeft eerst zaad en daarna brood tot voedsel. Het gaat hier om de volgorde waarin je met je bezittingen en geld omgaat: eerst weggeven en dan zelf ervan nemen.

Praktisch kun je dat doen door bijvoorbeeld van je inkomsten eerst wat opzij te leggen voor de Heer en daarna te kijken wat je zelf nodig hebt. God geeft beide, Hij geeft zowel zaad als voedsel. Hij rekent alleen een beetje anders dan wij vaak doen. Hij geeft het opdat wij er eerst van weggeven en dan wat voor onszelf nemen, terwijl wij vaak eerst voor onszelf nemen en dan kijken of er nog iets voor Hem overblijft.

Over rekenen gesproken: God vermenigvuldigt ook. Je krijgt niet alleen terug wat je aan zaad hebt uitgestrooid. Je krijgt er veel meer voor terug, zodat je ook weer meer kunt geven. De vruchten van zulke rechtvaardige daden nemen alleen maar toe.

V11-12. Er ontstaat nieuwe rijkdom waarmee liefdadigheid kan worden uitgeoefend. Wat daaruit weer tevoorschijn komt, is dankzegging aan God. Hierdoor kom je een stapje hoger.

Naarmate het slot van het hoofdstuk nadert, wordt de toonzetting ervan steeds jubelender. In de voorgaande verzen is de aarde met haar nood meer de plaats van handeling, maar deze wordt in de volgende verzen steeds meer vervangen door de hemel waar God is en waar dankbare harten Hem prijzen. Tot ten slotte in het laatste vers God Zelf het Voorwerp van bewondering is.

Wat een schitterende uitwerking van een dienst die 'alleen maar' in praktische behoeften van de gelovigen voorziet. Er is niet alleen verlichting in de nood, maar deze dienst leidt ook tot een overvloed aan dankzegging aan God.

V13. De ontvangers van de gaven verheerlijken God, zij maken Hem groot. Ze doen dat, omdat zij door middel van de gaven zien dat de gevers hun belijdenis hebben onderworpen aan het evangelie van Christus. Hun belijdenis komt niet alleen uit de mond, maar ook uit de hand. Zie je dat een gulle hand van geven hier verbonden wordt aan 'onderwerping aan het evangelie van Christus'?

Je denkt misschien dat het evangelie alleen bedoeld is voor verloren zondaars. Natuurlijk heeft het evangelie daar in de eerste plaats mee

te maken. Een zondaar die erkent dat hij schuldig staat tegenover God en ziet dat hij alleen door de Heer Jezus van zijn zonden en de hel gered kan worden, zal zich graag aan dat evangelie onderwerpen. Maar hier zie je dat die onderwerping een blijvende houding behoort te zijn en bepalend is voor alle dingen in je leven als gelovige.

Wie wil er nu alleen van zijn zonden en het oordeel bevrijd worden en verder met het evangelie niets te maken hebben? Wie zo redeneert, geeft niet de indruk dat hij echt bekeerd is. Onderwerping met hart en ziel aan het evangelie betekent ook een vreugdevolle onderwerping aan de blijde boodschap – dat is de betekenis van het woord ‘evangelie’ – als het gaat om je geld.

V14. Behalve dat God je teruggeeft wat jij aan Hem en de Zijnen hebt gegeven – en Hij geeft altijd meer terug dan jij aan en voor Hem hebt gegeven, want Hij zal nooit bij jou in het krijt komen te staan –, is er nog een prachtige uitwerking bij de ontvangers van de gave. Ze gaan voor je bidden. Als je iets op prijs moet stellen, is het wel dat er mensen zijn die voor je bidden. Dat is van onschatbare waarde. Er is door de gave een speciale band tot stand gekomen. De ontvangers van de gave herkennen in jouw gave de uitnemende genade van God over jou.

Het gaat er niet om jou in de lucht te steken en jou te vertellen wat voor een geweldige vent of meid je wel bent. Als jij geeft, heb je deel aan wat genoemd wordt “*de uitnemende genade van God*”. Je merkt hoe Paulus naar woorden zoekt om te laten voelen hoe groot de waarde van ‘geven’ is.

V15. Onvermijdelijk komt hij uit bij God Zelf als de grote Gever. God heeft de grootste gave gegeven die ooit is gegeven. Een absoluut onvergelijkbare gave. God heeft geen groter bewijs kunnen geven van het feit dat Hij een Gever is dan in de gave van Zijn Zoon. Het is Zijn eigen, enige, geliefde Zoon. God heeft Hem niet impulsief, in een opwelling gegeven. God wist wat er met Zijn Zoon ging gebeuren,

hoe de mensen Hem zouden mishandelen en hoe ze Hem ten slotte zouden vermoorden door Hem de afschuwelijkste van alle doden te laten sterven. Toch gaf God.

God wist dat dit 'zaad' een enorme vrucht zou opleveren. De Heer Jezus heeft het Zelf gezegd in *Johannes 12*, toen Hij sprak over Zijn dood: *"Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: als de tarwekorrel niet in de aarde valt en sterft, blijft zij alleen; maar als zij sterft, draagt zij veel vrucht"* (Jh 12:24). De Heer Jezus stierf als de tarwekorrel, en jij en ik en alle gelovigen zijn de vrucht daarvan. Wat een vrucht! God zij dank voor Zijn onuitsprekelijke Gave!

Lees nog eens 2 Korinthiërs 9:8-15.

Verwerking:

Ga op je knieën, dank God als de Gever van Zijn Gave en 'onderwerp je belijdenis aan het evangelie van Christus' door zelf ook te geven.

2 Korinthiërs 10:1-6

Het afbreken van bolwerken

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

1 Ik nu, Paulus zelf, vermaan u door de zachtmoedigheid en goedertierenheid van Christus, ik, die in uw tegenwoordigheid wel 'nederig' ben, maar in mijn afwezigheid 'moedig' ben jegens u. 2 Ik verzoek u dan, dat ik, als ik aanwezig ben, niet moedig hoef te zijn met de beslistheid waarmee ik denk op te treden tegen sommigen die denken dat wij naar [het] vlees wandelen. 3 Want al wandelen wij in [het] vlees, wij voeren geen strijd naar [het] vlees; 4 want de wapens van onze strijd zijn niet vleselijk, maar krachtig voor God, tot afbreking van bolwerken; 5 daar wij [de] overleggingen en elke hoogte die zich verheft tegen de kennis van God, afbreken en elke gedachte gevangennemen tot de gehoorzaamheid van Christus, 6 en gereed staan elke ongehoorzaamheid te wreken, wanneer uw gehoorzaamheid vervuld zal zijn.

Met 2 Korinthiërs 10 begint het slotgedeelte van de brief. In 2 Korinthiërs 10-13 verdedigt Paulus zijn apostelschap tegenover de gemeente in Korinthe. In de eerste hoofdstukken van deze brief ben je over dit onderwerp al enkele keren iets tegengekomen. Nu gaat de apostel er uitvoerig op in.

Hij doet dat niet graag, maar het is noodzakelijk omdat de eer van zijn Zender en het welzijn van de gelovigen ermee verbonden zijn. Er zijn namelijk in Korinthe bepaalde mensen gekomen, mensen die zich voordoen als apostelen. Het zijn valse apostelen, die proberen Paulus bij de Korinthiërs in een kwaad daglicht te stellen. We zullen zien hoe ze daarin te werk gaan. Ze doen dat met het doel de gelovigen in Korinthe los te maken van Paulus en hen aan zichzelf te verbinden. Het verdrietige is dat de Korinthiërs er nog oren naar hebben ook.

Ook vandaag gebeurt het nog wel dat iemand een dienst heeft mogen doen te midden van een groep gelovigen en dat er daarna andere mensen komen die dat dienstwerk afkraken om zelf ingang te krijgen. Misschien heb je bij jezelf ook wel eens ontdekt hoe geneigd je bent om het kwade dat over iemand wordt verteld te geloven. Het is mooi om te zien hoe Paulus op al die verdachtmakingen reageert. Hij gaat niet met de vuist op tafel slaan om zo zijn gezag op te eisen. Van de manier waarop hij de Korinthiërs vermaant, kun je veel leren. Hij volgt hierin de Heer Jezus op de voet.

V1. Door te zeggen *“ik nu, Paulus zelf”* stelt hij duidelijk dat hij zich deze zaak persoonlijk aantrekt. Hij maakt er echter geen verdediging van zijn persoon van, maar een verdediging van zijn dienst. Zijn opstelling tegenover de Korinthiërs is die van *“zachtmoedigheid en goedertierenheid”*. Daaruit spreekt grote geestelijke klasse. Het is zeker niet eenvoudig om op die manier te reageren als je zwart gemaakt wordt. Dan moet je dicht bij je Meester leven, want alleen dan is dat mogelijk. Je kunt het van Hem leren. Hij heeft het Zelf gezegd: *“Leert van Mij, want Ik ben zachtmoedig en nederig van hart”* (Mt 11:29).

Zachtmoedigheid en goedertierenheid zijn geen eigenschappen die het in de wereld goed doen. Daar heet het slapheid. In de wereld moet je gespierde taal gebruiken, grote woorden, om jezelf te verdedigen. Dan maak je indruk, dat gaat erin. Toch betekent een optreden in zachtmoedigheid en goedertierenheid helemaal niet dat je een doetje of een watje bent. De Heer Jezus durfde ook te zeggen waar het op stond. Onomwonden en recht in hun gezicht noemt Hij de farizeeën en de schriftgeleerden *“huichelaars”*. Ook Paulus gebruikt duidelijke en gezaghebbende taal in zijn verdediging.

Wat die valse apostelen van Paulus zeggen, haalt hij in de rest van *vers 1* op een ironische manier aan. Er wordt van hem gezegd dat hij zich ‘nederig’ gedraagt wanneer hij bij de Korinthiërs is, maar een grote mond durft opzetten als hij een eind bij hen vandaan is.

V2. Nou, zegt hij, ik hoop dat ik niet zal moeten bewijzen dat deze praatjes uit de lucht gegrepen zijn. Hij zal de mensen die hem ervan beschuldigen dat hij “naar [het] vlees” wandelt, op niet mis te verstanen wijze van replek dienen. ‘Naar het vlees wandelen’ wil zeggen: handelen en spreken vanuit vleeselijke motieven. Maar dat is niet de wijze waarop Paulus omgaat met de dingen die op hem afkomen.

V3-4. Dat hij “in [het] vlees” wandelt, is niets bijzonders. ‘Vlees’ heeft in dit geval de betekenis van ‘lichaam’. Ieder mens wandelt in het vlees.

De strijd waarmee Paulus te maken heeft, en waarmee iedere christen te maken heeft, is niet een strijd tegen vlees en bloed, maar tegen geestelijke machten. Die strijd moet niet met vleeselijke, maar met geestelijke middelen gevoerd worden. In *Efeziërs 6* wordt de wapenrusting ‘getoond’ waarmee de geestelijke strijd kan worden gestreden (*Ef 6:10-20*). Daar heb je wapens als ‘het zwaard van de Geest, dat is het Woord van God’ en ‘het gebed’. Dat zijn geen vleeselijke wapens, maar krachtige wapens voor God. Daar kun je overwinningen mee behalen. Daarmee kunnen bolwerken van de vijand afgebroken worden.

V5. Wat die bolwerken zijn, staat in dit vers. Het is “elke overlegging en hoogte die zich verheft tegen de kennis van God”. In één woord samengevat is dit de hoogmoed van de mens. In zijn overleggingen is hij altijd bezig om te zien hoe hij zelf het voordeligst ergens uit tevoorschijn kan komen. Er is geen sprake van het erkennen van God als Meerdere, als Degene Die overal boven staat. Je komt deze houding tegen als je met mensen over het evangelie van God spreekt. Van ongelovigen kun je niet anders verwachten. Helaas tref je die houding ook aan onder gelovigen, en aan hen schrijft Paulus.

De Korinthiërs zijn beïnvloed door mensen die zichzelf presenteren. Deze invloeden, deze geest van denken en spreken, die onder de Korinthiërs ingang hebben gevonden, kunnen alleen door de kracht

van God overwonnen worden. Voor de wereld zijn het dwaze wapens die de strijdbare gelovige gebruikt.

De Bijbel is voor de wereld een boek uit de oudheid en bidden is een bewijs van slaphuid. De inwoners van Jericho moeten zich slap gelachen hebben toen de Israëlieten zes dagen lang rond de stad trokken en er op de zevende dag maar liefst zeven keer omheen gingen. Elke keer als ze rondom de stad waren gegaan, gebeurde er niets. Wat een dwaasheid om het de volgende dag weer te doen. Maar op de zevende dag, na de zevende keer, toen gebeurde het: de muren stortten in en het volk nam Jericho, dat zich veilig waande, in. Ze overwonnen deze sterke stad met haar hoge muren niet door eigen kracht, maar door geloof, door precies zo te handelen als God had gezegd (*Hb 11:30*).

De methode mag dan dwaas geweest zijn in de ogen van de inwoners van Jericho, het was wel de weg tot overwinning. Op deze wijze gaat Paulus de vijanden in Korinthe ook te lijf. Op deze wijze, dat wil zeggen in de kracht van de Heer en zonder op eigen middelen te vertrouwen, kun jij overwinningen behalen op mensen die onoverwinnelijk lijken.

Paulus zal in Korinthe komen en hij deelt de strategie mee die hij van alle christenen verwacht en die hijzelf ook zal hanteren: alle bedenksels van de valse apostelen en van beïnvloede Korinthiërs "*gevangennemen*". Het verkeerde denken wordt hier als een vijand voorgesteld. In hun brein worden gedachten gevormd die een reusachtig gevaar voor de gelovigen betekenen. Ze worden daardoor op een dwaalspoor gebracht, een spoor dat niet naar Christus leidt, maar naar henzelf. De enige oplossing is: die gedachten gevangennemen.

Paulus zal hun aantonen waarop deze valse apostelen aansturen, wat hun voor ogen staat, en hij zal het denken van de Korinthiërs weer naar Christus voeren en hen aan Christus gehoorzaam maken.

Dat is het doel van zijn eigen leven en dat doel staat hem ook voor ogen voor ieder die door zijn dienst tot bekering is gekomen.

Houd voor jezelf dat doel ook goed in de gaten. Laat je in je denken niet gek maken door allerlei fraaie redeneringen van mensen die het goed kunnen brengen, maar die je gedachten niet richten op Christus. De toetssteen om te beoordelen of je bij jezelf of bij anderen met een goede manier van denken te maken hebt, is altijd deze vraag: Is het tot eer van de Heer Jezus, wordt Hij er groter door gemaakt?

V6. Paulus is er klaar voor om elke ongehoorzaamheid af te straffen. Ongehoorzaamheid is een basiszonde in het leven van de gelovige die op geen enkele manier getolereerd mag worden. In zijn wijsheid bestraft Paulus die ongehoorzaamheid niet direct. Eerst moeten de Korinthiërs nog laten zien dat zij gehoorzaam zijn aan wat hij hun in zijn eerste brief heeft geschreven. Ook als het gaat om het aanwijzen en veroordelen van verkeerde dingen is er geduld nodig. Niet al het verkeerde wordt direct en tegelijk aangepakt.

Kun jij er ook over meepraten hoe geduldig de Heer met jou is (geweest)? Hoe Hij je stap voor stap verder heeft geleid op de weg van gehoorzaamheid? En hoe Hij zoveel verkeerde dingen van je verdragen heeft tot het moment dat Hij die bij je aanwees en je ze kon veroordelen en wegdoen?

Lees nog eens 2 Korinthiërs 10:1-6.

Verwerking:

Welke bolwerken zijn er nog in jouw leven die afgebroken moeten worden?

2 Korinthiërs 10:7-18

Ieder zijn eigen arbeidsterrein

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

7 Kijkt u naar wat voor ogen is? Als iemand het vertrouwen heeft in zichzelf dat hij van Christus is, laat hij er verder bij zichzelf aan denken, dat zoals hij van Christus is, zo ook wij het zijn. 8 Want <ook> als ik iets overvloediger zal roemen over ons gezag dat de Heer gegeven heeft om op te bouwen en niet om u af te breken, ik zal niet beschaamd worden; 9 opdat het niet schijnt alsof ik u door de brieven vrees wil aanjagen. 10 Want de brieven, zegt men, zijn wel gewichtig en krachtig, maar zijn persoonlijk optreden is zwak en zijn spreken verachtelijk. 11 Laat zo iemand dit wel bedenken, dat zoals wij in het spreken door brieven zijn in onze afwezigheid, wij zo ook in onze aanwezigheid daadwerkelijk zullen zijn. 12 Want wij durven ons niet rekenen tot of vergelijken met sommigen van hen die zichzelf aanbevelen; maar dezen, terwijl zij zichzelf naar zichzelf afmeten en zichzelf met zichzelf vergelijken, zijn onverstandig. 13 Maar wij zullen niet roemen buiten de maat; maar naar de maat van het arbeidsterrein dat God ons als maat heeft toebedeeld, om ook u te bereiken. 14 Want wij strekken onszelf niet te ver uit, alsof wij u niet bereikten (want wij zijn ook tot aan u gekomen in het evangelie van Christus); 15 terwijl wij niet roemen buiten de maat op [de] arbeid van anderen, maar hopen dat, naarmate uw geloof toeneemt, wij onder u meer aanzien zullen krijgen in overeenstemming met ons arbeidsterrein, om nog overvloediger, 16 in de [streken] verder dan u, het evangelie te verkondigen; niet om te roemen in [het] arbeidsterrein van een ander over wat bereikt is. 17 Maar 'wie roemt, laat hij roemen in [de] Heer'. 18 Want niet wie zichzelf aanbeveelt, maar die de Heer aanbeveelt, die is beproefd [bevonden].

V7. Wij vallen gemakkelijk in dezelfde fout als die waarin de Korinthiërs zijn gevallen: kijken naar wat voor ogen is, ofwel: letten op het

uiterlijk. Iemand met een mooi voorkomen, goed gebouwd, soepel in zijn bewegingen, met bovendien een goed verhaal, doet ons meer dan een miezerig mannetje dat houterig loopt en een sobere boodschap brengt. De valse apostelen speelden op deze menselijke zwakte van de Korinthiërs in en hadden daardoor ingang gekregen.

Paulus is niet zo'n indrukwekkend figuur. Hij maakt hun duidelijk, dat iemand mensen wel kan zeggen dat hij van Christus is, maar dat hij en de andere apostelen dat in elk geval ook is. Dat moeten zij toch zeker weten.

V8. Hij kan roemen over het gezag dat de Heer hem gegeven heeft. Dat kunnen die valse apostelen niet. Zijn gezag is niet bedoeld om hen af te breken, maar op te bouwen. Paulus ziet zijn dienst en zijn gezag altijd met het oog op het welzijn van de gemeente en gebruikt die niet voor zijn eigen plezier. Ook daarin volgt hij zijn Meester. De Heer Jezus heeft Zijn gezag nooit gebruikt om Zichzelf te verdedigen. Hij gebruikte het altijd om op te komen voor de eer van Zijn Vader.

Als Paulus zijn gezag gebruikt om af te breken, is dat uit liefde voor de Korinthiërs. Hij breekt bij hen dingen en gedachten af die niet naar Gods gedachten zijn. Zo zijn ze weer in staat om de opbouwende aanwijzingen van de apostel te ontvangen. Over het gebruik van zijn gezag hoeft hij zich niet te schamen. Hij misbruikt het niet, zoals vandaag wel gebeurt door geestelijk leiders.

V9. Paulus wordt ervan beschuldigd dat hij de Korinthiërs bang wil maken door zijn brieven. Daarin gebruikt hij volgens sommigen dreigende taal, in de zin van: 'Pas op als je niet luistert naar wat ik zeg, want dan zwaait er wat!' Maar dreigen is wel iets anders dan waarschuwen. Waarschuwen wil zeggen dat je de ander op bepaalde gevaren attent wilt maken, zodat hij aan die gevaren kan ontkomen. Die ander zal daar dankbaar voor zijn. Dreigen is beangstigend, waarschuwen is zorgend.

V10. Paulus waarschuwt hen ervoor zich niet te laten misleiden door mensen die van hem zeggen dat hij een onevenwichtige persoon is. In zijn brieven heeft hij, volgens hen, wel een grote mond, maar als persoon is hij nietszeggend. Om het modern te zeggen: hij heeft geen uitstraling. Je kunt iemand niet beter afkraken dan door zulke praatjes over hem rond te strooien. Vertel maar rond dat iemand wisselende stemmingen heeft, dat hij de ene keer zus en de andere keer zó reageert. Je zult zien dat alle vertrouwen in zo iemand verdwijnt.

V11. Wel, Paulus laat duidelijk horen dat wie zo spreekt, de plank behoorlijk mislaat. Er is geen verschil tussen zijn brieven en zijn optreden. Wie uit zijn ootmoedige optreden de conclusie trekt dat hij geen moed heeft om wantoestanden bij de Korinthiërs aan de kaak te stellen, zit ernaast. In 2 Korinthiërs 1 geeft hij aan waarom hij nog niet naar Korinthe is gekomen: dat is om hen te sparen (2Ko 1:23). Dat is wat anders dan dat hij niet durft. Zowel in zijn brieven als in zijn optreden toont hij duidelijk waar het hem om gaat. Misverstand is uitgesloten. Hieruit kun je leren dat het belangrijk is dat men weet wat men aan je heeft en dat je niet bij verschillende gelegenheden je verschillend opstelt.

V12. In dit vers klinkt de ironie weer door. Wat Paulus niet durft, is zichzelf rekenen tot of vergelijken met de valse apostelen. Dat wil hij natuurlijk ook helemaal niet. Het zijn mensen die zichzelf aanprijzen. Geloof nooit mensen die het goed met zichzelf hebben getroffen. Ze kunnen de mond vol hebben over al hun geweldige prestaties en capaciteiten. Het is verbazingwekkend hoe velen daar altijd weer intrappen. In tijden van politieke verkiezingen worden door de lijsttrekkers de indrukwekkendste wapenfeiten van hun partij naar voren gebracht om de kiezer ervan te verzekeren dat de partij de steun van de kiezer waard is. Ieder prijst zichzelf aan.

In de christenheid beroemen de geestelijk leiders zich ook op hun kwaliteiten en prestaties om maar meer aanhang te krijgen. Ze lijken in de verste verte niet op de Heer Jezus. Ze vergelijken zichzelf dan

ook niet met Hem, maar met zichzelf. De enige norm waarom het draait, zijn zij. Paulus noemt hen onverstandig. Voor hem zijn zij daarmee getypeerd. Dat is natuurlijk een pijnlijke zaak voor deze mensen, die zo hoog opgeven van hun verstand.

V13. Paulus denkt niet aan zichzelf. Hij denkt aan de Heer en Zijn werk. Voor dat werk heeft de Heer hem een arbeidsterrein gegeven. Daarin heeft hij geen medezeggenschap gehad.

Jij hebt ook je eigen arbeidsterrein. Dat is de buurt waarin je woont. Laat daar je licht schijnen voor de mensen die er wonen. Ga niet werken in een buurt waarvan je weet dat andere gelovigen daar voor de Heer bezig zijn. Respecteer hun werk. Je zou het zelf ook niet leuk vinden als je merkte dat anderen in jouw buurt op een concurrerende manier aan het getuigen gingen. Zoiets bouwt niet op, maar breekt af.

V14. Binnen het arbeidsterrein dat God aan Paulus heeft toebedeeld, ligt ook Korinthe. Op deze manier heeft de Heer hem in verbinding gebracht met de Korinthiërs en heeft hij hun het evangelie van Christus verkondigd. Zullen ze zich nu van hem afwenden en gaan luisteren naar mensen die zijn terrein zijn binnengedrongen?

V15. Deze mensen willen zich tooien met de resultaten van het werk dat Paulus onder hen heeft gedaan. Het is een sluwe methode waaraan Paulus niet wil meedoen. Hij zal zich niet begeven op een werkterrein waar anderen bezig zijn met een werk voor de Heer. Hij wil niet pronken met andermans veren. Wat hij hoopt, is dat zij zullen groeien in hun geloof. De groei van hun geloof is door de invloed van die valse apostelen tot staan gebracht. Als je je oor leent aan negatieve invloeden over echte dienaars van God, is dat een grote hindernis voor geestelijke groei.

Als hun geloof weer gaat groeien – dat kan alleen als ze die negatieve invloeden veroordelen –, zal Paulus meer aanzien onder hen hebben dan hij nu heeft. De weg zal weer vrij zijn om hen verder in de waarheid te onderwijzen.

V16. De weg zal ook vrij zijn om naar andere streken te reizen, waar Christus nog niet gepredikt is. Zolang de Korinthiërs echter zijn 'zorgenkinderen' zijn, wordt hij daarin verhinderd en moet hij zich met hen bezighouden. Het kan ook nu nog gebeuren dat dienaars van de Heer hun tijd en krachten moeten geven aan allerlei problemen onder gelovigen, waardoor zij er niet meer aan toe komen om aan ongelovigen het evangelie te brengen. Wanneer Paulus naar andere streken kan gaan, is dat niet om de eer op te strijken van arbeiders van de Heer die daar eerder het evangelie hebben gebracht.

V17. Het gaat hem trouwens helemaal niet om roem voor zichzelf. Nog eens zegt hij wat hij ook in zijn eerste brief aan hen heeft geschreven (1Ko 1:31), dat er alleen te roemen valt in de Heer, want Hij is het Die de resultaten bewerkt.

V18. Daarom is de enige maatstaf om te weten of je met een dienaar van de Heer te maken hebt, deze: beveelt iemand zichzelf aan, heeft hij de mond vol van zichzelf, of wordt iemand door de Heer aanbevolen, zie je in iemands dienst dat het om de Heer Jezus gaat? Daaruit blijkt dat iemand beproefd of getest is.

Lees nog eens 2 Korinthiërs 10:7-18.

Verwerking:

Wat heeft God jou als arbeidsterrein toebedeeld?

2 Korinthiërs 11:1-4

De eenvoudigheid jegens Christus

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

1 Och, mocht u een weinig onwijsheid van mij verdragen. Ja, verdraagt mij ook! 2 Want ik ben na-ijverig over u met een na-ijver van God; want ik heb u aan één man verloofd om u als een reine maagd voor Christus te stellen. 3 Maar ik vrees dat wellicht, zoals de slang Eva verleidde door haar sluwheid, uw gedachten bedorven [en afgeweken] zijn van de eenvoudigheid <en de reinheid> jegens Christus. 4 Want als degene die komt een andere Jezus predikt die wij niet gepredikt hebben, of als u een andersoortige geest ontvangt die u niet hebt ontvangen, of een andersoortig evangelie dat u niet hebt aangenomen, dan zou u het heel goed verdragen.

Paulus gaat door met het ontmaskeren van de valse apostelen die leugens over hem vertellen. Misschien denk jij inmiddels: is het nu wel nodig dat we zo uitvoerig kennismaken van Paulus' verdediging? Toch is deze verdediging belangrijk, ook voor onze tijd. Er zijn namelijk nog steeds mensen die beweren dat je aan wat Paulus heeft geschreven geen gezag moet toekennen. Ze beweren ook rustig dat Paulus er in bepaalde gevallen helemaal naast zit, dat hij niet met zijn tijd meeging. De mensen die dat beweren, doen zich voor alsof zij de Bijbel kennen. Velen hebben zelfs een theologische opleiding gevolgd.

Maar kritiek op wat Paulus heeft geschreven, is feitelijk kritiek op God, Die Paulus de opdracht heeft gegeven om te schrijven. Daarom is het goed al zijn argumenten in je op te nemen om je niet uit het veld te laten slaan als je mensen ontmoet die kritiek op Paulus hebben.

Je merkt aan de manier waarop de apostel de Korinthiërs aanspreekt, dat zij al stevig beïnvloed zijn door die valse apostelen. Paulus wordt gedwongen om zijn doen en laten te vergelijken met dat van de mensen die de Korinthiërs voor zichzelf opeisen. Die vergelijking moet de Korinthiërs de ogen openen voor de onoprechtheid van die lieden, die doen alsof ze met een boodschap van God komen.

V1. Hij vraagt eerst of ze een beetje onwijsheid van hem willen verdragen, want het is onwijs om over jezelf te spreken. Heeft hij niet aan het eind van het vorige hoofdstuk nog gezegd, dat het alleen belangrijk is door de Heer aanbevolen te worden? En nu gaat hij zichzelf aanbevelen. Maar het is noodgedwongen, onthoud dat goed. Hij vraagt of ze hem willen verdragen, want hij moet hun toch een paar dingen zeggen die ze misschien niet zo leuk vinden.

V2. Hij doet dat omdat hij *“na-ijverig”* ofwel jaloers is. Jaloersheid wordt hier in de goede zin van het woord gebruikt. Bij jaloersheid denk je normaal aan iets verkeerd, iets negatiefs. Als je vriend of vriendin iets heeft wat jij niet hebt, kun je gemakkelijk een gevoel van jaloersheid bij je voelen opkomen. Bij Paulus gaat het om een jaloersheid die God ook heeft. Dat kan niet iets verkeerd zijn. Dat is een jaloersheid die te maken heeft met liefde.

Paulus heeft de gelovigen in Korinthe door zijn dienst verbonden aan Christus. Hij vergelijkt dat met een verloving. Als een man en een vrouw verloven, is er een relatie tot stand gebracht die heel wat verder gaat dan vriendschap. Je kunt veel vrienden hebben, maar je kunt slechts één verloofde hebben. Het zal onverteerbaar zijn wanneer je verloofde zich niet veel van je aantrekt en misschien zelfs met andere mannen of vrouwen uitgaat. Dan word je jaloers. Je wilt de liefde van je verloofde alleen voor jezelf hebben, en terecht. Dat is de jaloersheid van Gods hart die bij Paulus openbaar wordt omdat de Korinthiërs zich afwenden van de Christus Die Paulus hun heeft gepredikt en daarvoor in de plaats luisteren naar wat bedriegers te vertellen hebben.

Hij vergelijkt de Korinthiërs, en dat geldt voor de hele gemeente, met “*een reine maagd*”. Een reine maagd is iemand die nog geen gemeenschap met een man heeft gehad en zichzelf ook rein bewaart. Wanneer de gemeente haar verbinding met Christus vergeet en zich verbindt met de wereld, doet dat de Heer Jezus groot verdriet.

V3. Paulus is bang dat de gemeente hoe langer hoe minder beseft dat haar liefde alleen mag uitgaan naar de Heer Jezus, haar Bruidgom. Dat komt doordat zij de list van de satan niet goed doorheeft, net zoals dat bij Eva het geval was. De gebeurtenis die Paulus hier als illustratie aanhaalt, vind je in *Genesis 3*. In het paradijs komt de slang bij Eva. De slang is de duivel (*Op 12:9; 20:2*). Hij benadert Eva op sluwe wijze. Hij begint niet met een grove leugen. Nee, eerst haalt hij iets aan wat God heeft gezegd. Maar let op, hij verdraait de woorden van God (*vgl. Gn 3:1 en Gn 2:16*).

Dat is het eerste kenmerk van de duivel: hij haalt het Woord van God altijd aan op een manier die twijfel zaait. Vervolgens zegt hij glashard dat God niet waarmaakt wat Hij heeft gezegd (*vgl. Gn 3:4 met Gn 2:17*). Ten slotte vervangt hij wat God gezegd heeft door zijn eigen leugen (*Gn 3:5*).

Het aantrekkelijke van deze leugen wordt onderstreept door wat Eva ziet als ze naar de boom van de kennis van goed en kwaad kijkt. Wat ziet hij er prachtig uit! Het is precies zoals de slang gezegd heeft. Dan kan hij toch geen ongelijk hebben? Wanneer ze zover is, is het kwaad geschied. Ze is vergeten wat God heeft gezegd en haar gedachten zijn bedorven door wat de slang heeft gezegd. Wat had ze moeten doen? Ze had eenvoudig moeten vasthouden aan wat God heeft gezegd.

Maar is het met de gemeente beter gegaan? Heeft de gemeente steeds het Woord van God geraadpleegd als er iets gedaan moest worden of heeft ze zich ook laten misleiden door mooipraterij? Ik vrees het laatste. De gemeente is afgeweken “*van de eenvoudigheid <en de reinheid> jegens Christus*”. Haar gedachten zijn niet gericht gebleven op

Christus alleen. 'Eenvoudigheid' wil zeggen dat de gedachten van de gemeente slechts op één voorwerp zijn gericht.

De reinheid is prijsgegeven, de gemeente is besmet geworden door haar omgang met de wereld. Ze is steeds meer gaan denken en handelen zoals de wereld dat doet. De kerk is een bedrijf geworden dat gerund moet worden. Wat te denken van de Wereldraad van Kerken die zich in allerlei politieke aangelegenheden mengt en soms zelfs geld beschikbaar stelt voor het kopen van wapens. Zover kan het komen als de gedachten bedorven worden en Christus niet meer het enige Voorwerp van het hart van de gelovigen is.

V4. Wat de Korinthiërs betreft, zij lopen gevaar Paulus te laten vallen omdat hij toch niet een echte apostel zou zijn. Wat hij hun heeft verteld, is toch wel een beetje te simpel en te radicaal. Moet je nou echt helemaal alleen voor Christus leven? Moet Hij het volle recht op je leven hebben? De leraren die na Paulus gekomen zijn, hebben opvattingen waarmee je beter uit de voeten kunt. Die andere Jezus die zij prediken, ligt hun beter. Dat is er een die niet alles van je vraagt, zoals Paulus hun heeft gepredikt, waarbij naar de achtergrond is gedrongen wat de ware Jezus voor hen heeft gedaan.

Die "*andersoortige geest*", de geest die deze leraren meebrengen, laten ze gemakkelijk toe, want die laat nog wat ruimte over voor wat ze zelf bedenken. De Heilige Geest Die ze ontvangen hebben, geeft die speelruimte niet, waarbij naar de achtergrond wordt gedrongen dat de Heilige Geest hen in de hele waarheid wil leiden (*Jh 16:13*). Een "*andersoortig evangelie*", een gemakkelijk evangelie, waarbij geen radicale bekering wordt gevraagd, geen grondig zelfoordeel, dat kun je gemakkelijker aannemen dan wat ze van Paulus hebben gehoord en aangenomen. Paulus gaat wel uit van het volkomen bankroet van de mens, maar er zit toch nog wel iets goeds in de mens?

Zulk soort redeneringen, die bij de Korinthiërs voorkomen, bewijzen hoezeer zij zich al hebben opengesteld voor de verderfelijke invloed van die valse apostelen en hoe die invloed bezig is zijn werk te

doen. Neem de les ter harte en houd je aan wat God heeft gezegd in Zijn Woord en houd je oog alleen gericht op de Heer Jezus.

Lees nog eens 2 Korinthiërs 11:1-4.

Verwerking:

Wat is de beste manier om te voorkomen dat je door de slang verleid wordt?

2 Korinthiërs 11:5-15

Paulus en de valse apostelen

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

5 Want ik vind dat ik in niets heb achtergestaan bij de uitnemendste apostelen. 6 Maar al ben ik ook een 'onkundige' in het spreken, in de kennis ben ik het toch niet; maar in elk opzicht hebben wij die in alle dingen onder u openbaar gemaakt. 7 Of heb ik zonde gedaan door mijzelf te vernederen, opdat u verhoogd wordt, omdat ik u het evangelie van God om niet verkondigd heb? 8 Andere gemeenten heb ik beroofd door vergoeding aan te nemen om u te dienen. En toen ik bij u was en gebrek had, ben ik niemand tot last geweest 9 (want in mijn gebrek voorzagen de broeders die van Macedonië kwamen); en ik heb mijzelf in elk opzicht ervoor gewacht u te belasten, en zal mij ervoor wachten. 10 [De] waarheid van Christus is in mij, dat deze roem in mij niet zal worden verhinderd in de streken van Achaje. 11 Waarom? Omdat ik u niet liefheb? God weet het. 12 Maar wat ik doe, zal ik ook doen, om aan hen die een aanleiding willen, de aanleiding af te snijden, opdat zij in dat waarin zij roemen, bevonden worden evenals wij. 13 Want zulke [mensen] zijn valse apostelen, bedrieglijke arbeiders, die zich voordoen als apostelen van Christus. 14 En geen wonder, want de satan zelf doet zich voor als een engel van het licht. 15 Het is dus niets bijzonders als ook zijn dienaars zich voordoen als dienaars van [de] gerechtigheid; hun einde zal zijn naar hun werken.

V5. Er is Paulus heel wat in de schoenen geschoven. Er doen lelijke praatjes de ronde over hem. De valse apostelen hebben verhalen in omloop gebracht die er bij de Korinthiërs goed ingaan. Omdat hun hele christen-zijn op het spel staat, is Paulus in de verdediging gegaan. Hij heeft de Korinthiërs te lief om hen een prooi te laten worden van deze bedriegers. Daarom voelt hij zich genoodzaakt om over zichzelf te spreken en de Korinthiërs het verschil te laten zien

tussen de manier waarop hij bij hen heeft gewerkt en de wijze waarop deze misleiders onder hen hebben vertoefd. Je proeft de ironie als hij zegt dat hij zich best kan meten met deze 'super' apostelen.

V6. Hebben ze van hem gezegd dat hij niet goed uit zijn woorden kan komen en geen vloeiend betoog kan houden? Nou, dat kan best zo zijn (hoewel hij daarop niet ingaat), maar wat hij wel bezit, is "kennis". Daar kunnen ze niet onderuit, dat moeten ze toegeven. Hij heeft die immers aan hen bekendgemaakt? In zijn eerste brief heeft hij hun geschreven dat ze rijk zijn geworden in Christus doordat ze alle kennis bezitten (1Ko 1:5). Hoe zijn ze daaraan gekomen? Is hij daarvoor niet het middel geweest? Dat hebben ze echt niet te danken aan de indringers die zich tussen hen en hem willen dringen.

V7. Er is nog een ander groot verschil tussen hem en die anderen. Hij heeft nooit een cent ondersteuning van hen aangenomen, terwijl die anderen dat wel hebben gedaan. De manier waarop hij dat zegt, moet de Korinthiërs wat hebben gedaan. Het lijkt wel of ze hem van een zonde beschuldigen omdat hij zich zo vrij van hen heeft gehouden. Die zogenaamde zonde bestaat dan uit zijn weigering om geld van hen aan te nemen.

Hij laat hun weten dat hij zich op deze nederige wijze heeft gedragen, opdat zij verhoogd worden. Door zijn belangeloze prediking kunnen ze moeilijk zeggen dat hij naar hen toe is gekomen om wat aan hen te verdienen. Hij heeft uitsluitend hun belang op het oog gehad, namelijk dat ze bevrijd zouden worden uit de macht van de zonde en verhoogd tot het hart van God.

De valse apostelen hebben in zijn belangeloosheid een nieuw argument gevonden om hem zwart te maken. Zij zeiden dat elke zichzelf respecterende dienaar geld aanneemt van een gemeente waar hij werkt. Er is iets niet in orde met Paulus omdat hij geen geld heeft aangenomen. Welnu, er zit ook iets niet goed. Alleen ligt dat niet aan Paulus, maar aan de Korinthiërs zelf. Zij zouden daardoor weer een reden meer hebben gehad om zich te beroemen. Ze zouden zichzelf

op de borst hebben kunnen slaan, en zeggen dat zij hem dan toch maar hadden geholpen om zijn werk te kunnen doen. Dat wilde Paulus niet. Het gaat hem erom dat alleen God wordt verheerlijkt.

V8. Van andere gemeenten, die veel geestelijker zijn dan de Korinthiërs, heeft hij wel geld aangenomen. Dat heeft hij gedaan omdat hij weet dat die gemeenten dat geld hebben gegeven met een goed motief. Die gemeenten dragen financieel bij om het werk van de Heer ermee te ondersteunen en niet om zichzelf te beroemen op hun vrijgevigheid. Die gemeenten hebben ook niet gegeven om daardoor een bepaalde claim op Paulus te leggen. Je ziet, geven is niet alleen een daad, het is ook een gezindheid.

V9. Het gaat hier echter niet in de eerste plaats om de gever, maar om de ontvanger. Paulus is niet iemand die zonder meer aanneemt wat hem wordt gegeven. Zelfs toen hij gebrek had tijdens zijn verblijf bij de Korinthiërs, heeft hij hun daarvan niets verteld. Dat is iets wat je van Paulus kunt leren. Wanneer je wat krap bij kas zit, probeer het dan niet aan anderen te vertellen. Vertel het aan de Heer en Hij zal voorzien. *“Want uw hemelse Vader weet dat u al deze dingen nodig hebt. Zoekt echter eerst het koninkrijk <van God> en Zijn gerechtigheid, en al deze dingen zullen u erbij gegeven worden” (Mt 6:32b-33).*

Er worden heel wat bedelbrieven van of ten behoeve van christelijke werkers rondgestuurd. Ik kan die niet direct een sieraad van geloofsvertrouwen noemen. Het maakt zulke werkers ook helemaal niet uit van wie ze het geld krijgen. Op die manier is Paulus in elk geval niet te werk gegaan.

Het zal voor de Korinthiërs, waaronder zeker ook welgestelde gelovigen waren, een schok geweest zijn hier te moeten horen dat Paulus bij hen gebrek heeft geleden. Ik stel me voor dat ze het schaamrood op de kaken kregen toen ze lazen dat die arme gemeenten in Macedonië Paulus hadden gezonden wat hij nodig had. Hoe dan ook, hij heeft bewust afstand gedaan van een financiële ondersteuning door de Korinthiërs en hij zal die voorlopig niet aannemen ook.

V10. Hij onderstreept zijn opstelling in deze zaak door te zeggen: “[De] *waarheid van Christus is in mij.*” Hij weet wat hij zegt en wat hij doet. Hij laat zich niet zomaar tot een andere manier van handelen brengen. Daarvoor moet eerst een verandering bij de Korinthiërs zichtbaar worden. Voor hem staat de prediking van Christus centraal. Al het andere moet daaraan ondergeschikt worden gemaakt. Wanneer hij geld aanneemt van de Korinthiërs, bestaat het gevaar dat “*deze roem*” – dat is de prediking van Christus en verder niets – bij hem verhinderd wordt.

V11-12. Ook dat kan weer verkeerd worden uitgelegd. Er kan gezegd worden: ‘Nu willen de Korinthiërs graag wat geven en nu mogen ze niet van Paulus. Hij houdt zeker niet van hen.’ Daarover gaat hij niet in discussie. Wie kwaaddenkend is, is niet van zijn ongelijk te overtuigen. Paulus roept God aan als Getuige van zijn liefde voor hen. Hij zal zich onophoudelijk inzetten voor zijn geliefde kinderen in het geloof en elk argument van de bedriegers ontzenuwen. Die zullen openbaar worden als valse apostelen, zoals hij openbaar is geworden als een echte apostel.

V13-14. En dan zegt hij onomwonden wat voor soort mensen het zijn die bij de Korinthiërs zijn binnengedrongen: dienaars van de satan. Het leek erop dat zij apostelen van Christus waren, maar in werkelijkheid is de satan hun meester. Ze kunnen prachtig spreken, maar hun woorden zitten vol dodelijk venijn. Dat is precies wat de satan doet. Hij “*doet zich voor als een engel van het licht*”, maar hij voert je naar de duisternis.

In de wereld lopen talloze jonge mensen hem met open, maar wel verblinde, ogen achterna. Hij belooft een schitterende ervaring, maar brengt ze op de weg van de dood. Op het christelijk terrein is het niet anders. Hij weet de dingen zo te draaien, dat je denkt met iets christelijks te doen te hebben, terwijl het om iets antichristelijks gaat. Laat je niet beetnemen.

Er is een goede manier om aan zijn listen te ontkomen en dat is je met Christus en Gods Woord bezighouden. Iets wat vals is, wordt ontdekt door het te vergelijken met wat echt is. Iemand die met bankbiljetten werkt en door nauwkeurige studie weet hoe een echt bankbiljet er uitziet, kan de valse bankbiljetten er zo tussenuit halen. Het is voor hem echt niet nodig om eerst allerlei valse bankbiljetten te bestuderen. Valsemunters proberen het steeds weer anders. Dit is een goede vergelijking om te ontdekken of dat wat er op je afkomt, echt of vals is, zoals Paulus hier steeds doet. Hij laat zien wat een echte apostel doet. Wanneer hij straks over zijn lijden als apostel gaat spreken, komt dat ook duidelijk naar voren.

V15. Wat de satan doet, komt ook in zijn dienaars tot uiting. Daar hoef je niet vreemd van op te kijken. Ze doen zich voor als voorvechters van het recht, maar ze trekken je van het ware doel van je leven af. Dat ware doel is: Christus verheerlijken in alle onderdelen van je leven.

De mensen die bewust bezig zijn dat doel onbereikbaar te maken, zullen een einde hebben dat overeenstemt met hun werken. Ze zullen, na het werk van de satan gedaan te hebben, in het einde van de satan delen en na hem geworpen worden in de hel.

Lees nog eens 2 Korinthiërs 11:5-15.

Verwerking:

Wat kun je leren uit de opstelling van Paulus tegenover valse beschuldigingen?

2 Korinthiërs 11:16-23

Paulus' onwijsheid en onzinnigheid

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

16 Nogmaals zeg ik: Laat niemand menen dat ik onwijs ben; of anders, neemt mij aan zelfs als een onwijze, opdat ook ik een beetje mag roemen. 17 Wat ik spreek, spreek ik niet naar [de] Heer, maar als in onwijsheid, in dit vertrouwen te mogen roemen. 18 Omdat velen naar [het] vlees roemen, zal ook ik roemen. 19 U verdraagt immers graag de onwijzen, daar u wijs bent. 20 Want u verdraagt het, als iemand u in slavernij brengt, als iemand [u] opeet, als iemand [van u] neemt, als iemand zich verheft, als iemand u in [het] gezicht slaat. 21 Ik zeg dit naar oneer, alsof wij zwak zijn geweest. Maar wat iemand ook aandurft (ik spreek in onwijsheid), durf ik ook aan. 22 Zijn zij Hebreëen? Ik ook. Zijn zij Israëlieten? Ik ook. Zijn zij Abrahams nageslacht? Ik ook. 23 Zijn zij dienaars van Christus? – ik spreek als een onzinnige – ik bovenmate. In arbeid zeer overvloedig, in gevangenis en in slagen bovenmatig veel, dikwijls in doodsgedreven.

V16. De apostel moet steeds weer kwijt dat hij *gedwongen* wordt om over zichzelf te spreken. Zijn hart is vol van Christus en alleen over Hem wil hij spreken. Maar nu er een aanval gedaan is op zijn apostelschap en daarmee indirect op zijn Zender en daarmee op het evangelie dat hij de Korinthiërs heeft gepredikt en waardoor zij tot geloof gekomen zijn, nu moet hij zijn apostelschap wel verdedigen. Hij heeft Christus en de gelovigen in Korinthe te lief om lijdzaam te blijven toezien hoe dienaars van de satan hun verderfelijke werk onder hen kunnen blijven doen.

Ze moeten niet denken dat hij onwijs is. En denken ze dat toch, dan moeten ze hem maar als zodanig aannemen. Een beetje wil hij roe-

men, zomaar even een paar dingen opnoemen waardoor zij zullen weten wat voor dienaar hij is. Nog eens: dat doet hij niet graag.

V17-19. Hij weet ook dat de Heer zulk roemen niet wil. Hij weet echter ook dat de Heer het nodig vindt om het toch te doen ter wille van hen. Het is als met een onwillig kind dat een pak slaag moet hebben. Je doet het niet graag, maar het is wel nodig.

De Korinthiërs hebben onwijze mensen, zoals die valse apostelen die zich op van alles en nog wat beroemen, goed verdragen. Ze vinden van zichzelf dat ze wijs zijn en dat ze kunnen beoordelen wat deze mensen brengen. Nou, als ze dan zo wijs zijn, dan kunnen ze ook wel beoordelen wat hij, de echte apostel, te zeggen heeft.

V20. Paulus somt op wat ze allemaal van die valse apostelen hebben verdragen. Ze hebben zich *“in slavernij”* laten brengen. Ze hebben zich door deze bedriegers gevangen laten nemen in hun denken, waarschijnlijk omdat die de wet weer als leefregel hebben gepredikt. Dat staat tegenover de vrijheid in Christus die Paulus hun heeft gepredikt en waardoor hij hen aan Christus heeft verbonden en niet aan zichzelf.

Ze verdragen het dat ze worden ‘opgegeten’ en dat er van hen wordt ‘genomen’. Deze mensen hebben voor hun levensonderhoud een bijdrage van de Korinthiërs geëist. Ze hebben zich in de huizen binnengedrongen en zich daar te goed gedaan, en als ze verder trokken, hebben ze geld van hen meegenomen. Dat staat tegenover de houding van Paulus die niets van hen heeft willen aannemen.

Deze mensen hebben zich boven de Korinthiërs gesteld en een plaats van aanzien ingenomen. De Korinthiërs moeten naar hen luisteren, zij zullen het wel vertellen. Dat staat tegenover de nederige gezindheid die Paulus kenmerkte toen hij bij hen was. Die mensen hebben waarschijnlijk zelfs lichamelijk geweld niet geschuwd. Dat lijkt de uitdrukking ‘in het gezicht slaan’ tenminste te zeggen. Het kan ook zijn dat dit betekent dat zij kwetsende, spottende taal hebben gebruikt om de Korinthiërs te kleineren. Dit staat in contrast met de

liefdevolle opstelling van Paulus, die over zichzelf spreekt als een vader en zo ook met hen omgaat (1Ko 4:15).

V21. 'Ik weet wel', zegt de apostel, 'dat mijn optreden mij "oneer" oplevert en dat ik "zwak" ben geweest door zo te handelen als ik gehandeld heb.' Hij heeft dat er graag voor over, want dit is de weg waarop hij hen wil dienen.

Het is opmerkelijk wat gelovigen allemaal kunnen verdragen van valse leraren en hoe weinig ze kunnen verdragen van echte dienaars van God. Het kan gebeuren dat gelovigen dingen willen vasthouden die verkeerd zijn. Als daarop gewezen wordt, zal dat niet in dank aangenomen worden. Nee, dan die anderen. Die laten je geweten tenminste met rust. Ja, ze vragen wel veel, maar dat zie je dan maar als een betaling voor bewezen diensten. Zulke gelovigen kunnen zichzelf ook nog voorhouden dat ze daarmee hun plicht hebben vervuld en hun leven verder kunnen indelen zoals ze dat zelf graag willen. Denk erom, dat het hier gaat over gelovigen, niet over ongelovigen. Het moet jou en mij aanspreken.

De kenmerken van de valse apostelen die Paulus de Korinthiërs voorhoudt, zul je terugvinden bij veel sekteleiders die zich op het christelijk terrein bevinden. Sekteleiders zijn meestal mensen met een charismatische uitstraling, die op alles een antwoord uit de Bijbel hebben. Zij kunnen zich in elke geloofsgemeenschap openbaren. Zij zullen bepaalde waarheden aan de Bijbel ontleen en die op zo'n slimme manier met dwaling vermengen, dat de dwaling aannemelijk wordt en daardoor des te dodelijker.

De reden dat zij bij veel gelovigen ingang vinden, is dat de gelovigen niet zelf de Bijbel onderzoeken. Talloze christenen laten de bestudering van de Bijbel over aan hun 'leiders'. Dat gebeurt in bijna elke geloofsgemeenschap. Dat is een groot kwaad, waardoor valse arbeiders gemakkelijk hun verderfelijke werk kunnen doen en veel onkundige gelovigen van de weg van de waarheid kunnen afvoe-

ren. Daarom het advies aan jou om te luisteren naar wat Paulus zegt. Hij vertelt je de waarheid.

Om dat te onderstrepen gaat Paulus vertellen over zijn lotgevallen in dienst van zijn Heer. Daar hebben die valse apostelen niet van terug. Voordat hij daaraan begint, spreekt hij opnieuw zijn tegenzin erover uit. Hij gebruikt de woorden “onwijsheid” en “onzinnige” om de Korinthiërs te laten voelen hoe ver ze afgeweken zijn, dat hij dit moet doen. De andere kant van de medaille is dat God deze situatie onder de Korinthiërs gebruikt om jou een blik te geven in wat deze man heeft meegemaakt in zijn dienst voor de Heer.

Durven die valse leraren over zichzelf te spreken? Nou, hij heeft die durf ook, hoe dwaas en onwijs hij het ook vindt om over zichzelf te moeten spreken. Hij kan zich met hen meten, reken maar.

V22. Kunnen zij zich op een Joodse afstamming beroemen? Hij ook. Tussen haakjes: hieruit is af te leiden dat deze valse apostelen waarschijnlijk een Joodse achtergrond hebben. Ik tipte dat bij het verklaren van de uitdrukking “als iemand u in slavernij brengt” (vers 20) al even aan. Met “Hebreeën” doelt hij op een volk dat gescheiden van de andere volken door deze wereld trekt. Met “Israëlieten” bedoelt hij een volk dat bij God hoort. Met “Abrahams nageslacht” doelt hij op een volk waaraan God beloften heeft gedaan. Deze omschrijvingen dienen om zijn afkomst en achtergrond aan te geven. Daarin doet hij niet onder voor die anderen.

V23. Wat nu volgt, is een indrukwekkend staaltje van toewijding aan de dienst van Christus. Dan komt het niet meer aan op mooie praatjes, maar dan gaat het erom wat je voor Hem over hebt. Durven zij zich “dienaars van Christus” te noemen? Hij zal wel eens een boekje opendoen over zijn dienst voor Christus. Ze zullen dan tot de overtuiging moeten komen dat hij in die dienst met kop en schouders boven die anderen uitsteekt.

Hij voelt zich een “onzinnige”; hij voelt grote weerzin om het allemaal te moeten zeggen. Maar hij kan niet anders. Het moet de Ko-

rinthiërs duidelijk worden dat de mensen die bij hen zijn binnengedrongen, geen echte dienaars van Christus zijn.

Hun relatie tot Paulus staat op het spel en daardoor hun relatie tot Christus. Als ze Paulus vaarwel zeggen en hem als het ware inruilen voor die andere, valse, apostelen, dan zeggen ze zijn dienst vaarwel en nemen ze ook afscheid van de Christus Die hij hun heeft gepredikt. Ter wille van de eer van Christus en om de geloofs zekerheid van de Korinthiërs moet hij wel zo spreken.

Paulus steekt van wal. Hij brengt een indrukwekkende lijst voor de aandacht. Zonder enige overdrijving somt hij op wat hij heeft gedaan, wat hem allemaal is overkomen en hoe hij zich heeft gevoeld. Geen 'successtory', geen grootdoenerij. Alleen sobere feiten over het leven van een dienaar die zich met hart en ziel heeft gewijd aan de taak die de Heer Jezus hem heeft opgedragen.

Wanneer je van mening bent dat het dienen van de Heer een 'makkie' is, is het wel even schrikken en slikken. Dit gedeelte staat niet in de Bijbel om je te ontmoedigen, maar om je te laten zien wat een mens die zijn Heer liefheeft, kan verdragen. Verschillende dingen, maar lang niet alles, kun je terugvinden in het boek *Handelingen*. De Heer is nog steeds Dezelfde en wil ook jou helpen in je lijden voor Hem. In de meeste gevallen zal dat niet zo zwaar zijn als wat Paulus hier opnoemt. In een aantal gevallen kun je je wel zo voor de Heer inzetten.

Neem nu het eerste wat hij noemt: "*In arbeid zeer overloedig.*" Dat is iets wat ook bij jou te zien kan zijn. Paulus had een speciale dienst. Wat hij heeft meegemaakt, heeft geen ander mens meegemaakt. Maar dat neemt niet weg dat ook jij je volledig kunt inzetten voor dat wat de Heer jou te doen geeft.

Dan gaat hij spreken over zijn omstandigheden. Hij heeft vaak in de 'bak' gezeten. Dat zijn niet de 'luxeappartementen' die tegenwoordig gevangenis heten, althans hier in het Westen. Het zijn vaak donkere kerkers, oneraardse gewelven, die wemelden van ongedier-

te, waar het vochtig is en muf ruikt. De behandeling die men daar ondergaat, spreekt niet echt van hoffelijkheid. Nooit is hij daarin terechtgekomen omdat hij een misdaad heeft begaan. Telkens is het een gevolg van de haat van de Joden, omdat hij in die plaats de Heer Jezus heeft gepredikt.

Lichamelijk lijden is hem niet bespaard gebleven. Hij heeft heel wat klappen opgelopen. Je zult het maar meemaken. Maar hij was niet kapot te krijgen. Zijn ijver voor de Heer is ongebroken gebleven. Het is opmerkelijk dat hij de bijzondere kracht van de Geest die in hem was, nooit heeft gebruikt om zichzelf uit een benarde positie te redden. Hij is hierin een navolger van de Heer Jezus.

“Doodsgevaaren” zijn geen bijzonderheid voor hem. Het staat er zo gewoon, maar denk je eens in wat er in hem moet zijn omgegaan op die momenten dat zijn leven op het spel stond. Dat betrof dan geen gevaarlijke ziekte waaraan je zou kunnen sterven, maar een vijandige houding van mensen die zijn bloed wel konden drinken.

Lees nog eens 2 Korinthiërs 11:16-23.

Verwerking:

Wanneer mag je voor jezelf opkomen en wanneer niet?

2 Korinthiërs 11:24-33

Het lijden van Paulus

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

24 Van [de] Joden heb ik vijfmaal veertig [slagen] min één ontvangen, 25 driemaal ben ik met roeden geslagen, eenmaal ben ik gestenigd, driemaal heb ik schipbreuk geleden, een nacht en dag heb ik in volle zee doorgebracht. 26 Dikwijls op reis, in gevaren van rivieren, in gevaren van rovers, in gevaren door volksgenoten, in gevaren door [de] volken, in gevaren in [de] stad, in gevaren in [de] woestijn, in gevaren op zee, in gevaren onder valse broeders; 27 in arbeid en moeite, in waken dikwijls, in honger en dorst, in vasten dikwijls, in koude en naaktheid; 28 behalve wat van buiten [komt], overvalt mij dagelijks de bezorgdheid over al de gemeenten. 29 Wie is zwak, en ik ben niet zwak? Wie vindt aanleiding tot vallen, en ik brand niet? 30 Moet er geroemd worden, dan zal ik roemen in wat mijn zwakheid betreft. 31 De God en Vader van de Heer Jezus, Hij Die gezegend is tot in eeuwigheid, weet dat ik niet lieg. 32 In Damascus bewaakte de stadhouder van koning Arétas de stad van de Damascénen om mij te vangen; 33 en door een venster werd ik in een mand door de muur neergelaten en ontkwam aan zijn handen.

V24. De Joden hebben hem tot vijf keer toe negenendertig stokslagen gegeven. De wet staat toe om in voorkomende gevallen een straf van veertig stokslagen te geven (Dt 25:3). Voor de zekerheid, om het toegestane aantal door een telfout niet te overschrijden, hield men bij negenendertig op. Stel je eens voor wat dat geweest moet zijn. Ook de eerste keer zal geen pretje geweest zijn, maar elke volgende keer wist hij wat hem te wachten stond.

V25. Door de roeden, de geselingen, is zijn rug driemaal opengereuten. ‘Slechts’ één keer is hij gestenigd. Normaliter gebeurt je dat ook

maar één keer. Daarom lieten zijn vijanden hem voor dood liggen (Hd 14:19).

Drie keer was hij passagier op een schip dat schipbreuk leed. Daarbij heeft hij een keer vierentwintig uur in het water rondgedreven voordat hij gered werd.

V26. Om overal het evangelie te prediken was hij voortdurend op reis. Reizen was in die tijd geen ongevaarlijke bezigheid. In de eerste plaats was er geen modern wegennet, met bruggen en tunnels, zoals wij dat hier in het Westen kennen. Snelstromende “rivieren” oversteken was een riskante aangelegenheid.

Daarbij komen de gevaren van de kant van de mensen: van “rovers”, “volksgenoten” (Joden) en “volken” (heidenen). De “stad” bood geen bescherming en de “woestijn” en de “zee” al helemaal niet. Nergens was hij veilig, nergens was een plekje waar hij rust had.

Als hij al dacht dat hij in de gemeente wat op adem kon komen, dan had hij daar te maken met “valse broeders”, mensen die deden alsof ze bij de gemeente hoorden, maar die in werkelijkheid de waarheid van God verdraaiden.

V27. De grote apostel was geen gemakkelijk leven beschoren. Het was

1. héél hard werken – “in arbeid en moeiten”;
2. goed opletten – “in waken”;
3. weinig te eten en te drinken hebben – “in honger en dorst”;
4. soms daar ook vrijwillig afstand van doen – “vasten”;
5. kou lijden en weinig kleren hebben om warm te worden – “in koude en naaktheid”.

Dat Paulus onder deze ontberingen heus niet stoïcijns bleef, kun je bijvoorbeeld opmaken uit 2 Timotheüs 4 waar hij aan Timotheüs vraagt om zijn mantel mee te nemen (2Tm 4:13a). Het lijkt mij dat hij daar niet om gevraagd zou hebben als hij zich behaaglijk door de zonnewarmte kon laten koesteren.

V28. Wat hem waarschijnlijk het meest pijn deed, is de dagelijkse *"bezorgdheid over al de gemeenten"*. Je leest dat hem dat *"overoalt"*. Overall waar hij het evangelie heeft gepredikt, zijn gemeenten ontstaan. Dat is een vreugdevolle zaak geweest, maar daarbij bleef het niet. Het is belangrijk dat in die ontstane gemeenten de gelovigen zullen groeien in de genade en de kennis van de Heer Jezus en dat zij niet zullen verslappen in het leren kennen van Gods gedachten over hun leven. De vijand, de duivel, doet er alles aan om gelovigen ertoe te brengen weer dingen in hun leven toe te laten waardoor de Heer Jezus onteerd wordt. Daarover is Paulus bezorgd.

V29. Deze opsomming laat zien dat je niet met Paulus 'de krachtpatser' te maken hebt, maar met iemand die enorm zwak is. Niemand kan in eigen kracht deze ontberingen doorstaan. Is er wel iemand die nog meer heeft meegemaakt en daardoor het bewijs kan leveren dat hij nog zwakker is? Alleen de Heer Jezus gaat in zwakheid ver boven Paulus uit. Hij werd *"in zwakheid gekruisigd"* (2Ko 13:4a).

Alles wat Paulus heeft meegemaakt, is voor anderen misschien een aanleiding geweest om te vallen, dat wil zeggen om het volgen van Christus op te geven. Maar Paulus' brandende liefde voor Christus heeft hem op de been gehouden.

V30. Maakt dat Paulus groot? Nee, Paulus wijst elk eerbetoen voor hem van de hand. De enige roem die er is, is een roemen in zijn zwakheid. Die zwakheid heeft hij door alle ervaringen heen steeds dieper gevoeld.

V31. Elke beschuldiging van eerzucht of eigendunk of een zoeken van zichzelf wordt afgedaan met een krachtig beroep op *"de God en Vader van de Heer Jezus, Hij Die gezegend is tot in eeuwigheid"*. Hij weet dat Paulus niet liegt en Paulus prijst Hem dwars door alle lijden heen dat hem is overkomen.

V32-33. O ja, er is nog iets wat hem te binnen schiet, iets wat hem nog zwakker en geringer maakt dan hij al is. Hij is een keer op een minderwaardige, bijna belachelijke manier uit een hachelijke situa-

tie ontsnapt. Niet door een of ander wonder, door bijvoorbeeld de vijanden met blindheid te slaan of hen te verlammen of op een slimme manier te misleiden. Niets van dat alles.

Toen hij eens in een stad gevangenzat, werd hij in een mand langs de stadsmuur naar beneden gelaten. Je ziet hem hangen, in een mandje, de grote apostel. Een allesbehalve spectaculaire ontsnapping, niet bepaald iets om indruk mee te kunnen maken. Ja, zo is deze apostel.

Lees nog eens 2 Korinthiërs 11:24-33.

Verwerking:

Welke zwakheden, zoals door Paulus hier bedoeld (het hoeven niet dezelfde te zijn), heb jij?

2 Korinthiërs 12:1-6

Opgetrokken tot in de derde hemel

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

1 Er moet geroemd worden; het is wel niet nuttig <voor mij>, maar ik zal komen tot gezichten en openbaringen van [de] Heer. 2 Ik weet van een mens in Christus, veertien jaren geleden, (of het was in [het] lichaam, weet ik niet, of buiten het lichaam, weet ik niet, God weet het) zo iemand, die werd opgenomen tot in [de] derde hemel. 3 En ik weet van zo'n mens (of het was in [het] lichaam of zonder het lichaam, weet ik niet, God weet het) 4 dat hij werd opgenomen in het paradijs en onuitsprekelijke woorden hoorde, die het een mens niet geoorloofd is te spreken. 5 Over zo iemand zal ik roemen; maar over mijzelf zal ik niet roemen, tenzij in mijn zwakheden. 6 Want als ik zal willen roemen, zal ik niet onwijs zijn, want ik zal [de] waarheid zeggen; maar ik onthoud mij ervan, opdat niemand hoger van mij denkt dan wat hij van mij ziet of van mij hoort.

Dit gedeelte vormt de climax in Paulus' verdediging. De eerdergenoemde belevenissen leveren de valse apostelen al een grote achterstand op, maar nu zijn ze helemaal nergens. Niemand van deze valse apostelen kan zich beroepen op een ervaring zoals Paulus die hier beschrijft. Hierdoor moet eens en voor altijd duidelijk worden dat zij niet in zijn schaduw kunnen staan. En dat is niet omdat hij zo geweldig is; dat heeft hij steeds benadrukt.

Dit gedeelte handelt over een speciale eer die God hem geschonken heeft, namelijk dat Hij hem heeft opgenomen tot in de derde hemel, zelfs tot in het paradijs. Voor de Korinthiërs moet dit het afdoende bewijs zijn dat Paulus inderdaad een echte door God gezonden dieenaar is.

Dat het Paulus ook hier niet om zijn eigen verheerlijking te doen is, kun je opmaken uit de manier waarop hij deze ervaring beschrijft. Hij spreekt over *“een mens in Christus”*. Het is net alsof hij het over iemand anders heeft. Toch heeft hij het over zichzelf. Dat kun je afleiden uit *vers 7*, waar hij over *“ik”* en *“mij”* spreekt in verbinding met de bijzondere openbaring die hij zojuist heeft beschreven.

V1. Als we nu met dit gedeelte beginnen, wil ik eerst wijzen op het grote verschil met de laatste verzen van het vorige hoofdstuk. Daar wordt hij neergelaten in een mand om te ontsnappen aan zijn vijanden. Hier wordt hij opgenomen tot in de derde hemel. In het vorige gedeelte heeft hij verteld over zijn zwakheden en daarin wil hij roemen. Alles wat hij heeft meegemaakt, heeft hem klein gemaakt en het heeft Christus groot gemaakt. Nu gaat hij schrijven over een bijzondere ervaring die hij heeft gehad, een ervaring die niemand anders heeft gehad.

Hij beschrijft deze ervaring niet omdat hij het voor zichzelf nuttig vindt, maar omdat het voor de Korinthiërs – en ook voor ons – nuttig is. Hij heeft die ervaring trouwens al veertien jaar geleden gekregen (*vers 2*) en er al die tijd over gezwegen. Dat is op zich al een hele prestatie. Zou jij een mooie en zeer exclusieve ervaring, iets wat alleen jij hebt meegemaakt, voor je kunnen houden? Misschien dat je daarover graag aan anderen zou willen vertellen. Paulus niet. Maar nu de tijd daarvoor gekomen is, kan hij erover spreken, zonder zelfverheffing. Daar heeft God hem trouwens een ‘medicijn’ tegen gegeven, zoals je in *vers 7* zult lezen. Daar zullen we nog over spreken.

Paulus kan spreken van *“gezichten en openbaringen”* die hij van de Heer heeft gekregen. Enkele ‘gezichten’ die hij heeft gehad, vind je in *Handelingen (Hd 9:12; 16:9; 18:9)*. Een van de ‘openbaringen’ die de Heer hem gegeven heeft, misschien wel de mooiste, kun je lezen in *Efeziërs 3 (Ef 3:1-11)*. Dit zijn dingen die hem torenhoog boven de bedriegers doen uitsteken. Tegelijk zijn het dingen die hem ongehooflijk klein in eigen oog maken, want ze komen van God. Daarvan is hij diep onder de indruk.

V2. Naast die gezichten en openbaringen van de Heer is er iets bijzonders met hem gebeurd. Hij weet niet hoe het is gebeurd, in wat voor een toestand hij was. Het kan zijn dat hij in het lichaam was – ik stel me voor in een soort droomtoestand – en dat de hemel toen bij hem kwam, of dat God hem met lichaam en al had opgenomen. Het kan ook zijn dat de Heer zijn geest naar de derde hemel meevoerde, terwijl zijn lichaam op aarde bleef, en hij op die manier even in de hemel was. Hij weet het niet, God weet het wel. Dat is voor hem voldoende.

De derde hemel is de hoogste plek in de schepping. De hemel is de plaats waar God woont en waar Zijn troon staat. Het geeft de hoogte aan waarin Paulus is opgetrokken geweest: boven de wolkenhemel, die je de eerste hemel kunt noemen, en zelfs boven de sterren- en planetenhemel, die je de tweede hemel kunt noemen. Het is een plaats waar de satan nog steeds toegang heeft, zoals je in *Job 1-2* kunt lezen (*Jb 1:6; 2:1*).

V3-4. De satan heeft geen toegang tot het paradijs. Het paradijs vertelt iets over de sfeer die daar heerst: het is de plaats waar de geest en de ziel van de ontslapen gelovigen zijn en waar zij ongestoord genieten van de Heer Jezus. Daar heeft Paulus een kijkje mogen nemen en even mogen luisteren. Wat hij daar heeft gehoord, heeft een enorme indruk op hem gemaakt. De woorden die hij heeft gehoord, zijn 'onuitsprekelijk', ze zijn niet weer te geven in menselijke taal. Die taal past niet bij het intermenselijk verkeer. Het is een hemelse taal. En zelfs al had hij het gekund, dan mag hij er toch niet over spreken, want het wordt niet begrepen.

God heeft hem die speciale ervaring gegeven als een bemoediging voor zijn dienst. Het past helemaal bij de dienst die God hem heeft toevertrouwd. Zijn dienst staat in verbinding met een Christus Die nu verheerlijkt in de hemel is. Overal waar hij komt, is dat het hoofdonderwerp van zijn prediking. Wat hij heeft meegemaakt in het paradijs, in de derde hemel, is hem voortdurend bijgebleven en heeft hem zonder ophouden gemotiveerd in zijn werk voor de Heer.

Dat is bij jou toch ook zo? Hoewel het soort ervaringen dat Paulus hier beschrijft alleen past bij een apostel, heb jij ook mooie ervaringen met de Heer. Geen visioenen, maar wel van die alledaagse gebeurtenissen die op zichzelf misschien niet eens bijzonder zijn, maar die voor jou wel een bewijs zijn dat de Heer Zijn hand daarin heeft. Al zulke ervaringen met de Heer geven je een extra stimulans om Hem te dienen.

V5. Wat betreft het roemen van Paulus: hij wil wel roemen over een mens in Christus, want dan gaat het om Christus. De mens Paulus is dan uit het beeld verdwenen. Hij is als het ware omgeven door Christus, zodat er niets meer van hemzelf te zien is. Het is mooi om eraan te denken dat God jou ook ziet in Christus (2Ko 5:17). Hoe meer je je daarvan bewust bent, des te meer zal dat je leven bepalen. Je denkt niet meer aan jezelf, je leeft ook niet meer voor jezelf. Het geheim van zo'n leven ligt opgesloten in wat in *Galaten 2* staat (Gl 2:20). Lees dat vers maar eens goed, laat het op je inwerken en bid God dat dit vers jouw leven mag gaan bepalen.

Over zichzelf wil Paulus niet roemen, behalve dan in zijn zwakheden. Zijn zwakheden tonen aan dat hij niet bepaald een indrukwekkende persoon is en dat geeft God de gelegenheid Zijn kracht in hem te tonen.

V6. Natuurlijk kon Paulus de omstandigheden waarin hij geweest is, zowel in het lijden als in het paradijs, best gebruiken om zichzelf ermee te bewijzen. Hij zou alleen maar de waarheid zeggen. Misschien herken je dat wel, bij jezelf of bij anderen, dat er veel gesproken wordt over wat men zoal heeft meegemaakt. Daar kun je waardering en bewondering mee oogsten.

Het te doen zoals Paulus doet, is niet gemakkelijk. Hij heeft bewust gekozen voor een manier waardoor alle eer naar God en naar Christus gaat. Hij wil niemand in de verleiding brengen hem hoger aan te slaan dan wat met de naakte feiten overeenstemt. Doe jij ook wel eens je best om de mensen een beetje beter van je te laten denken

dan wat ze van je zien of van je horen? Zoiets zit in ieder van ons. Graag willen we wat beter overkomen dan we in werkelijkheid zijn. Paulus wil geen heldenverering voor zichzelf, geen roem die hem niet toekomt. Zijn grootste zorg is te voorkomen dat hem eer wordt gegeven die alleen aan God en Christus toekomt. Er is veel waar hij zich op had kunnen beroemen, zeker zijn 'bezoek' aan het paradijs. Het gevaar van zelfverheffing ligt constant op de loer. Paulus is van nature net zo'n zondig mens als jij. Door de uitnemendheid van de openbaring die hij heeft gehad, is het gevaar nog groter om hoogmoedig te worden. God weet dat ook. Daarom heeft Hij aan Paulus een 'lijfwatch' gegeven om hem voor dit gevaar te beschermen. Wie dat is en hoe Paulus daarop reageert, zullen we in het volgende stukje zien.

Lees nog eens 2 Korinthiërs 12:1-6.

Verwerking:

Heb jij ook speciale ervaringen met de Heer waardoor je bemoedigd bent om alleen voor Hem te leven?

2 Korinthiërs 12:7-10

Mijn genade is u genoeg

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

7 En opdat ik mij door de uitnemendheid van de openbaringen niet verhef, is mij een doorn voor het vlees gegeven, een engel van satan, om mij met vuisten te slaan, <opdat ik mij niet verhef>. 8 Hierover heb ik de Heer driemaal gebeden dat hij van mij zou wijken; 9 en Hij zei tegen mij: Mijn genade is u genoeg; want de kracht wordt in zwakheid volbracht. Heel graag zal ik dus veeleer roemen in mijn zwakheden, opdat de kracht van Christus op mij woont. 10 Daarom heb ik een welgevallen in zwakheden, in smaadheden, in noden, in vervolgingen en benauwdheden voor Christus; want wanneer ik zwak ben, dan ben ik sterk.

V7. Paulus heeft een schitterende ervaring opgedaan, iets waarop hij buitengewoon trots zou kunnen zijn. Iemand heeft eens gezegd: 'Het is niet gevaarlijk om in de derde hemel te zijn, maar om er geweest te zijn.' Om te voorkomen dat Paulus 'vanwege de uitnemendheid van de openbaring' naast zijn schoenen gaat lopen, heeft God hem een 'lijfwatch' gegeven. En wat voor een. Het is "een engel van satan", die hem met vuisten slaat. Dat is geen aangenaam gezelschap geweest. Liefst veertien jaar lang heeft hij deze knecht van de satan al bij zich.

Die engel van satan veroorzaakt bij hem "een doorn voor het vlees". Niemand komt graag met een doorn in aanraking, want het enige gevolg is dat je je pijn doet. De engel van satan zorgt ervoor dat de pijn blijft. Paulus ervaart het alsof hij met vuisten wordt geslagen. Er wordt wel gezegd dat met deze doorn een bepaalde oogziekte wordt bedoeld. Men leidt dat af uit een vers in Galaten 6 (Gl 6:11). Ook zou het een spraakgebrek kunnen zijn, wat men dan afleidt uit wat hij in 2 Korinthiërs 10 zegt (2Ko 10:10).

V8-9. Hoe het ook zij, het is iets wat hem voortdurend herinnert aan zijn eigen zwakheid. Hij had er graag van verlost willen worden en daarvoor heeft hij ook gebeden, tot driemaal toe zelfs. De Heer heeft dit gebed niet verhoord, maar Hij heeft wel balsem voor de pijn gegeven: Zijn genade.

Wat is dit antwoord van de Heer door de eeuwen heen voor velen een enorme troost en bemoediging geweest. Het geldt vandaag, voor jou, nog steeds en onverminderd. Mogelijk heb jij ook iets in je leven wat je steeds moet meedragen en waar je graag vanaf zou willen. Je hebt er al vaak om gebeden dat het mag veranderen en het gebeurt maar niet. Ik hoop dat je uit ervaring kunt spreken dat de Heer ook tegen jou heeft gezegd dat Zijn genade genoeg is.

Heb je al vaker dan drie keer gebeden en nog steeds geen antwoord gehad? Lijkt het alsof Hij niet naar je luistert? Dan mag ik je wijzen op Jeremia, een man die het ook erg moeilijk had. Wat een ellende had hij al meegemaakt en hij zat er nog middenin. Toch spreekt hij het uit in *Klaagliederen 3*: *“Want niet voor eeuwig verstoot de Heere! Want wanneer Hij bedroefd heeft, zal Hij Zich ontfermen naar de grootheid van Zijn goedertierenheid. Want niet van harte verdrukt Hij en bedroeft Hij mensenkinderen”* (Kl 3:31-33). Dat is de taal van het geloof, de taal die jij ook mag spreken.

De mooiste overwinning die de satan kan behalen, is als wij gaan twijfelen aan de liefde van God omdat Hij ons niet geeft waar wij om vragen. Gun hem die overwinning niet. God gebruikt jouw probleem om je klein en zwak te houden, zodat Zijn kracht in jouw zwakheid kan worden volbracht. Je mag er vast op rekenen dat iedereen die een dienst voor de Heer mag doen, iets in zijn leven heeft waardoor hij zwak blijft. Dat is Gods manier om te voorkomen dat we hoogmoedig worden en vergeten dat we Hem bij alles nodig hebben.

Deze verzen betekenen overigens niet dat je maar drie keer voor een zaak mag bidden. De Bijbel staat vol met aansporingen om te

volharden in het gebed. Zie bijvoorbeeld wat de Heer daarover zegt in een gelijkenis in *Lukas 18 (Lk 18:1-8)*. Nee, waarom het in deze verzen gaat, is iets bepaalds in jouw leven waarvan je weet dat de Heer dat toelaat om je klein te houden. Je hebt daar enkele keren voor gebeden, maar na verloop van tijd heeft de Heer je de overtuiging gegeven dat je er niet meer voor moet bidden omdat Hij het beter vindt dat het zo blijft. Maar nog eens: je zult tegelijk daarmee ook Zijn hulp en kracht ervaren op een manier die je anders niet zo had leren kennen.

V10. Dat brengt Paulus ertoe om te zeggen dat hij *“een welgevallen in zwakheden”* heeft. Het zijn namelijk gelegenheden waardoor de kracht van Christus in zijn leven zichtbaar wordt. Alles wil hij doen en meemaken voor Christus. Hoe minder er van zichzelf en hoe meer er van Christus te zien is, des te beter vindt hij het. Hij brengt in praktijk wat in *Johannes 3* staat: *“Hij moet meer, maar ik minder worden” (Jh 3:30)*.

Als dat het diepe verlangen van jouw hart is, zul je door beproevingen en benauwdheden heen willen gaan om daardoor te laten zien hoe zwak jij bent en hoe sterk Christus is. Wanneer jij zwak bent, dat wil zeggen zwak in jezelf tegenover al die moeilijkheden, dan ben je sterk, dat wil zeggen sterk omdat de kracht van Christus op je woont. De kracht van Christus kan dan bezit van je nemen omdat je niet in eigen kracht de moeilijkheden tegemoet gaat.

Ik kom nog even terug op dat driemaal bidden van Paulus. Het doet denken aan het driemaal bidden van de Heer Jezus in Gethsémané. Je vindt die geschiedenis in *Mattheüs 26*, *Markus 14* en *Lukas 22 (Mt 26:36-46; Mk 14:32-42; Lk 22:39-46)*. Daar vraagt Hij driemaal aan Zijn Vader of het mogelijk is dat de drinkbeker – dat is de drinkbeker van het oordeel over de zonde op het kruis – aan Hem mag voorbijgaan.

Toch is er een groot verschil met het gebed van Paulus. Paulus wil verlost worden van een middel dat hem bewaart voor hoogmoed. Dat betekent dat de zonde in Paulus aanwezig is en de werking

daarvan moet worden verhinderd. Bij de Heer Jezus is daarvan niets aanwezig. In Hem is geen zonde. Juist daarom vraagt Hij Zijn Vader om er niet mee in aanraking te hoeven komen.

Het verschrikkelijke van de drinkbeker die de Heer moest drinken, is dat Hij tot zonde gemaakt moest worden en dat Hij de zonden van allen die geloofden en zouden geloven op Zich zou moeten nemen om daarover Gods volle oordeel te ontvangen. Dat was iets waarnaar Hij onmogelijk kon verlangen. Bij Paulus is het zijn onvolmaaktheid die hem tot zijn gebed brengt, bij de Heer Jezus is het Zijn volmaaktheid die Hem doet smeken.

Daar komt nog bij dat de Heer Jezus er direct bij bidt: *“Echter niet zoals Ik wil, maar zoals U wilt.”* In alles stemt Hij volkomen in met de weg die de Vader voor Hem heeft. Nooit zou Hij een andere weg hebben willen gaan. Maar Hij gruwt ervan om met de zonde in aanraking te moeten komen en daardoor gescheiden te worden van Zijn God. Vandaar Zijn gebed. Nadat Hij gebeden heeft, is er volmaakte rust in Zijn hart en laat Hij Zich gevangennemen om het hele werk te volbrengen, terwijl Hij zegt: *“De drinkbeker die de Vader Mij heeft gegeven, zou Ik die soms niet drinken?”* (Jh 18:11b).

Het zal je geloofs- en gebedsleven enorm verrijken wanneer je leert zeggen: ‘Niet mijn wil, maar de Uwe geschiede.’ Het ondergeschikt maken van jouw wil aan die van God is het geheim van rust in je hart te midden van zoveel wat je graag anders zou willen zien.

Lees nog eens 2 Korinthiërs 12:7-10.

Verwerking:

Heb jij in je leven ‘een doorn voor het vlees’? Wat denk je dat Gods bedoeling daarmee is?

2 Korinthiërs 12:11-21

Paulus' zorg voor de Korinthiërs

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

11 Ik ben onwijs geworden; u hebt mij genoodzaakt; want ik behoorde door u aanbevolen te worden; want ik heb in niets bij de uitnemendste apostelen achtergestaan, ook al ben ik niets. 12 De tekenen van de apostel zijn onder u met alle volharding verricht, door tekenen, wonderen en krachten. 13 Want wat is er, waarin u achtergesteld bent bij de overige gemeenten, dan alleen hierin dat ikzelf u niet tot last ben geweest? Vergeeft mij dit onrecht! 14 Zie, ik sta gereed deze derde keer naar u toe te komen, en ik zal [u] niet tot last zijn, want ik zoek niet het uwe, maar u. Want niet de kinderen behoren schatten te verzamelen voor de ouders, maar de ouders voor de kinderen. 15 En ik zal heel graag [alles] ten koste leggen en voor uw zielen ten koste gelegd worden, al zou ik <ook> minder geliefd worden, naarmate ik u overvollediger liefheb. 16 Maar het zij zo, ik heb u niet bezwaard; maar omdat ik 'sluw' ben, heb ik u met list gevangen. 17 Heb ik soms mijn voordeel van u gezocht door iemand van hen die ik naar u toe gezonden heb? 18 Ik heb Titus aangespoord en de broeder met [hem] gezonden. Heeft Titus soms zijn voordeel van u gezocht? Hebben wij niet in dezelfde geest gewandeld, niet in dezelfde voetstappen? 19 Reeds lang meent u dat wij ons bij u verdedigen. Wij spreken tegenover God in Christus, en alles, geliefden, tot uw opbouw. 20 Want ik vrees dat, als ik kom, ik u niet zó vind als ik wens en ik door u zó gevonden word als u niet wenst; dat er twist, jaloersheid, toorn, partijzucht, kwaadsprekerijen, lasteringen, verwaandheden, verwarringen zijn; 21 dat, als ik weerkom, mijn God mij wat u betreft zal vernederen en ik zal treuren over velen van hen die vroeger hebben gezondigd en nog geen berouw hebben over de onreinheid, hoererij en losbandigheid die zij hebben bedreven.

V11. Paulus kijkt terug op zijn verdediging. Hij herhaalt wat hij steeds heeft benadrukt, namelijk dat hij "onwijs" is geworden om

over zichzelf te spreken. De Korinthiërs hebben hem daartoe gedwongen door hun oren te laten hangen naar andere, valse apostelen. Deze mensen hebben negatief over Paulus gesproken. De Korinthiërs hebben zich door deze geluiden laten beïnvloeden en dat, terwijl ze toch beter moeten weten. Is Paulus niet het middel geweest waardoor ze tot geloof in de Heer Jezus zijn gekomen?

Zijn zelfverdediging zou niet nodig geweest moeten zijn. Zij hadden hem moeten verdedigen! In niets is hij de mindere geweest van de apostelen die met de Heer Jezus zijn geweest. Dat betreft dan zijn dienst. Zijn persoon betekent voor hemzelf niets.

V12. Toen hij bij hen was, zijn zij getuigen geweest van tekenen en wonderen en krachten die hij heeft gedaan. Dat zijn geen 'toevalstreffers' geweest, maar het zijn dingen die hij met "*alle volharding*" heeft gedaan. Uit de volharding die iemand toont, blijkt hoe hij is. In het geval van Paulus konden de Korinthiërs daaraan zien dat hij stond voor wat hij predikte en dat zijn zending een zending van Hogerhand was.

V13. Vergeleken met andere gemeenten zijn zij niets tekortgekomen. Hij heeft zich net zo volledig voor hen ingezet als voor andere gemeenten. Het enige verschil is dat hij van hen geen geld heeft aangenomen, terwijl hij dat wel van andere gemeenten heeft gedaan. Willen ze dat uitleggen als een bewijs dat hij niet echt om hen geeft? Hij heeft hun al eerder verteld dat hij op geen enkele wijze de indruk wil wekken op eigen voordeel uit te zijn.

Hun geestelijke toestand is zo, dat zij zich er alleen maar op zouden beroemen dat ze ook hun steentje hadden bijgedragen in het onderhoud van de apostel. Dat wil hij voorkomen. Hij wil zonder enige verplichting tegenover hen staan en hun in alle vrijheid kunnen vertellen wat er aan hen mankeert. Noemen zij het een onrecht dat hij geen beroep op een financiële bijdrage van hun kant heeft gedaan? Hij vraagt daarvoor ietwat ironisch om vergeving.

V14. Tegelijk zegt hij dat hij niet anders zal handelen als hij “deze derde keer” bij hen komt. Hij zal dan opnieuw geen geld van hen aannemen.

Hoe kan Paulus trouwens spreken over ‘deze derde keer’, terwijl nergens uit de reisbeschrijving die we in het boek *Handelingen* van hem hebben, blijkt dat hij een *tweede* bezoek aan Korinthe heeft gebracht? Een verklaring kan zijn dat hij zich een tweede bezoek had voorgenomen, maar dat hij dat vanwege de slechte toestand van de Korinthiërs had uitgesteld. Hij wilde hun een streng optreden van zijn kant besparen en hun de gelegenheid geven de dingen die niet goed zijn in orde te brengen. Deze gedachtegang valt af te leiden uit wat hij zegt in 2 Korinthiërs 1 (2Ko 1:15,23).

Nu staat hij dan voor de derde keer gereed om te komen, en hij wil graag komen omdat hij het goede voor hen op het oog heeft. Het gaat hem om hen persoonlijk en niet om hun geld of bezittingen. Zij zijn zijn kinderen in het geloof. Als een echte, zorgzame ouder is hij er niet op uit om zoveel mogelijk profijt van zijn kinderen te trekken, maar legt hij alles ten koste om hun te geven wat zij nodig hebben. Net zoals ouders voor hun kinderen sparen, zo heeft Paulus in geestelijk opzicht grote rijkdommen waaruit hij aan hen wil meedelen.

V15. En of ze nu begrijpen waarom hij zich zo gedraagt of niet, het maakt voor hem niets uit. Hij heeft hen buitengewoon lief. Wat hij hier zegt, is een mooi bewijs van echte liefde. Ook als liefde niet beantwoord wordt, of zelfs verkeerd wordt uitgelegd, blijft ze werkzaam. Ondanks alle moeite die de Korinthiërs hem bezorgen, blijft hij voor hen zorgen. Ja, juist de moeite die ze hem geven, maakt zijn zorg voor hen des te groter en zijn liefde voor hen wordt er alleen maar overvloediger door.

Wie is beïnvloed door kwaadsprekerij, legt alles wat de ander doet verkeerd uit. Paulus wordt daardoor niet ontmoedigd. Hij gaat de onderste weg. Hij wil alles wat hij heeft en zelfs zichzelf ten koste

leggen aan hen, als het met hen maar in orde komt en zij de rechte weg van de Heer weer gaan.

V16-17. Willen ze ondanks alles deze bewijzen van zijn liefde niet accepteren? Het zij zo. Hij heeft hen niet bezwaard. Zijn handelwijze mogen ze wat hem betreft gerust als sluw en listig uitleggen, als ze ook maar bedenken dat hij op geen enkele wijze op eigen belang uit is geweest.

Hij heeft dat zeker niet op een slinkse manier gedaan, bijvoorbeeld door middel van anderen. Ze kunnen misschien wel denken dat hij het zelf dan wel niet geweest is, maar dat hij wel anderen had gestuurd en dat hij op die manier winst heeft gemaakt.

V18. Hij kan hen ook wat dat betreft rustig in de ogen kijken en hen zelfs uitdagen over het gedrag van Titus en de broeder die bij Titus was. Ze moeten wel toegeven dat deze twee broeders dezelfde geest van liefde en dienen uitademden die ze bij Paulus hebben opgemerkt en dat zij op dezelfde wijze te werk zijn gegaan.

V19. Wat is een eenmaal gezaaid wantrouwen dat wortel heeft geschoten hardnekkig en moeizaam uit te roeien. Die valse leraren hebben hun werk goed gedaan. Maar Paulus is onvermoeibaar om de vertrouwensbreuk te herstellen. De gedachte die bij hen heeft postgevat, alsof hij zichzelf wil verdedigen, wordt door Paulus in Gods tegenwoordigheid gebracht. Dat kun je alleen doen als je een volkomen rustig geweten hebt, en dat heeft Paulus. Christus is de inhoud van zijn dienst. De tegenwoordigheid van God is het uitgangspunt van zijn prediking. Het doel van zijn dienst is de gelovigen in Korinthe op te bouwen.

En kijk eens hoe hij ze aanspreekt? Hij noemt ze *“geliefden”*. Dat is geen los gezegde, maar geeft de gevoelens van zijn hart weer. Dat is de beste manier om dwalende gelovigen te winnen. Houdt dat in dat je het verkeerde maar door de vingers moet zien? Nee, beslist niet. De liefde *“verblijdt zich niet over de ongerechtigheid, maar verblijdt zich met de waarheid”* (1Ko 13:6).

V20. Daarom voegt Paulus aan zijn opmerkingen een waarschuwing toe die hen diep moet raken. Er is nog een aantal zaken niet in orde. Het rijtje dat hij noemt, zuigt hij niet uit zijn duim. Het zijn dingen die onder de gelovigen in Korinthe gevonden worden. En ook vandaag kunnen ze er nog zijn.

V21. Als Paulus bij zijn komst deze dingen aantreft, zal dat voor hem een vernedering betekenen. Hij zal het voelen alsof God hem deze vernedering aandoet en nog wel in hun bijzijn. Hij zal het als een persoonlijk falen tegenover God ervaren dat hij er niet in geslaagd is hen het verkeerde te laten wegdoen. Wat een verdriet zal hij hebben als hij moet vaststellen dat velen nog steeds geen berouw hebben getoond over de zonden die ze hebben gedaan. Zonde maakt meer kapot dan je lief is.

Het is ook niet voldoende om met de zonde te breken. Het is noodzakelijk er oprecht berouw over te hebben. Dan pas is er weer de openheid om de zegeningen die God geeft door middel van zijn dienaars, te ontvangen en ervan te genieten. Als er geen oprecht berouw is over een zonde, is de kans levensgroot aanwezig om weer in die zonde te gaan leven.

Als je nog even terugdenkt aan het begin van dit hoofdstuk, zie je een groot contrast met het slot. Het hoofdstuk begint met een mens in Christus die is opgenomen tot in het paradijs en het eindigt met mensen die geen afstand hebben genomen van de vreselijkste zonden. Beide zijn mogelijk. Ik hoop dat jij echt afstand hebt genomen van je vroegere zonden, met berouw, en dat je leeft als een mens in Christus.

Lees nog eens 2 Korinthiërs 12:11-21.

Verwerking:

In welke verhouding staat Paulus tot de Korinthiërs? Op welke manier geeft hij daaraan uiting?

2 Korinthiërs 13:1-6

Onderzoekt uzelf

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

1 Dit is [de] derde keer dat ik naar u toe kom: in [de] mond van twee of drie getuigen zal elke zaak vaststaan. 2 Ik heb het van tevoren gezegd, en zeg van tevoren, als de tweede keer aanwezig en nu afwezig, tegen hen die vroeger gezondigd hebben en tegen al de overigen, dat ik als ik weerkom, [hen] niet zal sparen. 3 U zoekt immers een bewijs dat Christus in mij spreekt (Die jegens u niet zwak is, maar sterk is onder u; 4 Hij is immers in zwakheid gekruisigd, maar leeft door Gods kracht; en wij zijn immers zwak in Hem, maar zullen met Hem leven door Gods kracht jegens u); 5 onderzoek dan uzelf of u in het geloof bent; beproeft uzelf. Of erkent u van uzelf niet, dat Jezus Christus in u is? Zo niet, dan bent u verwerpelijk. 6 Maar ik hoop dat u zult inzien, dat wij niet verwerpelijk zijn.

V1. Zoals Paulus in het vorige hoofdstuk heeft opgemerkt (2Ko 12:14a), staat hij voor de derde keer klaar om hen te bezoeken. Je kunt hieruit opmaken dat de gelovigen in Korinthe hem echt aan het hart gaan. Zijn verbondenheid met hen is echt en diep. Het laat hem niet onverschillig hoe het met zijn kinderen in het geloof gaat.

Hij heeft veel gehoord over de slechte kwaliteit van hun geloofsleven. Er is nog heel wat te corrigeren. Hij zal zich met de nog bestaande misstanden bezighouden en dat doen op basis van degelijk getuigenbewijs. Hij zal het verkeerde niet beoordelen op grond van het loutere feit dat hem bepaalde dingen ter ore zijn gekomen. De bewijzen zullen op tafel komen.

Deze getuigenverklaringen zijn van grote betekenis in elke zaak die zich in de gemeente voordoet. God heeft al in het Oude Testament

laten vastleggen, in *Deuteronomium 19*, dat in gevallen van ongerechtigheid en zonde er alleen een veroordeling mag plaatsvinden als er twee of drie getuigen zijn (*Dt 19:15*). Al is die ene getuige nog zo betrouwbaar, er moet een tweede getuige en eventueel een derde getuige aanwezig zijn om de zaak onomstotelijk vast te stellen en op grond daarvan een uitspraak te kunnen doen.

Als de gemeente daarnaar meer had gehandeld, was het aantal scheuringen waarschijnlijk niet zo groot geweest als dat helaas nu het geval is. Paulus, een man met een groot onderscheidingsvermogen, die heus wel weet wat er allemaal bij de Korinthiërs speelt, wil zich aan dit bijbelse beginsel houden.

V2. Hij zal hen die vroeger gezondigd hebben, niet sparen. Nog eens geeft hij die waarschuwing. Hij komt niet graag met de roede. Wat hij wil, is een fijn bezoek, waarbij ze zich samen kunnen verblijden over de grote dingen die de Heer Jezus in hun leven heeft gedaan. Daaraan kunnen zij meewerken door te luisteren naar wat hij in deze brief schrijft. De brief is een soort wegbereider voor zijn komst.

V3-5. In *vers 3* weerlegt hij een laatste beschuldiging die de valse apostelen hem in de schoenen hebben geschoven. De beschuldiging luidt: Paulus is zo'n nietszeggend en onbetekenend mannetje, dat het onmogelijk is dat Christus in hem spreekt.

Om goed te zien hoe Paulus deze beschuldiging ontzenuwt, moet je *vers 3b* en *vers 4* tussen haakjes plaatsen – wat in deze vertaling ook is gebeurd. De zin gaat na *vers 3a* dan verder in *vers 5*. Zoeken ze een bewijs dat Christus in Paulus predikt (*vers 3a*)? Welnu, dan moeten ze maar eens naar zichzelf kijken (*vers 5*). Kunnen zij zeggen dat ze in het geloof zijn? Ja, dat kunnen ze. Nou, dan kunnen ze niet anders dan erkennen dat Christus in Paulus heeft gesproken, want door hem hebben ze het evangelie gehoord en het ook aangenomen. Ze moeten zichzelf maar eens beproeven om te zien op welke wijze ze gered zijn. Is het op grond van iets in henzelf, of is het op grond

van wat Christus voor hen heeft gedaan? Ook hier moeten ze erkennen dat het alleen door Christus is en deze Christus is hun door Paulus verkondigd.

Wat in *vers 5* staat, is geen oproep om bij jezelf na te gaan of er wel bewijzen voor je bekering te zien zijn. Het is niet de bedoeling om je aan het twijfelen te brengen over de zekerheid van je geloof door in je hart en leven te kijken of je wel genoeg vruchten voortbrengt. Zulk onderzoeken en beproeven wordt hier niet bedoeld. Juist het tegendeel. Dit vers wil je ondersteunen in de zekerheid van je behoudenis. Het is een oproep om na te gaan waarop je geloof is gebaseerd. Is je geloof gebaseerd op iets in of van jezelf, óf is je geloof gebaseerd op iets wat buiten jou om, los van jou en ten behoeve van jou is gebeurd? Dit laatste is het geval.

Het werk van Christus is totaal buiten jou om volbracht, los van alles wat je ervan voelt of ervaart. God vraagt eenvoudig dat in het geloof aan te nemen. Dat er daarna ook geloofswerken zichtbaar zullen worden, is ook waar, maar daarover spreekt de Bijbel op andere plaatsen, zoals in de *brief van Jakobus*, en dat is niet waarom het hier gaat. Laat je daarom niet door anderen wijsmaken dat dit vers je leert dat je niet zeker kunt weten of je "*in het geloof bent*". 'In het geloof zijn' wil zeggen dat je een gelovige bent. "*Onderzoekt uzelf*" betekent hier: ga na hoe dat is gebeurd, en niet: wat is er in je leven van te zien. Wie moet zeggen dat Jezus Christus niet in hem is, staat buiten de behoudenis, is geen gelovige en heeft geen deel aan het leven uit God.

Aan alles is te merken dat Christus in en door Paulus heeft gesproken. Paulus acht het mogelijk dat hij persoonlijk niet zo'n sterke indruk heeft gemaakt. In die tussenzin van de *verzen 3b-4* gaat hij nader verklaren waarom hij niet zo'n sterke indruk heeft gemaakt. Eerst moeten ze weten dat Christus ten opzichte van hen niet zwak is geweest. Wat een kracht is er van Hem uitgegaan toen zij met Hem in aanraking zijn gekomen. Hij heeft heel hun vuile

leven binnenstebuiten gekeerd. Hun boos en donker hart is in het licht gekomen. Ze zijn aan zichzelf ontdekt en ze hebben zich met berouw tot God bekeerd en de Heer Jezus als hun Heiland aangenomen. Wat een kracht!

Hoe heeft Hij dat mogelijk gemaakt? Omdat Hij in zwakheid is gekruisigd. Bestaat er wel iets wat zwakker is dan een mens die gekruisigd is? Kan zo iemand ook nog maar iets doen? Toch hebben zij op Hem hun geloof gevestigd. En terecht! Gods kracht was nodig om Hem levend te maken. Natuurlijk is de Heer Jezus ook in eigen kracht is opgestaan omdat Hij tevens de Zoon van God is (*Rm 1:4*), maar hier gaat het om wat de mensen, ook de Korinthiërs, in Hem zien als de Gekruisigde. Met zo'n zwakke Christus wil Paulus graag eengemaakt worden. Daarom bestaat zijn prediking niet in overredende woorden, daarom is hij in zijn uiterlijk optreden zwak. Hij is zwak in Christus.

Paulus weet ook dat hij eenmaal met Hem zal leven, door diezelfde kracht van God die nu al in de Korinthiërs het nieuwe leven heeft gewerkt. Is het niet prachtig om te zien hoe hij alles gebruikt om de harten van de Korinthiërs te winnen en tegelijk zichzelf helemaal identificeert met Christus? Hij zegt niet dat *hij* met Christus zal leven door Gods kracht jegens hemzelf, hoewel dat zo is. Hij past Gods kracht nu al toe op wat er met *de Korinthiërs* is gebeurd bij hun bekering.

V6. Er rest hem niets meer dan alleen de hoop uit te spreken dat zijn bewijsvoering hen laat inzien dat hij niet verwerpelijk is. Hij heeft alleen Christus willen prediken en anders niets.

Je hebt in Paulus een mooi voorbeeld hoe je moet omgaan met beschuldigingen die je ten onrechte in de schoenen worden geschoven. Om de harten van je tegenstanders te winnen kun je niet beter doen dan zoals hij gedaan heeft: laat Christus zien en laat zien dat je met Hem een wilt zijn in je prediking en je hele leven. Wanneer je beschuldigders gelovigen zijn, laat ze dan de voorrechten zien die zij

in Christus hebben. Het zal hen beschaamd maken. Gemakkelijk is dit niet, maar het is wel de weg van de overwinning voor de Heer.

Lees nog eens 2 Korinthiërs 13:1-6.

Verwerking:

Wat is dat: jezelf onderzoeken? Wat is de bedoeling daarvan?

2 Korinthiërs 13:7-13

Gebeden en slotwoorden

Neem eerst de bijbeltekst goed in je op:

7 Wij bidden echter tot God dat u niets kwaads doet, niet opdat wij beproefd blijken, maar opdat u het goede doet en wij als het ware verwerpelijk zijn. 8 Want wij vermogen niets tegen de waarheid, maar wel voor de waarheid. 9 Want wij verblijden ons, wanneer wij zwak zijn en u sterk bent. En wij bidden ook hierom: uw volmaking. 10 Daarom schrijf ik u dit in mijn afwezigheid, opdat ik in mijn aanwezigheid niet streng hoef te handelen, volgens het gezag dat de Heer mij heeft gegeven om op te bouwen en niet om af te breken. 11 Overigens, broeders, verblijdt u, wordt volmaakt, weest getroost, weest eensgezind, houdt vrede, en de God van de liefde en vrede zal met u zijn. 12 Groet elkaar met een heilige kus. U groeten alle heiligen. 13 De genade van de Heer Jezus Christus en de liefde van God en de gemeenschap van de Heilige Geest zij met u allen.

V7. Paulus zoekt het goede voor de Korinthiërs. Eerst geeft hij aan dat hij wil voorkomen dat ze het kwade zullen doen. Al het kwaad dat een kind van God doet, werpt een smet op God en op Christus. Je leeft te midden van het kwaad. Je kunt er gemakkelijk door worden aangestoken, en voordat je het weet, doe je mee. Het mag ons gebed zijn dat God ons daarvoor zal bewaren. Dat mogen we ook voor elkaar bidden, zoals Paulus dat hier voor de Korinthiërs doet.

Het motief moet niet zijn om daardoor zelf eer te ontvangen. Zo kunnen wij wel zijn. Ik kan bijvoorbeeld mijn kinderen willen bewaren voor het doen van verkeerde dingen om daardoor te laten zien dat ik een goede vader ben. Als dat mijn motief is, komt er niets van terecht. Mijn motief moet het welzijn van mijn kinderen zijn.

Het moet mij om hen gaan. Zo kun jij voor jezelf misschien ook wel personen invullen voor wie je kunt bidden dat God hen voor het kwade bewaart.

Maar alleen bewaren voor het kwade is niet voldoende. Iemand die het kwade niet doet, moet het goede gaan doen. Anders is het gevaar groot dat de leegte toch weer met iets kwaads wordt gevuld. In *Romeinen 12* worden deze twee ook met elkaar verbonden: *“Hebt een afkeer van het kwade; weest gehecht aan het goede”* (Rm 12:9b). Paulus is er zozeer op uit het goede voor hen te zoeken, dat hij zichzelf helemaal wil wegcijferen.

V8. Het enige wat hem interesseert, is de waarheid. Hij kan onmogelijk de waarheid onderuithalen of ontkrachten. Hij gaat zeker niet tegen de waarheid in en onthoudt die ook niet aan de Korinthiërs. Wat hij wil, is juist de waarheid naar voren brengen. Hij weet dat het woord van de Heer Jezus in *Johannes 8* waar is: *“De waarheid zal u vrijmaken”* (Jh 8:32). De waarheid van Gods Woord verbreekt elke band waarmee mensen, ook gelovigen, gevangen kunnen zitten. Ze kunnen gevangenzitten in een zedeloos leven, ze kunnen gevangenzitten in bepaalde wettische of wijsgerige systemen, maar de waarheid maakt vrij, maakt los. Door het naar voren brengen van de waarheid kunnen we eraan meewerken dat de waarheid haar uitwerking heeft.

V9. De waarheid laat niet zien hoe sterk de man of vrouw is die de waarheid brengt. Paulus is er blij om zelf zwak te zijn en hij is blij te zien dat de waarheid hen sterk maakt.

Het tweede gebed dat hij voor hen in zijn hart heeft, is dat zij volmaakt zullen worden. Dat is precies wat de waarheid wil bewerken. Wie zich bezighoudt met de waarheid van Gods Woord, zal daardoor geestelijk groeien naar volwassenheid. ‘Volwassenheid’ is een van de betekenissen van ‘volmaaktheid’. De wens van Paulus om hen volmaakt te zien heeft ook te maken met aaneengesloten zijn. Dat is met het oog op de onderlinge verdeeldheid in Korinthe wel

hard nodig. Daarom heeft hij hun geschreven. Ze hebben nu een brief in handen waarin instructies staan hoe ze hun zaken in orde moeten maken met het oog op zijn komst.

Hier is een parallel te trekken met onze situatie. Wij hebben ook een brief, een complete Bijbel, met daarin instructies hoe wij hebben te leven en de dingen in orde hebben te maken die niet goed zijn. De Heer Jezus komt binnenkort terug. Hoe zal Hij ons aantreffen?

V10. Paulus wil niet streng optreden. Hij bezit daarvoor wel het gezag, maar veel liever wil hij dat niet op die manier laten gelden. Hij wil zijn gezag graag positief gebruiken, om op te bouwen en niet om het verkeerde af te breken. Het is net als met een vader in een gezin. Hij heeft gezag om zijn kinderen te straffen. Dat moet hij ook doen als het nodig is. Maar als zijn gezag alleen zou bestaan uit de hele dag klappen uitdelen, dan vraag je je toch wel af hoe de sfeer in dat gezin is. Veel liever zal iedere vader zijn gezag gebruiken om zijn kinderen de goede dingen bij te brengen en hen te helpen in het vinden van een manier van leven die tot eer van de Heer is.

V11. Paulus besluit zijn brief met het geven van enkele aansporingen. Die moeten ertoe dienen dat zij samen op de goede wijze en in de goede richting optrekken naar het einddoel van de christelijke levensreis.

1. Hij begint met *“verblijdt u”*. Je kunt je afvragen hoe hij dat kan zeggen na zoveel te hebben geschreven over wat niet deugt. Misschien dat hij het juist daarom zegt. Hij heeft hen niet in de put willen praten. Er is nog zóveel waarover ze blij kunnen zijn. Dat mag bij jou ook zo zijn.
2. Nog eens komt de vermaning om *“volmaakt”* of vast aaneengesloten te zijn. We hebben elkaar hard nodig en moeten niet in groepjes uiteenvallen.
3. De aansporing *“weest getroost”* klinkt als een bemoediging te midden van zoveel wat verdrietig en neerslachtig kan maken.

4. *“Eensgezind”* zijn is samen eenzelfde verlangen en inzet hebben om het gestelde doel te bereiken. Niet ieder voor zijn eigen belangen, maar samen voor de belangen van de Heer.
5. De opsomming eindigt met *“houdt vrede”*. Waar vrede is, is rust en harmonie. Vrede is een atmosfeer die weldadig aan doet.

God wordt daarom ook *“de God van de liefde en vrede”* genoemd. Liefde wordt het eerst genoemd, want God is liefde. Liefde is de bron van al het goede. Die God zal met ons zijn als we deze aansporingen ter harte willen nemen en ons ervoor inzetten ze in praktijk te brengen. Kun je je iets mooiers voorstellen dan die God ‘met je te hebben’, als je Metgezel? Het staat er toch echt.

V12. Wanneer de gelovigen in Korinthe elkaar ontmoeten, bijvoorbeeld in de samenkomst of op een verjaardag (als ze daar wat aan deden), dan moeten ze elkaar groeten met een heilige kus. Het gaat niet zozeer om de vorm van de begroeting, niet de kus is het belangrijkste. In Nederland geven de gelovigen elkaar een hand. Waar het om gaat, is dat de groet oprecht is en niet gemaakt of geveinsd. Het moet op een *“heilige”* manier gebeuren. Achter de kus of het geven van de hand mogen geen onheilige gedachten ten aanzien van de broeder of zuster schuilgaan.

Niet alleen de gelovigen in Korinthe zijn met elkaar verbonden. Paulus brengt ook de groeten over van allen die bij hem zijn. Ondanks het vele wat er bij de Korinthiërs gecorrigeerd moet worden, laat Paulus hun hierdoor toch de verbondenheid met gelovigen op andere plaatsen voelen.

V13. De zegenbede waarmee hij zijn brief afsluit, is uniek onder zijn brieven. Nergens wordt op zo’n indrukwekkende wijze afscheid genomen. Hij brengt hierin de drie-enige God naar de Korinthiërs toe.

6. *“De genade van de Heer Jezus Christus”* wordt genoemd. Genade is nodig omdat wij alles verspeeld hebben. Waar dat bewustzijn aanwezig is, komt de Heer Jezus Christus – zie je dat hier

Zijn volledige naam wordt genoemd? – en geeft in Zijn genade wat nodig is. Zijn genade wordt hier voor de tweede keer genoemd. In 2 Korinthiërs 8 ben je Zijn genade voor verloren zondaars tegengekomen (2Ko 8:9). Hier is Zijn genade het middel om een falende gemeente te herstellen.

7. Dan *“de liefde van God”*. Liefde zoekt altijd wat goed is voor de ander. God heeft in Zijn liefde Zijn Zoon gegeven voor verloren zondaars. De liefde van God is ook werkzaam om een dwalende gemeente terug te brengen op de juiste weg.
8. Ten slotte *“de gemeenschap van de Heilige Geest”*. Gelovigen kunnen alleen goed met elkaar omgaan als ieder zich laat leiden door de Heilige Geest. Om deze gemeenschap ook werkelijk te beleven mogen er geen zonden in het leven van de gelovigen worden toegelaten, laat staan aanwezig blijven. De Heilige Geest kan geen gemeenschap hebben met zonden.

Een grote zegen zal ons deel zijn als wij in de plaatselijke gemeente de inhoud van deze brief ter harte nemen. Geve God dat wij ons daarvoor inzetten, tot Zijn eer en verheerlijking en tot onze vreugde en vrede.

Lees nog eens 2 Korinthiërs 13:7-13.

Verwerking:

Wat kun jij doen om aan de aansporingen van Paulus gehoor te geven?

Andere publicaties

Op de website www.oudesporen.nl staan onder het menu 'Artikelen' en het submenu 'Auteurs -> Ger de Koning' de volgende commentaren en publicaties:

1. De serie 'Toegelicht en toegepast', een commentaarreeks van de bijbelboeken van het Oude Testament.
2. De 'Zie-serie', een commentaarreeks van de vier Evangelieën en *Handelingen*.
3. De 'Rotsvast-serie', een commentaarreeks met een verklaring van de nieuwtestamentische bijbelboeken vanaf de *brief aan de Romeinen* tot en met *Openbaring*. Deze serie heeft tot doel hen die jong zijn in het geloof te helpen bij het lezen en leren begrijpen van Gods Woord.
4. Publicaties over diverse onderwerpen.

Van diverse Nederlandse publicaties zijn vertalingen in andere talen beschikbaar.

Alle commentaren en publicaties zijn vrij te downloaden als pdf bestand en als e-book.

Als er een ISBN wordt vermeld, is de publicatie ook in boekvorm te bestellen. Dat kan door op het betreffende ISBN te klikken. Voor een Nederlandse publicatie verschijnt www.uitgeverijdaniel.nl. Deze publicatie kan ook via de christelijke boekhandel worden besteld. Voor een in het Duits vertaalde publicatie met een ISBN verschijnt de Duitse website www.daniel-verlag.de.

De Nederlandse commentaren en een aantal in het Duits en Engels vertaalde commentaren staan ook op www.kingcomments.com. Bijbelboeken en verzen kunnen eenvoudig en snel worden benaderd. De commentaren kunnen worden gelezen op elk beeldscherm, van pc tot smartphone. Meer info staat onder 'Informatie' op de site. Het is raadzaam die eerst te lezen.

